

รายงานสรุปผลการวิจัยฉบับสมบูรณ์
เรื่อง

ประสบการณ์ต่างประเทศกับการพัฒนาความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ
Study Abroad and Foreign Language Development

รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญภา พลานุกุลวงศ์

Associate Professor Thanyapa Palanukulwong, Ph.D.

อาจารย์ณัฐพร แซ่เตี๋ย

Ajarn Nattaporn Saetia

อาจารย์บุญทิวา จันท์เจริญ

Ajarn Bunthiwa Jantarajoen

โครงการวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากกองทุนวิจัยคณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ประจำปีงบประมาณ 2557

1. ชื่อโครงการวิจัย

ประสบการณ์ต่างประเทศกับการพัฒนาความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ

2. คณะนักวิจัย และคณะ/หน่วยงานต้นสังกัด

หัวหน้าโครงการวิจัย

รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญภา พลานุกุลวงศ์

ผู้ร่วมวิจัย

อาจารย์ณัฐพร แซ่เตีย

อาจารย์บุญทิวา จันทร์เจริญ

ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

3. บทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary)

เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันทั้งจากนักการศึกษาและผู้อยู่ในวงการเรียนภาษารวมทั้งผู้ปกครองและผู้เรียนภาษาว่าวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพที่สุด ได้ผลที่สุดและเป็นวิธีการเดียวที่เป็นประโยชน์ที่สุดต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาแก่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศ คือการได้ไปอาศัยอยู่และใช้ภาษาในประเทศที่มีการพูดภาษานั้นๆ (Baro & Serrano, 2011; DeKeyser, 2007) โดยทั่วไปผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นผู้เรียนในห้องเรียนอยู่แล้ว แรงเสริมจากการได้มีโอกาสได้ไปใช้ชีวิตและใช้ภาษาในประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆ เป็นการเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาออกชั้นเรียน การเรียนภาษาทั้งในห้องเรียนและนอกชั้นเรียนจึงเป็นบริบทการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพยิ่ง เพราะจะช่วยพัฒนาทั้งทักษะภาษาและทักษะทางวัฒนธรรม (Freed, 1998; Tanaka & Ellis, 2003; Lafford & Collentine, 2006; Baro & Serrano, 2011)

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ เริ่มเปิดสอนครั้งแรกในปีการศึกษา 2548 และได้มีการปรับหลักสูตรในปี พ.ศ. 2554 เปลี่ยนชื่อเป็น หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ตั้งแต่เปิดหลักสูตร หลักสูตรได้จัดการเรียนการสอนในลักษณะที่เรียกว่า Program 3+1 กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างจะเรียนชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ที่เมืองไทย ณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ส่วนในชั้นปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกที่จะไปเรียนที่มหาวิทยาลัยในประเทศจีนที่มีความร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หรือเลือกเรียนชั้นปีที่ 3 ณ คณะศิลปศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างที่เลือกไปเรียนชั้นปีที่ 3 ที่ประเทศจีนจะกลับมาเรียนชั้นปีที่ 4 ที่คณะศิลปศาสตร์ การจัดการเรียนการสอนเช่นนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สนใจที่จะพัฒนาความสามารถภาษาจีนของตน มีทางเลือกที่จะไปพัฒนาความสามารถทางภาษา ณ ประเทศเจ้าของภาษา การจัดการเรียนการสอนทั้งในประเทศจีนและประเทศไทยเป็นไปตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2554 โดยมีรายวิชาและเนื้อหาเดียวกันหรือเทียบเคียงกันได้ แต่มีบริบทการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน

การสำรวจงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาจีน ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศลำดับที่สองที่มีคนไทยเรียนมากที่สุดในประเทศไทย ยังไม่พบว่าม้งงานวิจัยชิ้นใดที่ศึกษาประสิทธิผลของการไปเรียนต่อในประเทศจีน งานวิจัยชิ้นนี้จึงเป็นงานวิจัยชิ้นแรกๆ ที่จะให้ข้อมูลผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาประสิทธิภาพของการได้ไปศึกษาต่อในประเทศจีน เป็นเวลา 1 ปีการศึกษา ต่อระดับความสามารถทางภาษาจีน เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มตัวอย่างชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ ที่สนใจจะไปศึกษาต่อในประเทศจีนและเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับหลักสูตรภาษาจีนในสถาบันต่างๆทั่วประเทศในการจัดการจัดการสอนภาษาจีน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 2557 สองกลุ่ม คือกลุ่มที่ไปศึกษาต่อในชั้นปีที่ 3 ในประเทศจีน จำนวน 22 คน (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มที่ยังคงศึกษาต่อ ณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในประเทศไทย จำนวน 18 คน (กลุ่มควบคุม) เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย (1) แบบสอบถามซึ่งมี 2 ชุด ชุดแรกใช้เก็บข้อมูลก่อนการทดลอง (pre-test) เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวกลุ่มตัวอย่างเช่นประวัติการเรียนภาษาจีน ความสนใจในการเรียนภาษาจีน เหตุผลที่เลือกหรือไม่เลือกไปศึกษาต่อในประเทศจีน ความคาดหวังในการไปศึกษาต่อในประเทศจีน การประเมินความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนและความสามารถทางภาษาของตนเองก่อนขึ้นชั้นปีที่ 3 ชุดที่สองใช้เก็บข้อมูลหลังการทดลอง (post-test) โดยให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนและความสามารถทางภาษาของตนเองหลังจบชั้นปีที่ 3 ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างแบบสอบถามขึ้น (2) แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดที่นักวิจัยสร้างขึ้น (3) แบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK (Hanyu Shuiping Kaoshi) เพื่อวัดทักษะการฟัง การอ่านและการเขียนและแบบทดสอบทักษะทางภาษาทั้ง 2 ชุด ใช้เก็บข้อมูลทั้งก่อนและหลังการทดลอง (pre- and post-test) เก็บข้อมูลการวิจัยระหว่างเดือนกรกฎาคม 2557 ถึงเดือนมกราคม 2559

ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็น พบว่าหลังการศึกษาต่อในประเทศจีนเป็นเวลา 1 ปี กลุ่มทดลองประเมินระดับความมั่นใจในการสื่อสารด้วยภาษาจีนและความสามารถทางภาษาของตนเองสูงขึ้นเป็นอย่างมาก ขณะที่การประเมินระดับความมั่นใจในการสื่อสารของกลุ่มควบคุมดีขึ้นเล็กน้อย น่าสังเกตว่ากลุ่มทดลองประเมินความสามารถทางภาษาของตนไม่ต่างจากการประเมินครั้งแรกมากนัก

ผลจากแบบทดสอบพบว่า ในด้านทักษะการพูด ก่อนที่กลุ่มทดลองจะเดินทางไปประเทศจีน (pre-test) กลุ่มควบคุมมีความสามารถในการพูดโดยภาพรวมและทักษะการตอบคำถาม การบรรยายภาพและการแสดงความคิดเห็นสูงกว่ากลุ่มทดลอง แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หลังกลับจากการศึกษาในประเทศจีน (post-test) กลุ่มทดลองสามารถพัฒนาทักษะการพูดจนมีคะแนนรวมด้านการพูดและคะแนนย่อยตามทักษะสูงกว่ากลุ่มควบคุมถึงแม้จะไม่สูงกว่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็แสดงว่าการไปศึกษาในประเทศจีนช่วยพัฒนาทักษะการพูดให้แก่กลุ่มทดลอง นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มทดลองมีพัฒนาการของทักษะการพูดสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในด้านทักษะการฟัง การอ่านและการเขียน พบว่าในการทดสอบครั้งแรก (pre-test) ก่อนที่กลุ่มทดลองจะเดินทางไปประเทศจีน กลุ่มนี้มีคะแนนสอบทักษะการฟัง การอ่านและคะแนนรวม HSK น้อยกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีคะแนนทักษะการเขียนน้อยกว่ากลุ่มควบคุมแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการทดสอบหลังจากเดินทางกลับมา (post-test) กลุ่มทดลองมีคะแนนสอบ HSK สูงขึ้นอย่างมาก จนทำให้คะแนนทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและคะแนนรวม HSK ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่าง

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเหมือนการทดสอบครั้งแรก แสดงว่าหลังจากเดินทางกลับ กลุ่มทดลองมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้นจนมีความสามารถทัดเทียมกับกลุ่มควบคุม หลังจากกลับจากประเทศจีนมีกลุ่มทดลอง 5 คนที่สอบ HSK ในระดับที่สูงขึ้น เพราะมีความสามารถเพิ่มขึ้นมาก ขณะที่ไม่พบว่ามี การเปลี่ยนระดับการสอบ HSK ในกลุ่มควบคุม การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการของความสามารถทางภาษาแสดงให้เห็นชัดเจนขึ้นว่ากลุ่มทดลองมีพัฒนาการในทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและคะแนนรวม HSK สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนกับคะแนนพัฒนาการทางภาษาพบว่าประสบการณ์ในประเทศจีน มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาทักษะการพูดและการฟังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่าพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนเดินทางไปประเทศจีน (คะแนนเฉลี่ยรายวิชาภาษาจีน: GPA) มีความสัมพันธ์ในด้านลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพัฒนาการของคะแนน HSK กล่าวคือ ผู้มีพื้นฐานความสามารถภาษาจีนต่ำก่อนไป จะมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าผู้มีพื้นฐานความรู้เดิมสูง อย่างไรก็ตามผลการวิจัยไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการมีหรือไม่มีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าหลักสูตรภาษาจีน ณ คณะศิลปศาสตร์กับพัฒนาการทางภาษา นั่นคือการที่กลุ่มตัวอย่างจะมีหรือไม่มีพื้นฐานภาษาจีน ไม่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทักษะใดๆ

คณะผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่าคณะและหลักสูตรภาษาจีนควรส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีโอกาสไปศึกษาภาษาในประเทศจีนหรือประเทศที่มีการใช้ภาษาจีน เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้เดิมต่ำเพราะจะได้ประโยชน์อย่างมาก

4. สารบัญ

	หน้า
1. ชื่อโครงการวิจัย	1
2. คณะนักวิจัย และคณะ/หน่วยงานต้นสังกัด	1
3. บทสรุปผู้บริหาร	1
4. สารบัญ	3
5. สารบัญตาราง	4
6. บทคัดย่อ (ภาษาไทย)	5
7. บทคัดย่อ (ภาษาอังกฤษ)	5
8. กิตติกรรมประกาศ	6
9. บทนำ	7
10. การสอนภาษาจีนในประเทศไทย	10
11. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	12
12. คำถามวิจัย	12
13. ขอบเขตการวิจัย	13
14. วิธีดำเนินการวิจัย	13
14.1 ประชากรที่ศึกษา	13
14.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	14

14.3	วิธีการเก็บข้อมูล	15
14.4	การวิเคราะห์ข้อมูล	16
15.	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	16
15.1	ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม	16
15.2	ความสามารถด้านภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่วัดจากแบบทดสอบ	20
15.2.1	ความแตกต่างคะแนนการทดสอบก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง	20
15.2.2	ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการของคะแนนสอบก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง	23
15.2.3	ความสัมพันธ์ระหว่างการมีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน ประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนไปศึกษาในประเทศจีนกับการพัฒนาทักษะทางภาษา	28
15.2.4	ข้อมูลจากการสัมภาษณ์	30
16.	สรุปผลการศึกษาและการอภิปรายผล	33
17.	ข้อเสนอแนะจากการศึกษาครั้งนี้	35
18.	ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป	35
19.	เอกสารอ้างอิง	36
20.	ภาคผนวก:	
1.	แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด	40
2.	แบบสอบถามก่อนการทดลอง (pre-test)	43
3.	แบบสอบถามหลังการทดลอง (post-test)	48
4.	รายละเอียดการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง	51
5.	ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ของกลุ่มตัวอย่าง	57
6.	หนังสือตอบรับการตีพิมพ์และต้นฉบับบทความวิจัย (Manuscript)	65

5. สารบัญญัตราจ

ตาราง	หน้า
1. การประเมินระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนของกลุ่มทดลองก่อนไปและหลังการเดินทางกลับจากจีน	16
2. การเปลี่ยนแปลงของระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารของกลุ่มทดลองหลังเดินทางกลับ	17
3 การประเมินตนเองในทักษะทางภาษาของกลุ่มทดลองก่อนไปและหลังเดินทางกลับจากจีน	17
4.การประเมินระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังจบชั้นปีที่ 3	18
5. การเปลี่ยนแปลงของระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารของกลุ่มควบคุมหลังจบชั้นปีที่ 3 ในไทย	19
6. การประเมินตนเองในทักษะทางภาษาของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังจบการศึกษาชั้นปีที่ 3 ในไทย	19
7. ความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะการพูดก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง	21
8. ความแตกต่างระหว่างคะแนน HSK ในการทดสอบก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เปลี่ยนระดับการสอบ HSK	22
9. ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการทักษะการพูดของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม	23

10. ความแตกต่างระหว่างคะแนน HSK ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองที่ไม่มีการเปลี่ยนระดับการสอบ HSK	24
11.เปรียบเทียบคะแนน HSK ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองที่มีการเปลี่ยนระดับ HSK	26
12. เปรียบเทียบจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการทดสอบก่อนและหลังเพิ่มขึ้นและลดลง	27
13. ความสัมพันธ์ระหว่างการมีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษา ประสบการณ์การต่างประเทศ และพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนกับการพัฒนาทักษะทางภาษา	29
14. เปรียบเทียบพัฒนาการผลการสอบHSK ระหว่างกลุ่มทดลองมีผลการเรียนต่ำและสูง	30

6. บทคัดย่อ (ภาษาไทย)

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาประสิทธิผลของการไปศึกษาในประเทศจีน ต่อระดับความสามารถทางภาษาจีน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีนเป็นเวลาหนึ่งปีการศึกษา จำนวน 22 คน และกลุ่มที่ศึกษาต่อในประเทศไทย จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชุดคือ 1) แบบทดสอบทักษะการพูด 2) แบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK ใช้ทดสอบทักษะการฟัง การอ่านและการเขียน และ 3) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวกลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีนสูงกว่าความสามารถของกลุ่มที่ศึกษาต่อในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่าประสบการณ์ในประเทศจีนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพัฒนาการของทักษะการพูดและการฟัง พื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนไปศึกษาในประเทศจีน มีความสัมพันธ์ในด้านลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพัฒนาการของทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและคะแนนรวมของ HSK กล่าวคือผู้ที่มีพื้นฐานความรู้ต่ำก่อนไปจะได้ประโยชน์จากการไปศึกษาต่อมากกว่าผู้ที่มีพื้นฐานเดิมสูง นอกจากนี้ข้อมูลจากแบบสอบถามในส่วนที่กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความมั่นใจในการสื่อสารด้วยภาษาจีนและทักษะทางภาษาของตนเองยังแสดงให้เห็นว่ากลุ่มไปศึกษาในประเทศจีนประเมินระดับความมั่นใจในการสื่อสารของตนเองและความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการแปลสูงขึ้นเป็นอย่างมากหลังจบการศึกษาชั้นปีที่ 3 ขณะที่กลุ่มที่ศึกษาในประเทศประเมินระดับความมั่นใจและความสามารถทางภาษาของตนเองสูงขึ้นเพียงเล็กน้อยหลังจบการศึกษาชั้นปีที่ 3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัยคือการสนับสนุนให้ผู้เรียนภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่มีพื้นฐานความสามารถต่ำ ได้มีโอกาสไปใช้ชีวิตในประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆ เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา

คำสำคัญ: การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ การศึกษาในประเทศจีน ทักษะทางภาษา

7. บทคัดย่อ (ภาษาอังกฤษ)

Abstract

This study aimed to investigate the effectiveness of study abroad on students' Chinese proficiency. The two subject groups consisted of 22 third-year students at the Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, majoring in Chinese who went to further their study in China for one year and 18 students of the same major who chose to further their study in Thailand. The research instruments included a test of speaking proficiency, an HSK Chinese proficiency test

measuring listening, reading, and writing abilities and a questionnaire on the subjects' personal information.

The findings reveal the following: (1) the speaking, listening, reading, and writing abilities of the subjects who studied in China increased significantly higher than those of the students who studied in Thailand. In addition, there was a significant relationship between the study abroad experience and the subjects' gains in speaking and listening skills. There was a significantly negative correlation between the subjects' initial language proficiency and gains in listening, reading and writing scores and HSK scores as a whole, indicating that students with low initial language proficiency benefit more from the study abroad experiences than those with higher initial proficiency. In addition, information from the questionnaire which asked the subjects to self-rate their confidence levels in Chinese communication skills and language skills shows that the subject group who went to study in China rated their confidence levels and language skills significantly higher after completing the third-year whereas the subject group who studied in Thailand reported a negligible increase in their confidence levels and language skills after the completion of their third year study. The study, therefore, suggests that, in order to improve their language proficiency, learners of a foreign language, particularly low-proficient ones, go and live in the country of the target language.

Keywords: Foreign language learning, study in China, language skills

8. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือ สนับสนุน และร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอบคุณเป็นอย่างมาก คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเหล่านี้ไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ กองทุนวิจัย คณะศิลปศาสตร์ที่สนับสนุนทุนในการทำวิจัย

ขอขอบคุณ นักศึกษาสาขาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีการศึกษา 2557 ทุกคน สำหรับความร่วมมือในการเข้าร่วมวิจัยและให้ข้อมูลด้วยดีเสมอมา

ขอขอบคุณ คุณพุดพิชิตา ชมเชย ในความเชี่ยวชาญและความช่วยเหลือทางสถิติเพื่อใช้ในการแปรผลและอภิปรายผล

ท้ายที่สุด คณะผู้วิจัยขอขอบคุณ นายเสกข์สิทธิ์ เพ็ชรชินเลิศนักศึกษาปริญญาโท ชั้นปีที่ 2 สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ในฐานะผู้ช่วยนักวิจัยผู้ทำงานอย่างทุ่มเทเสมอมา

คณะผู้วิจัย

30 มีนาคม 255

9. บทนำ

หนึ่งในปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ คือบริบทการเรียนของผู้เรียน บริบทในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ มีสามลักษณะ ลักษณะที่หนึ่งคือการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในห้องเรียนในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาแม่ ผู้เรียนจะใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนในห้องเรียนและในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิชาการเท่านั้น (Foreign-language classroom) ลักษณะที่สองเป็นการเรียนแบบซิมซิมที่ผู้เรียนจะเรียนภาษาในประเทศของตนเอง แต่ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเรียนภาษาและจะใช้ภาษาต่างประเทศนั้นๆ เป็นหลักแทนการใช้ภาษาแม่ (Domestic Immersion) ลักษณะสุดท้ายคือการที่ผู้เรียนไปเรียนและใช้ภาษาต่างประเทศในประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆ เป็นการเรียนภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน (Study Abroad) (Collentine, 2009)

เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันทั้งจากนักการศึกษาและผู้อยู่ในวงการเรียนภาษารวมทั้งผู้ปกครองและผู้เรียนภาษาว่าวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพที่สุด ได้ผลที่สุดและเป็นวิธีการเดียวที่เป็นประโยชน์ที่สุดต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาแก่ผู้เรียนคือการได้ไปอาศัยอยู่และใช้ภาษาในประเทศที่มีการพูดภาษานั้นๆ (Baro & Serrano, 2011; DeKeyser, 2007) โดยทั่วไปผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นผู้เรียนภาษาในห้องเรียนอยู่แล้ว แรงเสริมจากการได้มีโอกาสได้ไปใช้ชีวิตและใช้ภาษาในประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆ เป็นการเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาออกชั้นเรียน การเรียนภาษาทั้งในห้องเรียนและนอกชั้นเรียนจึงเป็นบริบทการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพยิ่ง เพราะจะช่วยพัฒนาทั้งทักษะภาษาและทักษะทางวัฒนธรรม (Freed, 1998; Tanaka & Ellis, 2003; Lafford & Collentine, 2006; Baro & Serrano, 2011)

ความนิยมในการเรียนภาษาเพิ่มเติมด้วยการไปเรียนในต่างประเทศ มีมากขึ้นทั้งใน อเมริกา ยุโรป (Baro & Serrano, 2011) และเอเชีย มีโครงการศึกษาต่างประเทศมากมายที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ไปเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษา ในสหราชอาณาจักรมีการบังคับให้นักศึกษาที่เอกภาษาต่างประเทศต้องไปเรียนที่ต่างประเทศ (Lafford & Collentine, 2006) แต่ถึงแม้ความนิยมในการส่งเสริมให้ผู้เรียนไปศึกษาและใช้ชีวิตในประเทศเจ้าของภาษาจะมีมากขึ้น แต่งานวิจัยที่ศึกษาในเรื่องเหล่านี้ในช่วงแรก ยังมีปริมาณค่อนข้างน้อย (Baro & Serrano, 2011)

งานวิจัยงานแรกๆ ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาและการไปใช้ชีวิตในประเทศเจ้าของภาษาและได้รับการอ้างถึงมากที่สุด คืองานของ Carroll (1967 อ้างถึงใน DeKeyser, 1991) ที่ศึกษาการไปเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาของนักศึกษาชาวอเมริกันจำนวน 2,782 คนที่เรียนวิชาเอกภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลีและภาษารัสเซีย ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมทักษะการฟังคือ ระยะเวลาที่ผู้เรียนใช้ในประเทศและอายุที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ โดยผู้เรียนที่ใช้เวลาในประเทศนาน 1 ปี จะสามารถพัฒนาจากระดับที่สามารถใช้ภาษาได้อย่างจำกัดไปเป็นระดับต่ำสุดของระดับที่สามารถใช้ภาษาเพื่ออาชีพได้ ผู้เรียนที่ไปเรียนต่างประเทศในช่วงภาคฤดูร้อน หรือแม้กระทั่งการเดินทางไปท่องเที่ยวในต่างประเทศก็สามารถพัฒนาทักษะการฟังได้ ไม่มีรายงานในทักษะอื่นๆ แต่ผู้วิจัยอ้างว่าทักษะอื่นๆ ก็ได้รับการพัฒนาเช่นกัน

งานของ Carroll ทำให้เกิดความสนใจและมีงานวิจัยตามมาอีกมากมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะทางภาษาในบริบทของการไปเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษา ทำให้เกิดความเชื่อว่า การเรียนภาษาในบริบทธรรมชาติอย่างไม่เป็นทางการ ที่ไม่ใช่สภาพของห้องเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาได้

(Tanaka & Ellis, 2003) เพราะการไปใช้ชีวิตในประเทศเจ้าของภาษา แม้เพียงระยะสั้นๆ เช่น ช่วงภาคฤดูร้อน หรือการไปท่องเที่ยว ก็มีผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ (Carroll, 1967 อ้างถึงใน DeKeyser, 1991)

งานวิจัยเกี่ยวกับการไปเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษามีจำนวนมากขึ้นในรอบ 20 ปีที่ผ่านมา มีงานวิจัยบางชิ้นที่สนับสนุนว่า การไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษา เป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนา ศักยภาพทางภาษาของผู้เรียนเป็นอย่างมาก มากกว่าการเรียนในชั้นเรียนในประเทศบ้านเกิดของผู้เรียน (Davidson, 2010 และ Du, 2013) Barber (2006, อ้างถึงใน DeKeyser, 2007) กล่าวว่า การเรียนในประเทศเจ้าของภาษาเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ดีที่สุดที่จะทำให้ผู้เรียนได้ทั้งภาษาและเข้าใจวัฒนธรรม

งานที่ศึกษาเรื่องการไปเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษามีหลายลักษณะ งานวิจัยส่วนหนึ่งศึกษาปัจจัย ที่มีผลต่อการพัฒนาภาษาระหว่างการไปเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษา ตัวอย่างเช่น Freed (1990) พบว่า ผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ระดับต่ำที่ไปเรียนในต่างประเทศ จะมีพัฒนาการด้านไวยากรณ์และการอ่าน ขณะที่ ผู้เรียนที่มีความรู้ระดับสูงไม่มีพัฒนาการแต่อย่างใด ขณะที่การฝึกภาษาด้วยการอ่านหนังสือพิมพ์หรือการดู โทรทัศน์จะช่วยผู้เรียนที่มีความรู้ระดับสูง แต่ไม่มีผลต่อผู้เรียนที่มีทักษะขั้นต้น

งานวิจัยของ Du (2013) พบว่าความสำเร็จของการพัฒนาทักษะภาษาของผู้เรียนชาวอเมริกันที่ไปเรียน ภาษาจีนในประเทศจีน ขึ้นอยู่กับปริมาณของเวลาที่ผู้เรียนใช้ภาษากับเจ้าของภาษา (time-on-task) เช่น พบว่า การพัฒนาทักษะการพูดขึ้นอยู่กัระยะเวลาที่ผู้เรียนพูดทั้งในและนอกห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนพูดคล่องขึ้น ผู้เรียนที่ พูดภาษาจีนอย่างต่อเนื่องทั้งในและนอกห้องเรียนจะมีพัฒนาการดีกว่าผู้ที่ไม่พูด งานของ Sasaki (2011) ก็พบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการเขียนหลังจากศึกษาในต่างประเทศเป็นเวลา 4 เดือน ขณะที่งานวิจัยบางชิ้น พบว่า ผู้เรียนจะเริ่มมีพัฒนาการด้านการเขียนหลังจากศึกษาในต่างประเทศเป็นระยะเวลา 3 ภาคการศึกษา (Serreno et al. 2012) แต่ Moyer (2011) เชื่อว่าคุณภาพของประสบการณ์การใช้ภาษามีความสำคัญกว่าระยะเวลาของการ ใช้ภาษา ขณะที่ Wright (2013) ซึ่งศึกษาตัวแปรด้านระยะเวลาและคุณภาพของการใช้ภาษา ไม่พบว่าปริมาณและ คุณภาพของเวลาที่ใช้ภาษา เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทักษะทางการพูด โดย Wright พบว่านักศึกษาจีนที่ไป เรียนภาษาอังกฤษในประเทศอังกฤษไม่มีการพัฒนาด้านภาษาแต่อย่างใด

ระยะเวลาที่ผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศก็เป็นอีกปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาภาษา Davidson (2010) พบว่านักศึกษาที่เรียนภาษารัสเซียในแพริสเซียที่มีพื้นฐานความรู้ในระดับสูงเท่านั้น ที่มีพัฒนาการ ทางการพูด สอดคล้องกับงานของ Marques-Pascual (2011) ที่พบว่าเฉพาะผู้เรียนในระดับสูงที่มีพัฒนาการทาง ภาษาขณะศึกษาในประเทศเจ้าของภาษา ขณะที่ Brecht et al. (1993) ซึ่งศึกษาพัฒนาการด้านภาษารัสเซียของ นักศึกษาอเมริกันที่ไปเรียนในประเทศรัสเซีย พบว่าผู้เรียนเพศชายจะมีความเป็นไปได้นานกว่าเพศหญิงที่จะพัฒนา ด้านการพูดและทักษะการฟัง ผู้เรียนอายุน้อยมีพัฒนาการด้านการฟังมากกว่าผู้ที่มีอายุมากกว่า นอกจากนี้ยัง พบว่า ความรู้ด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนสามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูดและฟังได้ ยิ่งระดับ ความรู้ด้านไวยากรณ์และการอ่านสูงเท่าใด การพัฒนาทักษะการฟังและพูดก็มีมากขึ้นเท่านั้น

งานวิจัยอีกส่วนหนึ่งศึกษาประสิทธิผลของการไปเรียนภาษาในต่างประเทศ โดยเปรียบเทียบผู้เรียนสอง กลุ่มคือกลุ่มที่ไปศึกษาในประเทศเจ้าของภาษาและกลุ่มที่เรียนในประเทศของตน แต่ผลของการศึกษายังมีความ หลากหลาย มีทั้งงานวิจัยที่พบว่า การไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษา ช่วยเพิ่มทักษะทางภาษา การสำรวจผลการวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาของ Freed และ

Coleman พบว่าผู้เรียนที่มีโอกาสไปใช้ภาษาในต่างประเทศจะสามารถพูดภาษาได้ถูกต้องกว่าและมีความซับซ้อนของโครงสร้างภาษามากกว่าผู้ไม่ได้ไป จะมีความคล่องแคล่วกว่า มีคะแนนรวมทางทักษะการพูดสูงกว่า ได้พัฒนาการในทักษะการพูดมากกว่าทักษะไวยากรณ์ การฟังและการอ่าน มีความสามารถด้านคำศัพท์สูงกว่าผู้ไม่ได้ไปต่างประเทศ นอกจากนี้ ผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาต่ำจะได้ประโยชน์จากการไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษามากกว่าผู้ที่มีทักษะทางภาษาสูง (Freed 1995, 1998; Coleman, 1997 อ้างถึงใน Tanaka & Ellis, 2003) อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยที่ไม่พบว่าการเรียนรู้ภาษาในต่างประเทศช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้น ขณะที่การเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนจะช่วยเพิ่มความสามารถมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะทางไวยากรณ์ (Isabelli-garcia, 2010; Kinginger, 2011 และ Collentine, 2004)

ทักษะที่งานวิจัยให้ความสำคัญมากที่สุดคือทักษะการพูด เนื่องจากเป็นทักษะที่เชื่อกันว่า ผู้เรียนที่ไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาสามารถพัฒนาได้มากที่สุด (Baro & Serrano, 2011) ตัวอย่างเช่น Freed et al. (2004) ศึกษาผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส 3 กลุ่ม คือกลุ่มที่ไปเรียนในประเทศฝรั่งเศส กลุ่มที่เรียนแบบซึมซับ (Immersion Setting) ในประเทศของตัวเองและกลุ่มที่เรียนในชั้นเรียนปกติ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มที่เรียนในชั้นเรียนปกติมีพัฒนาการน้อยที่สุดในด้านการพูดและกลุ่มที่เรียนแบบซึมซับมีพัฒนาการดีกว่ากลุ่มที่เรียนในประเทศฝรั่งเศส ทั้งนี้เป็นเพราะว่ากลุ่มที่เรียนแบบซึมซับใช้เวลาในการฝึกเขียนและฝึกพูดมากกว่ากลุ่มที่เรียนในชั้นเรียนปกติและกลุ่มที่ไปเรียนต่างประเทศซึ่งจะใช้ภาษาแม่ในห้องเรียนมากกว่าใช้ภาษาฝรั่งเศส ผู้วิจัยสรุปว่าผู้เรียนที่ได้มีโอกาสใช้ภาษาที่เรียนจะมีพัฒนาการในแง่ของความคล่องมากกว่าผู้ที่ใช้น้อยกว่า อย่างไรก็ตาม Freed (1995) ไม่พบความแตกต่างระหว่างความสามารถในการพูดของผู้ไปเรียนต่อต่างประเทศกับผู้ศึกษาภายในประเทศ แต่พบว่าผู้เรียนที่ไปต่างประเทศพูดได้คล่องกว่า

ด้านการฟัง Brecht et al. (1993) ซึ่งศึกษาพัฒนาการด้านภาษารัสเซียของนักศึกษาอเมริกันที่ไปเรียนในประเทศรัสเซีย พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการด้านการฟังเพิ่มขึ้น มีผู้เรียนร้อยละ 40 ที่สามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดไปถึงระดับสูง ขณะที่ผู้เรียนที่เรียนในประเทศจำนวนน้อยมากที่สามารถพัฒนาไปในระดับนี้ได้และต้องใช้เวลาเรียนถึง 4 ปี จึงจะทำได้

ในด้านทักษะการเขียน มีงานวิจัยน้อยที่ศึกษาในทักษะนี้ งานของ Sasaki (2011) ศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาญี่ปุ่นที่ไปศึกษาในต่างประเทศและกลุ่มที่เรียนภายในประเทศพบว่ากลุ่มที่เรียนในต่างประเทศมีพัฒนาการดีกว่าในด้านกลยุทธ์การเขียนและรูปแบบการเขียน Baro และ Serrano (2011) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาชาวสเปนที่เรียนภาษาอังกฤษ โดยศึกษาระยะเวลาของการเรียนในประเทศต่อการพัฒนาทักษะการเขียนและการพูด โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษในประเทศสเปนและกลุ่มที่เรียนในประเทศอังกฤษ ผู้วิจัยประเมินพัฒนาการทางทักษะโดยดูความคล่อง ความถูกต้อง การใช้คำศัพท์และความซับซ้อนทางภาษา ผลการวิจัยพบว่าทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการที่ไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยสรุปว่าระยะเวลาสองหรือสามเดือนที่ไปศึกษาในต่างประเทศไม่นานพอที่จะทำให้เกิดความแตกต่างในการพัฒนาทางภาษา

ในด้านการอ่าน Dewey (2004) ศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการอ่านของนักศึกษาชาวอเมริกันที่เรียนภาษาญี่ปุ่นแบบซึมซับภายในประเทศ (Immersion) และที่ไปเรียนในประเทศญี่ปุ่น ผู้วิจัยพบว่าผู้ไปเรียนในประเทศญี่ปุ่นมีความมั่นใจในด้านการอ่านมากกว่า

ด้านการพัฒนาการทางไวยากรณ์ งานวิจัยของ Collentine (2004) ศึกษาพัฒนาการทักษะทางไวยากรณ์ของผู้ไปเรียนในประเทศเจ้าของภาษากับผู้เรียนภายในประเทศ Collentine พบว่ากลุ่มที่เรียนในประเทศมีพัฒนาการทางไวยากรณ์ที่สูงกว่ากลุ่มที่เรียนในประเทศเจ้าของภาษา ขณะที่ Isabelli-Garcia (2010) ไม่พบความแตกต่างในความสามารถด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนในต่างประเทศกับผู้เรียนภายในประเทศ

ในการศึกษาพัฒนาการออกเสียงของ Diaz-Campos พบว่ากลุ่มที่เรียนภาษาสเปนในประเทศสเปน มีการออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มที่เรียนในประเทศ ขณะที่ Mora ไม่พบความแตกต่างในด้านการออกเสียงของกลุ่มที่ไปเรียนต่างประเทศและกลุ่มที่เรียนภายในประเทศ (Diaz-Campos, 2004; Mora, 2008 อ้างถึงใน Baro & Serrano, 2011)

งานวิจัยของ Dewey (2008) ศึกษาความแตกต่างด้านคำศัพท์ของกลุ่มผู้เรียนแบบซึมซับ (Immersion setting) ภายในประเทศและกลุ่มที่ไปเรียนต่างประเทศ และพบว่ากลุ่มที่ไปเรียนต่างประเทศมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มที่เรียนภายในประเทศ ขณะที่งาน Collentine (2004) พบว่าถึงแม้ว่ากลุ่มที่เรียนภาษาสเปนในต่างประเทศจะมีความสามารถด้านคำศัพท์และใช้ภาษาได้ซับซ้อนกว่า แต่กลุ่มที่เรียนภายในประเทศมีความรู้ไวยากรณ์และลักษณะของคำศัพท์มากกว่า

งานวิจัยอีกส่วนหนึ่งศึกษาพัฒนาการทางทักษะของผู้เรียนในประเทศเจ้าของภาษา เช่น งานของ Maiworm (1997, อ้างถึงใน DeKeyser, 2007) ซึ่งศึกษาทักษะการพูด พบว่าผู้ที่เรียนในต่างประเทศสามารถพัฒนาทักษะการพูดจาก 15% ไปเป็น 67% หลังจากได้ไปอยู่ต่างประเทศ Meara (1994) ก็รายงานว่านักศึกษาที่ไปเรียนต่างประเทศสามารถพัฒนาทักษะการพูดและฟังได้เป็นอย่างมาก ส่วนทักษะการอ่านและเขียนก็มีการพัฒนาแต่ในระดับที่น้อยกว่า Carlson et al. (1991) พบว่าผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการพูด จากระดับปานกลางไประดับสูง Allen (2002, อ้างถึงใน DeKeyser, 2007) ก็พบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความคล่องในการพูด ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (Comprehensibility) และความยาวในการพูด หลังจากไปศึกษาในต่างประเทศเป็นเวลา 6 สัปดาห์

10. การสอนภาษาจีนในประเทศไทย

ในบรรดาภาษาต่างประเทศ 19 ภาษาที่สอนในประเทศไทย นอกจากภาษาอังกฤษแล้ว ภาษาจีนเป็นอีกหนึ่งภาษาที่มีการสอนในทุกระดับการศึกษาและทุกภูมิภาคของประเทศไทย การสอนภาษาจีนเริ่มในปี พ.ศ. 2515 ตั้งแต่ยังไม่มี การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างประเทศไทยกับจีน ไทยอนุญาตให้มีการสอนภาษาจีนเพียงแค่ระดับประถมศึกษาเท่านั้น และมีการสอนภาษาจีนในระดับมหาวิทยาลัยอยู่เพียงหลักสูตรเดียว คือ การสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับนิสิตแผนกวิชาการต่างประเทศและการทูต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์โลก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เปิดสอนหลักสูตรจีนเป็นวิชาเลือกและวิชาโทในปี พ.ศ. 2516 และพ.ศ. 2520 โดยลำดับ และในปี พ.ศ. 2524 เริ่มเปิดหลักสูตรภาษาจีนเป็นวิชาเอกเป็นครั้งแรก (พัชนี ตั้งยีนยงและสุรีย์ ชุมทระเวง, 2551)

ในปี พ.ศ. 2535 คณะรัฐมนตรีในยุคของนายอานันท์ ปันยารชุน กำหนดนโยบายการสอนภาษาต่างประเทศและโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศ ทำให้ภาษาจีนได้ยกฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ เช่นเดียวกับภาษาอื่นๆ ปัจจุบันในประเทศไทย ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่มีผู้เรียนมากเป็นลำดับสองรอง

จากภาษาอังกฤษ ในปีพ.ศ. 2541 ภาษาจีนได้รับการยกฐานะเป็นภาษาต่างประเทศในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาของไทยแทนภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศสและเยอรมัน การสอบภาษาจีนครั้งแรกในปีพ.ศ. 2541 มีผู้เข้าสอบเพียง 222 คน แต่ในการสอบปีพ.ศ. 2551 มีผู้เข้าสอบถึง 4,647 คน การเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบันของไทย เติบโตอย่างรวดเร็ว มีจำนวนผู้เรียนที่เพิ่มขึ้น สถาบันการศึกษาที่เปิดสอนภาษามีจำนวนมากขึ้น เป็นผลมาจากความร่วมมือระหว่างรัฐมนตรีไทยและรัฐบาลจีน ภาษาจีน และการเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจของจีน (พัชนี ตั้งยีนยงและสุรีย์ ชุณหะวัณ, 2551)

ในปีพ.ศ. 2555 มีการตั้งสถาบันขงจื้อ (Confucius Institutes) ในประเทศไทย รวมทั้งห้องเรียนขงจื้อ ปัจจุบันมีสถาบันขงจื้อ 12 แห่งทั่วประเทศไทย และห้องเรียนขงจื้อรวม 11 แห่ง โรงเรียนต่างๆ เกือบ 3,000 แห่งทั่วประเทศเปิดสอนภาษาจีน จำนวนผู้เรียนภาษาจีนมีมากกว่า 800,000 คน (Renliang, 2015)

นอกจากการเรียนภาษาจีนในประเทศไทย ผู้เรียนชาวไทยส่วนหนึ่งไปเรียนภาษาจีนในประเทศจีนในทุกๆ ระดับ ทั้งในหลักสูตรระยะสั้นหรือเรียนเป็นภาคการศึกษาหรือทั้งปีการศึกษา ปัจจุบันเริ่มมีหลักสูตรภาษาจีนนานาชาติในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง โดยให้นักศึกษาไปศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศจีนเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร จำนวนนักศึกษาชาวไทยที่ไปเรียนภาษาจีนในต่างประเทศมีมากขึ้นทุกๆ ปี ในปีพ.ศ. 2557 มีนักศึกษาต่างชาติจำนวนถึง 377,054 คนที่ศึกษาอยู่ในประเทศจีน ในจำนวนนี้มีนักศึกษาจากประเทศไทยถึง 21,296 คน นับเป็นจำนวนมากเป็นลำดับที่ 3 ของนักศึกษาต่างชาติ (Renliang, 2015) จำนวนนักศึกษาไทยที่ไปศึกษาในประเทศจีนมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี เพราะสภาพเศรษฐกิจที่เข้มแข็งของประเทศจีน ค่าเล่าเรียนที่ไม่แพงและมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัยในประเทศจีน (Times Higher Education, 2002)

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ เริ่มเปิดสอนครั้งแรกในปีการศึกษา 2548 มีการปรับปรุงเป็นหลักสูตรวิชาภาษาจีนในปีพุทธศักราช 2554 ตั้งแต่เปิดหลักสูตร จนปัจจุบันหลักสูตรได้จัดการเรียนการสอนในลักษณะที่เรียกว่า Program 3+1 กล่าวคือ นักศึกษาเรียนชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ที่เมืองไทย ณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ส่วนในชั้นปีที่ 3 นักศึกษาสามารถเลือกที่จะไปเรียนที่มหาวิทยาลัยในประเทศจีนที่มีความร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หรือเลือกเรียนชั้นปีที่ 3 ณ คณะศิลปศาสตร์ นักศึกษาที่เลือกไปเรียนชั้นปีที่ 3 ที่ประเทศจีนจะกลับมาเรียนชั้นปีที่ 4 ที่คณะศิลปศาสตร์ การจัดการเรียนการสอนเช่นนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สนใจที่จะพัฒนาความสามารถภาษาจีนของตน มีทางเลือกที่จะไปพัฒนาความสามารถทางภาษา ณ ประเทศเจ้าของภาษา การจัดการเรียนการสอนทั้งในประเทศจีนและประเทศไทยเป็นไปตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2554 โดยมีรายวิชาและเนื้อหาเดียวกันหรือเทียบเคียงกันได้ แต่มีบริบทการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน

ถึงแม้ว่าจะมีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาผลของการไปเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาต่อพัฒนาการทางภาษา แต่งานส่วนใหญ่เป็นงานที่ศึกษาภาษาในยุโรป มีงานวิจัยจำนวนน้อยที่ศึกษาภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ซึ่งเป็นภาษาที่มีความสำคัญในบริบทสังคมโลกในปัจจุบัน และจำนวนนักศึกษาต่างชาติที่ศึกษาในประเทศจีนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 180 ประเทศทั่วโลก จีนประมาณการไว้ว่าในปี 2020 จะมีนักศึกษาต่างชาติในจีนถึง 500,000 คน (China Scholarship Council, 2013) ด้วยจำนวนนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาจีนมีมากขึ้นทุกๆ ปี แต่งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาจีน รวมทั้งผลการเรียนภาษาจีนในประเทศจีนก็ยังมีน้อย (Wright & Zhang, 2014)

งานของ Du (2013) เป็นงานไม่กี่ชิ้นที่ศึกษาผลของการไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษา ต่อทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนชาวอเมริกันจำนวน 29 คนที่ไปเรียนภาษาจีนในประเทศจีนเป็นระยะเวลา 1 ภาคการศึกษา ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการทางภาษาอย่างต่อเนื่อง งานของ Liu (2010) พบว่าชาวอเมริกัน 11 คนที่ไปเรียนภาษาจีนในมหาวิทยาลัยในจีนมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มมากขึ้น ส่วน Wright & Zhang (2014) ซึ่งศึกษาการพัฒนาความสามารถภาษาจีนด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจากสหราชอาณาจักรจำนวน 10 คนที่ไปศึกษาในประเทศจีนเป็นเวลา 8 เดือน พบว่านักศึกษาเหล่านี้มีความสามารถด้านการพูดสูงขึ้นแต่ความสามารถด้านการเขียนเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย

11. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การสำรวจงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาจีน ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศลำดับที่สองที่มีคนไทยเรียนมากที่สุดในประเทศไทย ยังไม่พบว่ามีงานวิจัยชิ้นใดที่ศึกษาประสิทธิภาพของการไปเรียนต่อในประเทศจีน การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาประสิทธิภาพของการไปศึกษาในประเทศจีนต่อระดับความสามารถทางภาษาจีนของผู้เรียน โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบระดับความมั่นใจของตนเองในทักษะการสื่อสารภาษาจีนและทักษะทางภาษาของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ กลุ่มที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ศึกษาต่อในไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ กลุ่มที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ศึกษาต่อในไทย
3. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการความสามารถด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ กลุ่มที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ศึกษาต่อในไทย
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน ประสบการณ์การไปศึกษาในประเทศจีนและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนไป กับพัฒนาการทางภาษาของกลุ่มผู้เรียน

12. คำถามวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ มุ่งตอบคำถามวิจัย ดังต่อไปนี้

1. การประเมินระดับความมั่นใจของตนเองในทักษะการสื่อสารภาษาจีนและทักษะทางภาษาของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ กลุ่มที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ศึกษาต่อในไทย แตกต่างกันหรือไม่และอย่างไร
2. การศึกษาต่อในประเทศจีนจะช่วยให้นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ กลุ่มที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีน มีทักษะด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน แตกต่างจากกลุ่มที่ศึกษาต่อในไทยหรือไม่และอย่างไร

3. การศึกษาต่อในประเทศจีนจะช่วยให้นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ กลุ่มที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีน มีพัฒนาการทักษะด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน แตกต่างจากกลุ่มที่ศึกษาต่อในไทยหรือไม่และอย่างไร

4. การมีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน ประสบการณ์การไปศึกษาในประเทศจีนและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนไป มีความสัมพันธ์กับคะแนนพัฒนาการทางภาษาของกลุ่มผู้เรียนหรือไม่

13. ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษาประสิทธิผลของบริบทการเรียนภาษาต่างประเทศสองรูปแบบคือ บริบทการเรียนในห้องเรียน ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาแม่และผู้เรียนจะใช้ภาษาที่เรียนในห้องเรียนและในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิชาการ (Foreign-language classroom) และบริบทการเรียนภาษาที่ผู้เรียนไปเรียนและใช้ภาษาในประเทศเจ้าของภาษา เป็นการเรียนภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน (Study Abroad) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2557 สองกลุ่ม คือกลุ่มที่ไปศึกษาต่อในชั้นปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมแห่งกรุงปักกิ่ง (Beijing Language and Culture University) ในกรุงปักกิ่ง มหาวิทยาลัยผู่ตัน (Fudan University) เมืองเซี่ยงไฮ้ และมหาวิทยาลัยเสฉวน (Sichuan University) เมืองเฉิงตู จำนวน 22 คน และกลุ่มที่ศึกษาต่อในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประเทศไทย จำนวน 18 คน โดยวัดความสามารถทักษะการพูดด้วยแบบทดสอบทักษะการพูดที่นักวิจัยสร้างขึ้นและวัดความสามารถด้านการฟัง การอ่านและการเขียนโดยใช้แบบทดสอบ HSK (Hanyu Shuiping Kaoshi) ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง จัดโดยสำนักงานดูแลการสอนภาษาจีนเป็นภาษาที่สองของกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศจีน นอกจากนี้ยังเก็บข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลการประเมินระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนและระดับความสามารถทางภาษาของตนเองโดยใช้แบบสอบถามที่นักวิจัยสร้างขึ้น

14. วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) ตัวแปรต้น (Independent variable) คือบริบทการเรียนภาษาจีนในประเทศจีนและในประเทศไทยเป็นเวลาหนึ่งปีการศึกษา ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน หลักสูตรปรับปรุง 2554 ตัวแปรตาม (Dependent variable) คือระดับความสามารถด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของผู้เรียนและการประเมินระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนและทักษะทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

14.1 ประชากรที่ศึกษา

ประชากร เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาจีน หลักสูตรปรับปรุง 2554 ประจำปีการศึกษา 2557 จำนวน 86 คน มีผู้ประสงค์ไปศึกษาต่อในประเทศจีน 24 คนและอีก 62 คนมีประสงค์จะศึกษาต่อในประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่าง มีจำนวนทั้งสิ้น 40 คนออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มทดลอง เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่มีความประสงค์ที่จะเดินทางไปศึกษาต่อในประเทศจีน จำนวนรวมทั้งสิ้น 24 คน ในช่วงแรกของการวิจัยมีนักศึกษาทุกคนยินดีที่จะเข้าร่วมโครงการวิจัยครั้งนี้ ต่อมาในภายหลังมีผู้ถอนตัว 2 คนเพราะปัญหาส่วนตัวทำให้ไม่สามารถเข้ารับการทดสอบตามข้อกำหนดของการวิจัย ทำให้เหลือกลุ่มตัวอย่างเพียง 22 คนเป็นชาย 3 คน หญิง 19 คน กลุ่มตัวอย่าง 2 คนเลือกไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมปักกิ่ง (Beijing Language and Culture University) ในกรุงปักกิ่ง ที่เหลือไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยฟูดาน (Fudan University) เมืองเซี่ยงไฮ้ และมหาวิทยาลัยเสฉวน (Sichuan University) เมืองเฉิงตู มหาวิทยาลัยละ 10 คน

กลุ่มควบคุม เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่เลือกศึกษาต่อในระดับชั้นปีที่ 3 ในประเทศไทย จำนวน 24 คนที่ได้จากคัดเลือกจากวิธีการสุ่มแบบง่ายจากนักศึกษาที่ยังคงศึกษาต่อในประเทศไทย การกำหนดให้กลุ่มควบคุมมีจำนวน 24 คนเพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับกลุ่มทดลอง ภายหลังมีผู้อยู่ในกลุ่มควบคุมถอนตัว 6 คนเนื่องจากปัญหาส่วนตัว ทำให้ไม่สามารถเข้ารับการทดสอบตามข้อกำหนดของการวิจัย เมื่อเสร็จสิ้นโครงการมีกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มนี้รวม 18 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 15 คน

14.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบทักษะการพูดที่คณะนักวิจัยสร้างขึ้นตามแนวการทดสอบความสามารถด้านการพูดของแบบทดสอบ TOEIC เพื่อใช้วัดระดับความสามารถในการพูดภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ทั้งก่อนและหลังการทดลอง (pre- and post-test) แบบทดสอบประกอบด้วย 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1: การพูดสนทนาทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง เช่น ข้อมูลส่วนตัว ครอบครัว กิจกรรมยามว่าง ความสนใจ ความคิดเห็นต่อประเทศจีนและคนจีน ตลอดจนเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกเรียนวิชาเอกภาษาจีน

ตอนที่ 2: กลุ่มตัวอย่างเล่าเรื่องจากภาพ 3 ภาพ ซึ่งเป็นภาพเหตุการณ์ต่อเนื่อง

ตอนที่ 3: กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นว่าเมื่อจบการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะศึกษาต่อหรือทำงาน เพราะเหตุใด

การทดสอบการพูดใช้เวลาประมาณ 10-15 นาทีต่อกลุ่มตัวอย่าง 1 คน การให้คะแนนใช้ตามเกณฑ์การทดสอบความสามารถด้านการพูดของ TOEIC โดยคะแนนจะเป็นระดับความสามารถ โดยการพูดสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพให้คะแนนเป็นระดับ 0-3 ส่วนการแสดงความคิดเห็นให้คะแนนเป็นระดับ 0-5 ผู้สอบสัมภาษณ์เป็นอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนชาวจีนสองท่านและชาวไทยหนึ่งท่าน แต่ในการสัมภาษณ์ครั้งที่สอง ผู้สัมภาษณ์เป็นคนละชุดกับการทดสอบครั้งแรก (Pre-Post Test) เนื่องจากผู้สัมภาษณ์ชาวจีนในชุดแรกเดินทางกลับประเทศและอาจารย์ชาวไทยเดินทางไปศึกษาต่อ แต่ผู้วิจัยได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินกับคณะผู้สัมภาษณ์ทั้งสองชุดอย่างละเอียดเพื่อให้ความมั่นใจว่าไม่มีความแตกต่างในการให้คะแนน นอกจากนี้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติการให้คะแนนของผู้สัมภาษณ์มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แบบทดสอบทักษะการพูดนี้ได้ผ่านการทดลองใช้เบื้องต้น (Pilot test) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2557 ที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ก่อนนำไปใช้จริง

2. แบบทดสอบวัดความรู้ภาษาจีน (Hanyu Shuiping Kaoshi: HSK) ใช้ทดสอบทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน ซึ่งแบ่งระดับความสามารถออกเป็น 6 ระดับดังนี้

ระดับที่ 1 สำหรับผู้สอบที่เข้าใจคำศัพท์และประโยคภาษาจีนง่ายๆ เรียนรู้คำศัพท์มาแล้วอย่างน้อย 150 คำ

ระดับที่ 2 สำหรับผู้สอบที่สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารเรื่องง่ายๆ ในชีวิตประจำวัน เรียนรู้คำศัพท์มาแล้วอย่างน้อย 300 คำ

ระดับที่ 3 สำหรับผู้สอบที่สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารเรื่องความเป็นอยู่ การศึกษา การทำงาน และท่องเที่ยวในประเทศจีน เป็นต้น เรียนรู้คำศัพท์มาแล้วอย่างน้อย 600 คำ

ระดับที่ 4 สำหรับผู้สอบที่สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารในหัวข้อที่กว้างขวางขึ้นและสามารถสื่อสารกับผู้ที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ได้อย่างคล่องแคล่ว เรียนรู้คำศัพท์มาแล้วอย่างน้อย 1,200 คำ

ระดับที่ 5 สำหรับผู้สอบที่สามารถอ่านเข้าใจภาษาจีนจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารจีนฟังเข้าใจรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์จีน และสามารถพูดภาษาจีนในที่สาธารณะได้ เรียนรู้คำศัพท์มาแล้วอย่างน้อย 2,500 คำ

ระดับที่ 6 สำหรับผู้สอบที่สามารถฟังและอ่านข่าวสารภาษาจีนได้อย่างดี สามารถสื่อสารความคิดเห็นของตนเองด้วยปากเปล่าหรือการเขียนเป็นภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน 5,000 คำขึ้นไป

3. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามแยกเป็น 2 ชุดๆแรกใช้เก็บข้อมูลก่อนการวิจัย (pre-test) สอบถามเกี่ยวกับประวัติการเรียนภาษาจีน ความสนใจในการเรียนภาษาจีน เหตุผลที่เลือกไปหรือไม่ไปศึกษาต่อในประเทศจีน ความคาดหวังในการไปศึกษาต่อในประเทศจีน การประเมินระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนและความสามารถทางภาษาของตนเอง ชุดที่ 2 ใช้เก็บข้อมูลหลังการวิจัย (post-test) โดยให้กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนและความสามารถทางภาษาของตนเองอีกครั้งหนึ่ง กลุ่มผู้วิจัยเป็นผู้สร้างแบบสอบถามขึ้น

4. การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางภาษาโดดเด่น เพื่อหาข้อมูลเพิ่มเติม

14.3 วิธีการเก็บข้อมูล

ระยะที่ 1 กรกฎาคม-สิงหาคม 2557

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เข้ารับการทดสอบความสามารถด้านการพูด การทดสอบ HSK และทำแบบสอบถาม (pre-test)

ระยะที่ 2 สิงหาคม 2557-กรกฎาคม 2558

กลุ่มทดลอง เดินทางไปศึกษาในประเทศจีน ส่วนกลุ่มควบคุมเข้าศึกษาชั้นปีที่ 3 ณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ระยะที่ 3 สิงหาคม 2558-มกราคม 2559

กลุ่มทดลองเดินทางกลับจากประเทศจีน กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเข้ารับการทดสอบความสามารถด้านการพูด การทดสอบ HSK และทำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง (post-test)

กลุ่มทดลองที่มีพัฒนาการทางด้านภาษาสูงหลังกลับจากประเทศจีน จำนวน 6 คนเข้ารับการสัมภาษณ์

14.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนาได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย(Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และใช้สถิติเชิงอ้างอิงได้แก่ Independent t-test เพื่อเปรียบเทียบความสามารถระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ใช้ Dependent t-test เพื่อเปรียบเทียบความสามารถภายในกลุ่มตัวอย่าง และใช้ Pearson Product Moment correlation เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการมีหรือไม่มีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน ประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนไปศึกษาในประเทศจีน กับคะแนนพัฒนาการทักษะทางภาษา

15. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

15.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม

การศึกษาข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง พบประเด็นที่น่าสนใจดังนี้ กลุ่มทดลอง มีจำนวนทั้งสิ้น 22 คน กลุ่มตัวอย่าง 15 คน (ร้อยละ 68.2) มีพื้นฐานภาษาจีนหรือเคยเรียนภาษาจีนมาก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย สาเหตุที่สำคัญที่สุดสามประการแรก ที่กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้เลือกเรียนภาษาจีน เรียงตามลำดับความถี่ คือ ภาษาจีนเป็นประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต ภาษาจีนเป็นภาษานานาชาติและความชอบและสนใจประเทศจีน ส่วนสาเหตุที่เลือกไปศึกษาในประเทศจีนคือมีโอกาสใช้ภาษาจีนในชีวิตจริง ต้องการมีประสบการณ์ใหม่และต้องการไปศึกษาในต่างประเทศ ก่อนเดินทางไปประเทศจีน กลุ่มตัวอย่างคาดหวังว่าการไปประเทศจีนจะได้พัฒนาความรู้ภาษาจีน สามารถสื่อสารภาษาจีนได้คล่องขึ้นและมีโอกาสในการหางานทำที่ดีหรือศึกษาต่อตามลำดับ หลังการเดินทางกลับความคาดหวังของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นจริงคือ ได้พัฒนาความรู้ภาษาจีน มีโอกาสใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริงและได้ประสบการณ์ใหม่ เรียงตามลำดับความถี่

ก่อนการเดินทางไปศึกษาในประเทศจีน กลุ่มทดลองประเมินความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนในภาพรวม และประเมินอีกครั้งหลังเดินทางกลับไทย โดยมี 4 ระดับของความมั่นใจคือ *มาก ปานกลาง น้อย น้อยมาก* พบพัฒนาการที่น่าสนใจของกลุ่มทดลอง ดังตาราง 1 ข้างล่างนี้

ตาราง 1: การประเมินระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนของกลุ่มทดลองก่อนไปและหลังการเดินทางกลับจากประเทศจีน

ก่อนไปศึกษาในประเทศจีน				หลังจบการศึกษาจากประเทศจีน			
มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
1	12	8	1	5	17	-	-
(4.5 %)	(54.5 %)	(36 %)	(4.5 %)	(22.7 %)	(77.3 %)	-	-

ก่อนการเดินทาง มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 คน จาก 22 คน ที่มีความมั่นใจในระดับ *มาก* ต่อทักษะการสื่อสารภาษาจีนของตน และมี 1 คน ที่มีความมั่นใจ *น้อยมาก* หลังการศึกษาต่อในประเทศจีนเป็นเวลา 1 ปี พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความมั่นใจมากขึ้น จำนวนผู้เรียนที่มีความมั่นใจระดับ *มาก* มีถึง 5 คน และไม่มีผู้ที่มีความมั่นใจในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก* อีกเลย แสดงว่าทุกคนมีความมั่นใจเพิ่มขึ้น และกลุ่มตัวอย่าง 1 คนที่มีความมั่นใจในระดับ *มาก* ก่อนไปประเทศจีน ก็ยังคงมีความมั่นใจในระดับ *มาก* เท่าเดิมหลังจากเดินทางกลับมา

รายละเอียดการพัฒนาความมั่นใจในการสื่อสาร นำเสนอในตาราง 2 ข้างล่างนี้

ตาราง 2: การเปลี่ยนแปลงของระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารของกลุ่มทดลองหลังเดินทางกลับ

ความมั่นใจเพิ่มขึ้น 1 ระดับ (N = 13)	ความมั่นใจเท่าเดิม (N = 9)	ความมั่นใจลดลง 1 ระดับ (N = 0)
ระดับปานกลาง → มาก (4 คน / ร้อยละ 18)	ระดับมาก → มาก (1 คน / ร้อยละ 4.5)	
ระดับน้อย → ปานกลาง (8 คน / ร้อยละ 36)	ระดับปานกลาง → ปานกลาง (8 คน / ร้อยละ 36)	
ระดับน้อยมาก → ปานกลาง (1 คน / ร้อยละ 4.5)		

ผลการประเมินตนเองในทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนและการแปล ก็พบการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น หลังจากกลุ่มทดลองเดินทางกลับจากประเทศจีน ดังรายละเอียดในตาราง 3

ตาราง 3: การประเมินตนเองในทักษะทางภาษาของกลุ่มทดลองก่อนไปและหลังเดินทางกลับจากจีน

ทักษะ คน	ก่อนเดินทางไปศึกษาใน ประเทศจีน				หลังจากกลับจาก ประเทศจีน			
	ดีมาก	ดี	พอใช้	ต้องปรับปรุง	ดีมาก	ดี	พอใช้	ต้องปรับปรุง
ฟัง	-	6 (27 %)	11 (50 %)	5 (22.7 %)	3 (13.6 %)	12 (50 %)	7 (31.7 %)	-
พูด	-	4 (18 %)	14 (63.5 %)	4 (18 %)	2 (9 %)	9 (40.8 %)	11 (50 %)	-
อ่าน	-	5 (22.7 %)	14 (63.5 %)	3 (13.6 %)	1 (4.5 %)	11 (50 %)	10 (45.4 %)	-
เขียน	-	3 (13.6 %)	12 (54 %)	7 (31.7 %)	1 (4.5 %)	8 (36 %)	12 (54.5 %)	1 (4.5 %)
แปล	-	4 (18 %)	11 (50 %)	7 (31.7 %)	1 (4.5 %)	6 (27 %)	13 (45.5 %)	1 (4.5 %)

ก่อนการเดินทางไปศึกษาในประเทศจีน ไม่มีใครในกลุ่มทดลอง ที่ประเมินว่าตนเองมีทักษะทางภาษา ในระดับ *ดีมาก* และมีผู้ประเมินว่าตนเองมีความสามารถในระดับ *ต้องปรับปรุง* อยู่จำนวนไม่น้อย หลังจากกลับจากประเทศจีน กลุ่มทดลองส่วนใหญ่ประเมินความสามารถของตนเองสูงขึ้น ไม่มีใครประเมินว่าตนเองมีความสามารถด้านการฟัง การพูดและการเขียน ในระดับ *ต้องปรับปรุง* อีกเลย การประเมินทักษะด้านการเขียนและการแปล ก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

กลุ่มควบคุม มีจำนวนทั้งสิ้น 18 คน กลุ่มตัวอย่าง 14 คน (ร้อยละ 77.7) มีพื้นฐานภาษาจีนหรือเคยเรียนภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย สาเหตุสามลำดับแรกที่เลือกเรียนภาษาจีน คือภาษาจีนจะเป็นประโยชน์ในการทำงานในอนาคต อยากติดต่อกับชาวจีนและ ภาษาจีนเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารในระดับนานาชาติ สาเหตุใหญ่สามประการแรกที่กลุ่มควบคุมไม่ไปศึกษาต่อประเทศจีนเรียงตามลำดับความถี่คือ ขาดแคลนทุนทรัพย์ ค่าเล่าเรียนที่จีนสูงและคิดว่าเรียนที่ไทยก็สามารถพัฒนาความรู้ภาษาจีนได้ หนึ่งในกลุ่มควบคุมที่ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับคนในครอบครัว นับเป็นกลุ่มตัวอย่างเพียงคนเดียวจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 40 คนที่ใช้ภาษาจีนที่บ้าน

ในด้านความมั่นใจในความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนโดยรวม ผลการประเมินตนเองของกลุ่มควบคุมนำเสนอในตาราง 4

ตาราง 4: การประเมินระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังจบชั้นปีที่ 3 ในไทย

ก่อนศึกษาชั้นปีที่ 3 (N = 18)				หลังจบการศึกษาชั้นปีที่ 3 (N = 18)			
มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
-	11 (61 %)	4 (22 %)	3 (16.7 %)	1 (5.5 %)	13 (72 %)	3 (16.7 %)	1 (5.5 %)

จากตารางจะเห็นว่า ไม่มีใครในกลุ่มควบคุมที่ประเมินว่าตนเองสามารถสื่อสารภาษาจีนได้ในระดับ *มาก* ส่วนใหญ่ประเมินว่ามีความสามารถระดับ *ปานกลาง* และมีผู้ประเมินตนเองในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก* ถึง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด หลังจบการศึกษาชั้นปีที่ 3 กลุ่มควบคุมประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาจีนดีขึ้นเล็กน้อย มีหนึ่งคนที่ประเมินตนเองจากระดับเดิมคือ *ปานกลาง* ประเมินเป็นระดับ *มาก* มีผู้ประเมินตนเองว่ามีความมั่นใจในระดับ *ปานกลาง* 13 คน แต่ก็ยังมีอีก 4 คน ที่ประเมินความมั่นใจของตนเองในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก*

หลังจบการศึกษาชั้นปีที่ 3 กลุ่มควบคุมมีพัฒนาระดับความมั่นใจทางการสื่อสารดีขึ้นไม่มากนัก โดยมีผู้ประเมินตนเองสูงขึ้นหนึ่งระดับจากการประเมินในครั้งแรก รวม 6 คน มีผู้ประเมินตนเองในระดับเดิม 11 คน และประเมินว่ามีความมั่นใจลดลง 1 คน ดังรายละเอียดในตาราง 5

ตาราง 5: การเปลี่ยนแปลงของระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังจบชั้นปีที่ 3 ในไทย

เพิ่มขึ้น 1 ระดับ (N = 6)	เท่าเดิม (N = 11)	ลดลง 1 ระดับ (N = 1)
ระดับปานกลาง → มาก (1 คน / ร้อยละ 5.5)	ระดับปานกลาง → ปานกลาง (9 คน/ ร้อยละ 50)	ปานกลาง → น้อย (1 คน/ ร้อยละ 5.5)
ระดับน้อย → ปานกลาง (3 คน / ร้อยละ 16.6)	ระดับน้อย → น้อย (1 คน/ ร้อยละ 5.5)	
ระดับน้อยมาก → ปานกลาง (1 คน / ร้อยละ 5.5)	ระดับน้อยมาก → น้อยมาก (1 คน/ ร้อยละ 5.5)	
ระดับน้อยมาก → น้อย (1 คน / ร้อยละ 5.5)		

ในการประเมินความสามารถของตนในทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล ทั้งก่อนเข้าศึกษาและหลังจบการศึกษาชั้นปีที่ 3 ในประเทศไทย กลุ่มควบคุมประเมินความสามารถของตนเองดังรายละเอียดในตาราง 6

ตาราง 6: การประเมินตนเองในทักษะทางภาษาของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังจบชั้นปีที่ 3 ในไทย

ทักษะ คน	ก่อนศึกษาชั้นปีที่ 3				หลังจบการศึกษาชั้นปีที่ 3			
	ดีมาก	ดี	พอใช้	ต้องปรับปรุง	ดีมาก	ดี	พอใช้	ต้องปรับปรุง
ฟัง	1 (5.5 %)	6 (33 %)	9 (50 %)	2 (11 %)	1 (5.5 %)	6 (33 %)	10 (55.5 %)	1 (5.5 %)
พูด	-	7 (38.8 %)	8 (44 %)	4 (22 %)	-	8 (44 %)	6 (33 %)	4 (22 %)
อ่าน	-	7 (38.8 %)	8 (44 %)	2 (11 %)	-	9 (50 %)	7 (38.8 %)	2 (11 %)
เขียน	-	4 (22 %)	10 (55.5 %)	4 (22 %)	-	4 (22 %)	9 (50 %)	5 (27.7 %)
แปล	-	5 (27.7 %)	12 (66.6 %)	1 (5.5 %)	-	6 (33 %)	9 (50 %)	3 (16.6 %)

ในการประเมินทักษะทางภาษาของตนเองของกลุ่มควบคุม ไม่มีความแตกต่างระหว่างการประเมินครั้งแรกและครั้งหลังมากนัก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้ประเมินว่าตนเองมีความสามารถมากขึ้น จำนวนผู้ที่ประเมินว่าตนเองมีความสามารถทักษะต่างๆ ในระดับ *ต้องปรับปรุง* ยังใกล้เคียงกับการประเมินครั้งแรก และยังไม่มียุติที่ประเมินว่าตนเองได้พัฒนาทักษะทางภาษาไปในระดับ *ดีมาก* เลย ยกเว้นกลุ่มตัวอย่าง 1 คนที่ประเมินตนเองว่าสามารถฟังได้ในระดับ *ดีมาก* ทั้งก่อนการเข้าการศึกษาในชั้นปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างผู้นี้เป็นผู้ที่มีคะแนนสอบ HSK สูงสุดในการทดสอบครั้งแรก (pre-test) และเป็นกลุ่มตัวอย่างคนเดียวของทั้งหมด 40 คนที่ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับคนในครอบครัว

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า หลังผ่านไปหนึ่งปีการศึกษา กลุ่มทดลองมีระดับความมั่นใจในการสื่อสารสูงกว่ากลุ่มควบคุมเพราะระดับความมั่นใจในทักษะการสื่อสารของกลุ่มควบคุมยังไม่เพิ่มขึ้นมากนัก ยังมีกลุ่มควบคุมจำนวนหนึ่งที่ประเมินความมั่นใจของตนเองในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก* ขณะที่ไม่มีใครในกลุ่มทดลองที่ประเมินความมั่นใจของตนเองในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก* อีกเลย นอกจากนี้ ในการประเมินทักษะทางภาษาของตน กลุ่มทดลองส่วนใหญ่ประเมินความสามารถของตนเองดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด มีผู้ประเมินความสามารถของตนเองในระดับ *ดีมาก* เพิ่มขึ้น และไม่มีใครที่ประเมินความสามารถของตนเองในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก* เหมือนการประเมินก่อนไปประเทศจีน ขณะที่การประเมินทักษะทางภาษาของกลุ่มควบคุมไม่ได้แตกต่างจากเดิมมากนัก ยังไม่มีใครในกลุ่มควบคุมที่มีความสามารถด้านฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการแปล ในระดับ *ดีมาก* เพิ่มขึ้นจากเดิม และผู้ที่ประเมินความสามารถของตนเอง ในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก* ยังมีจำนวนใกล้เคียงกับการประเมินครั้งแรกเมื่อเริ่มเข้าศึกษาในชั้นปีที่ 3

15.2 ความสามารถด้านภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่วัดจากแบบทดสอบ

เพื่อตอบคำถามวิจัยที่ 1 ว่าการไปศึกษาในประเทศจีนเป็นเวลาหนึ่งปี จะช่วยให้กลุ่มตัวอย่างที่ไปศึกษาต่อมีพัฒนาทักษะทางภาษาแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในไทยหรือไม่ และคำถามวิจัยที่ 2 ที่ศึกษาว่าการมีหรือไม่มีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าหลักสูตรภาษาจีน ประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนไปศึกษาในประเทศจีน มีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเข้ารับการทดสอบทักษะการพูดและแบบทดสอบ HSK ซึ่งวัดทักษะการฟัง การอ่านและการเขียน ก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับดังนี้

15.2.1 ความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง

1. ทักษะการพูด
2. คะแนนสอบ HSK

15.2.2 ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการของคะแนนการทดสอบก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง

1. ทักษะการพูด
2. คะแนนสอบ HSK
- 3 ความสัมพันธ์ระหว่างการมีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน ประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนไปศึกษาในประเทศจีนกับการพัฒนาทักษะทางภาษา

15.2.3 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

15.2.1 ความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง

1. ทักษะการพูด

ข้อมูลในตาราง 7 เสนอผลการวัดทักษะการพูด ซึ่งแบ่งย่อยเป็นทักษะการตอบคำถาม การบรรยายภาพและการแสดงความคิดเห็น การประเมินทักษะการพูดจะวัดความสามารถเป็นระดับคือการพูดสนทนา และการบรรยายภาพให้คะแนนเป็นระดับ 0-3 และการแสดงความคิดเห็นให้คะแนนเป็นระดับ 0-5

ตาราง 7: ความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะการพูดก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง

ทักษะการพูด	ทดสอบก่อน (pre-test)				t	ทดสอบหลัง (post-test)				t
	กลุ่มทดลอง (N = 22)		กลุ่มควบคุม (N = 18)			กลุ่มทดลอง (N = 22)		กลุ่มควบคุม (N = 18)		
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
ตอบคำถาม	1.94	.58	2.04	.60	-521	2.14	.42	2.00	.55	.891
บรรยายภาพ	1.67	.63	1.96	.67	-1.438	1.77	.54	1.52	.57	1.442
แสดงความคิดเห็น	2.86	.79	3.13	1.00	-939	2.85	.63	2.59	2.85	1.182
คะแนนรวม	6.47	1.88	6.76	1.49	-1.036	6.76	1.49	6.11	1.67	1.291

จากตาราง 7 จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ก่อนกลุ่มทดลองจะเดินทางไปประเทศจีน (pre-test) กลุ่มควบคุมมีคะแนนการพูดสูงกว่ากลุ่มทดลองในทุกๆ ด้าน ถึงแม้ว่าจะเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มควบคุมมีคะแนนทักษะการตอบคำถาม ระดับ 2.04 เมื่อเทียบกับระดับ 1.94 ของกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุมสามารถบรรยายภาพได้ในระดับ 1.96 สูงกว่าระดับ 1.67 ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีคะแนนการแสดงความคิดเห็นสูงกว่ากลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 3.13$ กับ $\bar{X} = 2.86$ ตามลำดับ) คะแนนรวมของกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 6.76$) ก็สูงกว่าคะแนนรวมของกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 6.47$)

ในการทดสอบครั้งหลัง (post-test) หลังจากกลุ่มทดลองกลับจากประเทศจีน กลับพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนการพูดทุกด้านรวมทั้งคะแนนรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุม ถึงแม้ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ แต่ก็แสดงถึงแนวโน้มในทางที่กลุ่มทดลองมีทักษะการพูดดีขึ้น โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงขึ้นในทุกทักษะ ขณะที่กลุ่มควบคุมมีคะแนนลดลงในทุกทักษะเช่นกัน กลุ่มทดลองมีคะแนนรวมการพูด ($\bar{X} = 6.76$, $SD = 1.49$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 6.11$, $SD = 1.67$) มีคะแนนการตอบคำถาม ($\bar{X} = 2.14$, $SD = .42$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 2.00$, $SD = .55$) มีคะแนนบรรยายภาพ ($\bar{X} = 1.77$, $SD = .54$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 1.52$, $SD = .57$) และท้ายที่สุดกลุ่มทดลองมีคะแนนการแสดงความคิดเห็น ($\bar{X} = 2.85$, $SD = .63$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 2.59$, $SD = 2.85$)

โดยสรุป ความสามารถด้านการพูดของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบทั้งสองครั้ง ถึงแม้ว่าในการทดสอบครั้งแรกก่อนกลุ่มทดลองจะเดินทางไปประเทศจีน กลุ่มควบคุมจะมีความสามารถด้านการพูดสูงกว่า แต่หลังจากกลุ่มทดลองเดินทางกลับจากประเทศจีน กลุ่มทดลองกลับมีคะแนนสูงขึ้นและสูงกว่ากลุ่มควบคุมในทุกด้านแม้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าถึงแม้การได้ไปศึกษาในประเทศจีนไม่ได้ทำให้กลุ่มทดลองเก่งกว่ากลุ่มควบคุม (ซึ่งมีความสามารถสูงกว่าอยู่แล้วก่อนการทดลอง) แต่ได้ช่วยพัฒนาทักษะการพูดให้กับกลุ่มทดลอง

2. คะแนนสอบ HSK

ผลการทดสอบทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน โดยใช้ข้อสอบ HSK โดยคะแนนเต็มในแต่ละทักษะคือ 100 และคะแนนรวมคือ 300 ในการวิเคราะห์คะแนนสอบ HSK ผู้วิจัยได้แยกการเปรียบเทียบออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มตัวอย่างที่สอบ KSK ระดับเต็มและกลุ่มที่เปลี่ยนระดับการสอบ

ในการสอบก่อนเดินทางไปประเทศจีน (pre-test) ในกลุ่มทดลอง 22 คน มีผู้เข้าสอบ HSK 4 จำนวน 21คน และสอบ HSK 5 หนึ่งคน แต่เมื่อเดินทางกลับมา กลุ่มทดลอง 4 คน มีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้นจึงเข้าสอบ HSK 5 และ HSK 6 ในการสอบครั้งหลัง (post-test) ขณะที่กลุ่มทดลองที่เหลืออีก 18 คนและกลุ่มควบคุมทุกคนยังเข้าทดสอบ HSK 4

ตาราง 8: ความแตกต่างระหว่างคะแนน HSK ในการทดสอบก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เปลี่ยนระดับการสอบ HSK

HSK	ทดสอบก่อน (pre-test)						ทดสอบหลัง (post-test)					
	ระดับ	กลุ่มทดลอง (N=18)		กลุ่มควบคุม (N=17)		t	ระดับ	กลุ่มทดลอง (N=18)		กลุ่มควบคุม (N=17)		t
	4	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		4	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
การฟัง	4	62.33	14.93	72.59	14.82	-2.04*	4	89.56	10.11	88.88	10.71	0.19
การอ่าน	4	57.39	21.03	74.82	17.96	-2.63*	4	82.71	12.72	86.88	10.72	-1.04
การเขียน	4	59.56	17.77	69.06	14.59	-1.73	4	76.44	8.99	77.59	11.53	-0.33
คะแนนรวม	4	179.28	38.43	216.47	44.27	-2.39*	4	248.72	28.83	253.35	27.79	-0.48
HSK		กลุ่มทดลอง (N=1)		กลุ่มควบคุม (N=1)								
การฟัง	5	78	-	98	-		5	-	-	96	-	-
การอ่าน	5	84	-	98	-		5	-	-	94	-	-
การเขียน	5	78	-	81	-		5	-	-	91	-	-
คะแนนรวม	5	240	-	277	-		5	-	-	281	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

ในการสอบครั้งแรก (pre-test) กลุ่มควบคุมมีคะแนนรวมและคะแนนแยกตามทักษะสูงกว่ากลุ่มทดลองเป็นอย่างมากและอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในด้านคะแนนรวม กลุ่มควบคุมมีคะแนนรวม 216.47 (SD = 44.27) ซึ่งสูงกว่าคะแนนรวมของกลุ่มทดลองที่มีคะแนนรวมเพียง 179.28 (SD = 38.43) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้หากดูคะแนนในแต่ละทักษะ กลุ่มควบคุมก็มีความสามารถสูงกว่ากลุ่มทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกล่าวคือ กลุ่มควบคุมมีคะแนนทักษะการฟัง ($\bar{X} = 72.59$, SD = 14.82) และ การอ่าน ($\bar{X} = 74.82$, SD = 17.96) ซึ่งสูงกว่าทักษะการฟังของกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 62.33$, SD = 14.93) ทักษะการอ่าน ($\bar{X} = 57.39$, SD = 21.03) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนทักษะการเขียน กลุ่มควบคุมก็มีคะแนน ($\bar{X} = 69.06$, SD = 14.59) สูงกว่าคะแนนของกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 59.56$, SD = 17.77) ถึงแม้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติก็ตาม

หลังจากกลับจากการศึกษาต่อในประเทศจีน กลุ่มทดลองมีคะแนนสูงขึ้นกว่าเดิมในทุกด้าน ทั้งคะแนนรวมและคะแนนแยกทักษะ จนมีคะแนนในทุกทักษะใกล้เคียงกับคะแนนของกลุ่มควบคุม จนไม่มีความแตกต่างระหว่างคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองเหมือนในการทดสอบครั้งแรก

กล่าวโดยสรุป ก่อนกลุ่มทดลองจะเดินทางไปศึกษาประเทศจีน กลุ่มนี้มีความสามารถด้านการฟังและการอ่านต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและมีความสามารถด้านการเขียนต่ำกว่าเช่นกัน ถึงแม้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อก่อนกลุ่มทดลองเดินทางกลับจากประเทศจีน กลุ่มทดลองได้พัฒนาทักษะการฟัง การอ่าน ได้ดีขึ้นจนถึงระดับที่เทียบเคียงกับความสามารถของกลุ่มควบคุมจนความสามารถของทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอีกต่อไป

15.2.2 ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการของคะแนนการทดสอบก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง

หากศึกษาความแตกต่างของพัฒนาการ (Development: D) จะเห็นได้ชัดเจนขึ้นถึงการเปลี่ยนแปลงและความแตกต่างของความสามารถของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ทักษะการพูด

ตาราง 9: ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการทักษะการพูดของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

ทักษะการพูด	กลุ่มทดลอง (N=22)					กลุ่มควบคุม (N=18)					t
	ก่อน		หลัง		D	ก่อน		หลัง		D	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
ตอบคำถาม	1.94	.58	2.14	.42	.20	2.04	.60	2.00	.55	-.04	1.70
บรรยายภาพ	1.67	.63	1.77	.54	.11	1.96	.67	1.52	.57	-.44	2.88**
แสดงความคิดเห็น	2.86	.79	2.85	.63	-.01	3.13	1.00	2.59	2.85	-.54	2.34*
คะแนนรวม	6.47	1.88	6.76	1.49	.29	7.13	2.15	6.11	1.67	-1.02	2.86**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$ D = Development พัฒนาการ

ในภาพรวม กลุ่มทดลองมีพัฒนาการทักษะการพูดสูงขึ้น .29 ระดับ โดยมีความสามารถจากระดับ 6.47 เป็นระดับ 6.76 ขณะที่กลุ่มควบคุมกลับมีทักษะการพูดโดยรวม ลดลงจากเดิม -1.2 โดยลดจาก 7.13 ในการทดสอบครั้งแรก เป็น 6.11 ในการทดสอบครั้งหลัง การทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มทดลองมีพัฒนาการทางการพูดโดยรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.86 P < .01$)

กลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านการพูดในลักษณะต่างๆ เพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ทักษะที่มีพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มควบคุมคือ ทักษะการบรรยายภาพ ($t = 2.88 P < .01$) และทักษะการแสดงความคิดเห็น ($t = 2.34 P < .01$)

จากตารางจะพบว่ากลุ่มทดลองสามารถพัฒนาทักษะการพูดในด้านการตอบคำถาม โดยพัฒนาขึ้น .20 ระดับ และทักษะการบรรยายภาพ คะแนนเพิ่มขึ้น .11 ระดับ แต่มีทักษะการพูดแสดงความคิดเห็นลดลง .01 ระดับ และพัฒนาทักษะการพูดโดยรวมเพิ่มขึ้น .29 ระดับ ขณะที่กลุ่มควบคุมนอกจากจะไม่มีพัฒนาการในทักษะการพูดแล้ว ยังมีคะแนนลดลงในทุกทักษะ รวมทั้งคะแนนรวม

น่าสังเกตว่าหนึ่งปีที่ผ่านมา กลุ่มควบคุมไม่มีพัฒนาในทักษะการพูดเลย ไม่ว่าจะในภาพรวมหรือแยกตามทักษะ

2. คะแนนสอบ HSK

ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการของข้อสอบ HSK นำเสนอในตาราง 10-11 โดยตาราง 10 เป็นการเปรียบเทียบคะแนนของผู้ที่ยังคงสอบ HSK ในระดับเดียวกันทั้งการทดสอบก่อนและหลัง ขณะที่ตาราง 11 แสดงพัฒนาของผู้ที่สอบ HSK ในระดับที่สูงขึ้น

ตาราง 10: ความแตกต่างระหว่างคะแนน HSK ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองที่ไม่มีการเปลี่ยนระดับการสอบ HSK

HSK	กลุ่มทดลอง								กลุ่มควบคุม								t-test
	ก่อน			หลัง			D	t	ก่อน			หลัง			D	t	
	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD			ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD			
การฟัง	4 (N=18)	62.33	14.93	4	89.56	10.11	27.23	7.89**	4 (N=17)	72.59	14.82	4	88.88	10.71	16.29	8.26**	2.75**
การอ่าน	4(N=18)	57.39	21.03	4	82.72	12.72	25.33	7.02**	4 (N=17)	74.82	17.96	4	86.88	10.72	12.06	3.86**	2.77**
การเขียน	4 (N=18)	59.56	17.77	4	76.44	8.99	16.88	5.47**	4 (N=17)	69.06	14.59	4	77.59	11.53	8.53	3.07**	2.01*
คะแนนรวม	4 (N=18)	179.28	48.43	4	248.72	28.83	69.44	9.31**	4 (N=17)	216.47	44.27	4	253.35	27.79	36.88	6.22**	3.39**
การฟัง	-	-	-	-	-	-			5 (N=1)	98	-	5	96	-	-2	N/A	N/A
การอ่าน	-	-	-	-	-	-			5 (N=1)	98	-	5	94	-	-4	N/A	N/A
การเขียน	-	-	-	-	-	-			5 (N=1)	81	-	5	91	-	10	N/A	N/A
คะแนนรวม	-	-	-	-	-	-			5 (N=1)	277	-	5	281	-	4	N/A	N/A

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

D = Development พัฒนาการ

เช่นเดียวกับการพัฒนาทักษะการพูด กลุ่มทดลองจำนวน 18 คนที่สอบ HSK 4 ทั้งก่อนและหลัง ก็มีพัฒนาการของคะแนน HSK สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในคะแนนรวมและทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ($t = 9.31, 7.89, 7.02$ และ 5.47 โดยลำดับ $P < 0.01$)

กลุ่มควบคุมที่สอบในระดับเดิมทั้งก่อนและหลังคือระดับ 4 มีพัฒนาคะแนน HSK รวมและทักษะการฟัง การพูดและการเขียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 6.22, 8.26, 3.86$ และ 3.07 โดยลำดับ $P < 0.01$) แต่กลุ่มควบคุมมีพัฒนาการน้อยกว่ากลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านการฟัง การอ่านและคะแนนรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ระดับ .01 ($t = 2.75, 2.77, 3.39$ โดยลำดับ) และมีพัฒนาการการเขียนมากกว่าที่ระดับ .05 ($t = 2.01$)

เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีพัฒนาการในด้านการฟังมากที่สุด ($D = 27.23$ และ $D = 16.29$ ตามลำดับ) รองลงมาคือ การอ่าน ($D = 25.33$ และ $D = 12.06$) และลำดับสุดท้ายคือการเขียน ($D = 16.88$ และ $D = 8.53$) แต่กลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านการฟัง การอ่านและการเขียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ดังได้กล่าวมาแล้ว

กล่าวโดยสรุป หลังจากกลับจากการศึกษาต่อในประเทศจีน กลุ่มทดลองมีการพัฒนาทักษะทางการฟัง การอ่าน และการเขียนเป็นอย่างมาก ขณะที่กลุ่มควบคุมก็มีความสามารถเพิ่มขึ้นแต่ไม่มากนัก ทำให้คะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองใกล้เคียงกันในทุกทักษะและ HSK รวม ทำให้ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในผลการสอบ HSK ดังได้อภิปรายก่อนหน้านี้นี้ในตารางที่ 8

ประเด็นที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งคือหนึ่งคนจากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่สอบ HSK 5 ในการสอบครั้งแรก (pre-test) ผู้อยู่ในกลุ่มควบคุมได้คะแนนสูงกว่าผู้อยู่ในกลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.01$) ทั้งในคะแนนรวมและรายทักษะ โดยผู้อยู่ในกลุ่มควบคุมได้คะแนนรวม HSK ถึง 277 จาก 300 คะแนน ขณะที่ผู้อยู่ในกลุ่มทดลองได้คะแนนรวมเพียง 240 คะแนนและมีคะแนนทุกทักษะต่ำกว่าผู้สอบที่อยู่กลุ่มควบคุม (ดูตาราง 10) แต่ในการสอบครั้งหลัง (post-test) ผู้สอบในกลุ่มควบคุมที่สอบ HSK 5 ยังคงสอบ HSK 5 เช่นเดิมและคะแนนทักษะการฟังและการอ่านลดลง แต่มีพัฒนาการดีขึ้นในด้านการเขียนและคะแนนรวม HSK ขณะที่หลังจากกลับจากประเทศจีน ผู้สอบในกลุ่มทดลองได้พัฒนาทักษะทางภาษาขึ้นมาในระดับมากเพียงพอที่จะเข้ารับการทดสอบ HSK 6 และสามารถสอบผ่านได้ (ดูตาราง 10 และ 11)

ตาราง 11 นำเสนอคะแนนของกลุ่มทดลองที่เปลี่ยนระดับการสอบ HSK

ตาราง 11: เปรียบเทียบคะแนน HSK ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองที่มีการเปลี่ยนระดับการสอบ HSK

HSK	กลุ่มทดลอง (N = 3+1)						กลุ่มควบคุม (N = 0)					
	ก่อน			หลัง			ก่อน			หลัง		
	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD
การฟัง (N = 3)	4	67.33	11.72	5	77.00	3.61	-	-	-	-	-	-
การอ่าน (N = 3)	4	82.00	8.54	5	61.67	14.47	-	-	-	-	-	-
การเขียน (N = 3)	4	71.33	4.93	5	69.67	0.58	-	-	-	-	-	-
คะแนนรวม (N = 3)	4	220.67	22.19	5	208.33	17.67	-	-	-	-	-	-
การฟัง (N = 1)	5	78.00	-	6	70.00	-	-	-	-	-	-	-
การอ่าน (N = 1)	5	84.00	-	6	70.00	-	-	-	-	-	-	-
การเขียน (N = 1)	5	78.00	-	6	79.00	-	-	-	-	-	-	-
คะแนนรวม (N = 1)	5	240	-	6	219	-	-	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

D = Development พัฒนาการ

ในกลุ่มทดลองจำนวน 22 คน พบว่าหลังจากกลับจากการศึกษาต่อในประเทศจีน กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีพัฒนาการทางภาษาจีนเพิ่มขึ้นอย่างมาก กลุ่มตัวอย่าง 18 คนยังคงเข้าสอบวัดความสามารถ HSK ในระดับเดิมคือระดับ 4 และมีคะแนนสูงขึ้น ดังได้อภิปรายมาข้างต้นในตาราง 4 แต่มี 3 คนสอบ HSK 4 ก่อนไปจีน หลังกลับจากประเทศจีนสามารถสอบผ่าน HSK 5 และหนึ่งคนที่สอบ HSK 5 ก่อนไปประเทศจีนและสามารถสอบผ่าน HSK 6 หลังกลับมา แสดงถึงศักยภาพที่เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

จากตาราง 11 แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่เปลี่ยนระดับการสอบจะมีคะแนนสอบในบางทักษะลดน้อยลง แต่ความจริงกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างมาก แต่เนื่องจากการสอบในระดับที่สูงขึ้น มีความยากมากขึ้น HSK 5 เป็นระดับที่สูงและต้องใช้ความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนมากกว่า HSK 4 กล่าวคือ HSK4 เป็นระดับที่ผู้สอบต้องสามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารในหัวข้อที่กว้างขวางและสามารถสื่อสารกับผู้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ได้อย่างคล่องแคล่ว เรียนรู้คำศัพท์มาแล้วอย่างน้อยเพียง 1,200 คำและ HSK 5 เป็นระดับที่ผู้สอบต้องสามารถอ่านเข้าใจภาษาจีนจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารจีนฟังเข้าใจรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์จีน และสามารถพูดภาษาจีนในที่สาธารณะได้ เรียนรู้คำศัพท์มาแล้วอย่างน้อย 2,500 คำ การที่กลุ่มตัวอย่างสามารถพัฒนาความสามารถจาก HSK 4 มาเป็น HSK 5 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง 3 คน นี้ มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเป็นที่ประจักษ์

กลุ่มตัวอย่างอีกหนึ่งคนที่สอบผ่าน HSK 5 ก่อนไปประเทศจีน หลังกลับมาสามารถสอบผ่าน HSK 6 ซึ่งเป็นระดับสูงสุดของในการทดสอบ HSK และเป็นระดับสำหรับผู้สอบที่สามารถฟังและอ่านข่าวสารภาษาจีนได้อย่างดี สามารถสื่อสารความคิดเห็นของตนเองด้วยปากเปล่าหรือการเขียนเป็นภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน 5,000 คำขึ้นไป จึงเป็นระดับที่ผู้สอบต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนในระดับสูง แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาจีนเพิ่มขึ้นอย่างเป็นที่ประจักษ์จน สามารถเลื่อนระดับได้

การวิเคราะห์รายบุคคลเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของคะแนนที่เพิ่มและลง พบความแตกต่างที่น่าสนใจและนำเสนอในตาราง 12 ข้างล่างนี้

ตาราง 12: เปรียบเทียบจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการทดสอบก่อนและหลังเพิ่มขึ้นและลดลง

การทดสอบ	กลุ่มทดลอง (N = 22)			กลุ่มควบคุม (N = 18)		
	เพิ่มขึ้น	ลดลง	เท่าเดิม	เพิ่มขึ้น	ลดลง	เท่าเดิม
ทักษะการพูด (N = 22)						
ตอบคำถาม	11 (50.00 %)	2 (9.09 %)	9 (40.91 %)	5 (27.78 %)	10 (55.56 %)	3 (16.67 %)
บรรยายภาพ	10 (45.45 %)	7 (31.82 %)	5 (22.73 %)	2 (11.11 %)	12 (66.67 %)	4 (22.22 %)
แสดงความคิดเห็น	7 (31.82 %)	10 (45.45 %)	5 (22.73 %)	5 (27.78 %)	13 (72.22 %)	0 (0.00 %)
คะแนนรวม	11 (50.00 %)	8 (36.36 %)	3 (13.64 %)	4 (22.22 %)	12 (66.67 %)	2 (11.11 %)

ตาราง 12 (ต่อ): เปรียบเทียบจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการทดสอบก่อนและหลังเพิ่มขึ้นและลดลง

HSK	กลุ่มทดลอง (N = 18) สอบ HSK ในระดับเดิม			กลุ่มควบคุม (N = 18) สอบ HSK ในระดับเดิม		
	เพิ่มขึ้น	ลดลง	เท่าเดิม	เพิ่มขึ้น	ลดลง	เท่าเดิม
การฟัง	18 (100 %)	-	-	17 (94.44 %)	1 (5.56 %)	-
การอ่าน	18 (100 %)	-	-	14 (77.78 %)	4 (22.22 %)	-
การเขียน	16 (88.89 %)	1 (5.56 %)	1 (5.56 %)	15 (83.33 %)	3 (16.67 %)	-
คะแนนรวม	18 (100 %)	-	-	17 (94.44 %)	1 (5.56 %)	-

ในทักษะการตอบคำถาม ครึ่งหนึ่งหรือ 11 คนของกลุ่มทดลองมีคะแนนดีขึ้น มีกลุ่มตัวอย่าง 9 คนที่มีคะแนนเท่าเดิม มีเพียง 1 คนที่คะแนนลดลง ขณะที่ 10 จาก 18 คนในกลุ่มควบคุมมีคะแนนลดลง มีกลุ่มตัวอย่าง 5 คนที่มีคะแนนดีขึ้นและ 3 คนมีคะแนนเท่าเดิม

ในส่วนการบรรยายภาพ กลุ่มทดลองมีคะแนนลดลง 7 คน (ร้อยละ 31.82) ขณะที่เกือบสองในสามของกลุ่มควบคุมมีคะแนนลดลง (ร้อยละ 66.67) ทักษะการแสดงความคิดเห็นเป็นทักษะที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีคะแนนลดลงสูงสุด กลุ่มตัวอย่าง 8 จาก 22 คนในกลุ่มทดลอง (ร้อยละ 36.36) มีคะแนนลดลง ขณะที่ร้อยละ 66.67 ในกลุ่มควบคุมมีคะแนนลดลง

ความแตกต่างในพัฒนาการทางภาษาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมคือ ทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน รวมทั้งคะแนน HSK ซึ่งในตารางนำเสนอเฉพาะข้อมูลของกลุ่มที่สอบ HSK ในระดับเดิมโดยกลุ่มทดลอง ทั้ง 18 คนสอบ HSK 4 กลุ่มควบคุม 17 คนสอบ HSK 4 และหนึ่งคนสอบ HSK 5

จากตาราง 12 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่าง 18 คนในกลุ่มทดลอง ทุกคนมีคะแนนเพิ่มขึ้นในการฟังและการอ่าน แต่ในทักษะการเขียนมีผู้มีคะแนนเพิ่มขึ้น 16 คน ผู้มีคะแนนลดลงและเท่าเดิมอย่างละหนึ่งคน แต่ทุกคนในกลุ่มทดลองมีคะแนนรวม HSK เพิ่มขึ้น ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีผู้มีคะแนนลดลงทั้งในด้านการฟัง การอ่านและการเขียน และคะแนน HSK รวม

15.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการมีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน ประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนไปศึกษาในประเทศจีน กับการพัฒนาทักษะทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน ประสบการณ์ในต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนไปศึกษาในประเทศจีน กับการพัฒนาทักษะทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบโดยใช้ Pearson Product Moment Correlation ผลการศึกษานำเสนอในตาราง

ตาราง 13: ความสัมพันธ์ระหว่างการมีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตร ประสบการณ์ต่างประเทศ และพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนกับการพัฒนาทักษะทางภาษา

ทักษะทางภาษา	การมีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษา	พื้นฐานความรู้เดิม	ประสบการณ์ในประเทศจีน
ทักษะการพูด			
การตอบคำถาม	-.04	-.24	.27*
การบรรยายภาพ	-.31*	-.19	.42**
การแสดงความคิดเห็น	-.03	-.21	.36*
คะแนนรวม	-.16	-.25	.42**
HSK			
การฟัง	-.12	-.33*	.28*
การอ่าน	-.07	-.42**	.16
การเขียน	-.13	-.39**	.20
คะแนนรวม	-.13	-.46**	.25

* ค่าความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

** ค่าความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

การวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการมีหรือไม่มีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาวิชาเอกวิชาภาษาจีน ณ คณะศิลปศาสตร์กับพัฒนาการทางภาษา พบว่าการที่กลุ่มตัวอย่างจะมีหรือไม่มีพื้นฐานภาษาจีน ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพัฒนาการทักษะใดๆ แต่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทางลบในระดับปานกลางกับพัฒนาการบรรยายภาพ ($r = -.31, P < .05$) กล่าวคือ ผู้ไม่มีพื้นฐานมาก่อนเข้าศึกษามีแนวโน้มที่จะมีพัฒนาการด้านการบรรยายภาพสูงกว่าผู้ที่มีพื้นฐานภาษาจีน

การวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์พบว่าประสบการณ์ในประเทศจีนมีความสัมพันธ์กับคะแนนพัฒนาการพูดและการฟังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่าประสบการณ์ต่างประเทศมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับการบรรยายภาพและการพูดโดยรวมที่ระดับ .01 ($r = .42$ และ $.42$ โดยลำดับ) มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับน้อยกับทักษะการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและการฟังที่ระดับ .05 ($r = .27, .36$ และ $.28$ โดยลำดับ)

พื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน วัดโดยคะแนนเฉลี่ยรวมเฉพาะรายวิชาภาษาจีน (Grade Point Average: GPA) เมื่อกลุ่มทดลองสำเร็จการศึกษาชั้นปีที่ 2 ไม่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทักษะการพูด แต่มีความสัมพันธ์เชิงลบระดับปานกลางและอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับคะแนนรวม HSK ทักษะการอ่านและการเขียน ($r = -.46, -.42, -.39$ โดยลำดับ $P < .01$) มีความสัมพันธ์เชิงลบในระดับปานกลางกับพัฒนาการการฟัง ($r = -.33 P < .05$) กล่าวคือ ผู้มีพื้นฐานความรู้เดิมทางภาษาจีนต่ำก่อนไปศึกษาในประเทศจีนมีแนวโน้มที่จะมีพัฒนาการคะแนนสอบ HSK ในภาพรวมและรายทักษะสูง ขณะที่ผู้มีพื้นฐานความรู้เดิมสูงมีแนวโน้มที่จะมีพัฒนาการคะแนนสอบ HSK ต่ำกว่า แสดงว่าผู้มีพื้นฐานความรู้เดิมต่ำจะมีโอกาสพัฒนาทักษะทางภาษามากกว่าผู้มีความสามารถสูง

ในการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อยืนยันว่า การมีพื้นฐานความรู้เดิมต่ำ มีความสัมพันธ์กับคะแนนทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและคะแนนรวม HSK ได้มีการวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการในการสอบ HSK ของกลุ่มทดลอง โดยใช้สถิติ Independent t-test ด้วยการแบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่มตามผลการเรียนเฉลี่ยรายวิชาภาษาจีน (GPA) ก่อนที่กลุ่มทดลองจะเดินทางไปศึกษาในประเทศจีน ใช้เทคนิค 33% ในการแบ่งกลุ่ม ได้กลุ่มที่มีผลการเรียนรายวิชาภาษาจีนสูงและกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ กลุ่มละ 7 คน ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มทดลองที่มีผลการเรียนเฉลี่ยต่ำ (อีกนัยหนึ่งคือการมีพื้นฐานความรู้เดิมต่ำก่อนไปประเทศจีน) จะมีพัฒนา HSK ในภาพรวมและพัฒนาการเขียนดีกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 14: เปรียบเทียบพัฒนาการผลการสอบ HSK ระหว่างกลุ่มทดลองมีผลการเรียนต่ำและสูง

ทักษะ	กลุ่มผลการเรียนต่ำ (N=7)		กลุ่มผลการเรียนสูง (N=7)		t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
พัฒนาการการฟัง	25.14	8.24	15.57	17.42	1.314
พัฒนาการการอ่าน	29.43	10.85	11.29	22.99	1.888
พัฒนาการการเขียน	24.71	14.123	8.14	12.29	2.341*
พัฒนาการโดยรวม	79.29	20.75	35.00	47.88	2.245*

จะเห็นได้หลังจากกลับจากศึกษาต่อในประเทศจีน กลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำมีพัฒนาอย่างมากและในทุกทักษะสูงกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนสูง โดยมีพัฒนาการทักษะการเขียนและคะแนนรวม HSK สูงกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พัฒนาการด้านการเขียนเฉลี่ยของกลุ่มผลการเรียนต่ำอยู่ที่ 24.71 ขณะที่กลุ่มผลการเรียนสูงมีพัฒนาการเขียนเพียง 8.14 คะแนน คะแนนพัฒนาการของคะแนนรวม HSK ของกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำคือ 79.29 ขณะที่กลุ่มที่มีผลการเรียนสูงมีพัฒนาการคะแนนรวม HSK เพียง 35 คะแนน

15.2.4 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มทดลองที่มีพัฒนาการทางภาษาเป็นอย่างมาก โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่มีผลการสอบ HSK ระดับ 4 ทั้งก่อนและหลังไปศึกษาในประเทศจีน และกลุ่มที่ 2 ผู้ที่มีสอบ HSK ในระดับที่สูงขึ้นหลังกลับจากประเทศจีน ผู้วิจัยสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มที่ 1 จำนวน 4 คน ส่วนกลุ่มที่ 2 ซึ่งมีเพียง 2 คน ผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 คน

ผู้วิจัยปรับใช้คำถามตามแนวของงานวิจัยของ Xiao และคณะ (2554) โดยคำถามที่ผู้วิจัยถามกลุ่มตัวอย่าง เป็นเรื่องเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาจีน การให้ความสำคัญต่อภาษาจีน ความตั้งใจและความขยันเรียน พฤติกรรมและกลวิธีการเรียนภาษาจีนในชั้นเรียนและนอกห้องเรียนขณะที่ศึกษาอยู่ในประเทศจีน (ดูภาคผนวก 4 หน้า 51 สำหรับตัวอย่างคำพูดของกลุ่มตัวอย่างระหว่างการสัมภาษณ์)

จุดมุ่งหมายในการเรียนและการให้ความสำคัญต่อภาษาจีน

จากผลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 พบว่าทุกคนมีจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาจีนคือเห็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพในอนาคต ในด้านความสำคัญของภาษาจีน กลุ่มตัวอย่าง 3 คนในกลุ่มที่ 1 ให้ระดับความสำคัญต่อภาษาจีนในระดับมากที่สุดและกลุ่มตัวอย่าง 1 คน ให้ความสำคัญในระดับมาก ส่วนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองคนในกลุ่มที่ 2 ให้ความสำคัญกับภาษาจีนในระดับมากที่สุด

ในกลุ่มที่ 2 กลุ่มตัวอย่างทั้งคู่มีเหตุผลในการเรียนภาษาจีนเหมือนกันคือมีความชอบและรักภาษาจีนและเห็นว่าภาษาจีนเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพในอนาคต กลุ่มตัวอย่างหนึ่งคนให้คะแนนความสำคัญของภาษาจีนอยู่ในระดับมากที่สุดและอีกหนึ่งคนให้คะแนนความสำคัญของภาษาจีนอยู่ในระดับมาก เนื่องด้วยเห็นว่าภาษาอังกฤษก็มีความจำเป็นเช่นกัน

ความตั้งใจและความขยันเรียน

ในกลุ่มที่ 1 กลุ่มตัวอย่างมีความตั้งใจและขยันเรียน ทุกคนมีลักษณะร่วมกันคือความตั้งใจเรียนภายในห้องเรียนเพราะคิดว่าผู้ปกครองเสียเงินจำนวนมากเพื่อสนับสนุนให้ตนมาเรียนต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่าง 3 คนให้คะแนนความตั้งใจเรียนของตนเองในชั้นเรียนระหว่าง 7-8 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน และมีกลุ่มตัวอย่างหนึ่งคนให้คะแนนความตั้งใจในชั้นเรียนน้อยกว่าคนอื่น เนื่องจากคิดว่าเรียนที่จีนมีความกดดันน้อยกว่าเรียนที่ไทย จึงไม่ได้ตั้งใจในชั้นเรียนมากนัก กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีความตั้งใจเรียนมากในรายวิชาที่ตนมีความชอบหรือมีความสนใจเฉพาะตัว โดยมีปัจจัยคือ วิธีการสอนของครู หากผู้สอนมีวิธีการสอนที่สนุกน่าสนใจกลุ่มตัวอย่างก็จะตั้งใจเรียนและหากเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนก็จะรู้สึกสนุกและสนใจเรียนมากขึ้น

ส่วนในกลุ่มที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง 1 คน ให้คะแนนความตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของตนอยู่ในระดับ 9 และอีก 1 คนให้ระดับ 8 โดยมีลักษณะร่วมที่น่าสนใจคือทุกคนจะตั้งใจเรียนทุกรายวิชา และมีความมุ่งมั่นว่าจะต้องฝึกฝนและพัฒนาทักษะทางภาษาจีนให้มากที่สุดทั้งในและนอกเวลาเรียน โดยมีปัจจัยหลักคือนักถึงผู้ปกครองที่ต้องออกค่าใช้จ่ายในการเรียนในต่างประเทศซึ่งเป็นเงินจำนวนมากให้ตนเรียน

พฤติกรรมและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนในชั้นเรียน

การเรียนภายในห้องเรียนพบว่ากลุ่มที่ 1 กลุ่มตัวอย่างจะอาศัยการฟังและพูดคุยกับอาจารย์ผู้สอน หรือเพื่อนชาวต่างชาติโดยใช้ภาษาจีนเป็นสื่อในการพูดคุย กลุ่มตัวอย่างบางคนพยายามนั่งเรียนข้างเพื่อนชาวต่างชาติมากกว่าเพื่อนชาวไทย

ในกลุ่มที่ 2 กลุ่มตัวอย่างทั้งคู่ 2 คนมีลักษณะร่วมกันคือ เลือกนั่งเรียนข้างเพื่อนชาวต่างชาติและไม่นั่งเรียนกับเพื่อนชาวไทยเพราะอยากมีเพื่อนชาวต่างชาติและเพิ่มโอกาสในการฝึกพูด ทั้งคู่จะใช้วิธีการเรียนแบบแสดงความคิดเห็นในห้องเรียนให้มากที่สุดเมื่ออาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาส แม้จะไม่รู้ภาษาจีนบางคำแต่ก็เลือกใช้กลวิธีที่ใช้ศัพท์อย่างง่ายที่ตนรู้ มาอธิบายในสิ่งที่ตนต้องการสื่อ เมื่อพูดผิดอาจารย์หรือเพื่อนคนจีนจะแก้ไขให้ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าพูดมากขึ้น และหากมีปัญหาในการเรียนจะถามอาจารย์ผู้สอนในห้องทันที

พฤติกรรมและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนนอกห้องเรียน

พฤติกรรมและกลวิธีในการเรียนนอกห้องเรียนและของกลุ่มที่ 1 พบว่าบางคนชอบฟังเพลงหรือดูภาพยนตร์ภาษาจีน เพราะกิจกรรมเหล่านี้มีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้เป็นอย่างดี ในขณะที่บางคนออกไปทำกิจกรรมกับเพื่อนชาวต่างชาติเพื่อจะได้ฝึกสนทนาภาษาจีน เช่น การหากิจกรรมทำร่วมกับเพื่อนชาวต่างชาติเพื่อใช้ภาษาจีน เช่นการทำอาหารจีน การเล่นเกมส์ การไปซื้อของและไปเที่ยวรอบเมือง เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นกิจกรรมที่เพิ่มโอกาสในการฝึกใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง ในด้านคำศัพท์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเจออุปสรรคหรือไม่รู้คำศัพท์ กลุ่มตัวอย่างจะมีวิธีการแก้ปัญหาที่คล้ายกันคืออาศัยการอธิบายคำศัพท์นั้นโดยใช้คำง่าย ๆ เช่น หากไม่รู้คำศัพท์ที่ต้องการสื่อว่าคำนั้นในภาษาจีนคือคำว่า อะไร ตัวอย่างเช่นคำว่า “ไต้เป่าผม” กลุ่มตัวอย่างจะใช้วิธีการอธิบายด้วยคำศัพท์อย่างง่ายที่ตนรู้ว่า “เป็นอุปกรณ์ไฟฟ้าอย่างหนึ่ง ใช้เป่าหลังสระผม เพื่อทำให้ผมแห้ง” นอกจากนี้ยังใช้การแสดงท่าทาง การหารูปภาพทางอินเทอร์เน็ตเพื่อสื่อสารให้คู่สนทนาเข้าใจ

การเรียนรู้นอกชั้นเรียน โดยส่วนมากจะได้ใช้ทักษะการฟังและพูด กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 คน ในกลุ่มที่ 1 มีวงสนทนาภาษาจีนและมีโอกาสใช้ภาษาจีนในการสื่อสารประจำวันในระดับมากที่สุดเมื่ออยู่ที่จีน เมื่อเทียบกับอยู่ที่ไทยซึ่งกลุ่มตัวอย่างแทบจะไม่มีวงสนทนาหรือโอกาสในการใช้ภาษาจีนสนทนา จะใช้เฉพาะตอนคุยกับอาจารย์ชาวจีน หรือพูดคุยกับเพื่อนเป็นครั้งคราวเท่านั้น

การเรียนรู้นอกชั้นเรียนในทักษะอื่น มีค่อนข้างน้อย สำหรับทักษะการอ่านและการแปล กลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างทุกคนใช้บ่อยที่สุดในทักษะการอ่านคือ การเปิดหาคำศัพท์จากโทรศัพท์มือถือ การถามเพื่อน ถามอาจารย์ผู้สอน หรืออาศัยประสบการณ์ที่เคยเจอมา เช่นเมื่อเจอคำศัพท์หรือประโยคที่ไม่เข้าใจความหมายในบทความ กลุ่มตัวอย่างจะมีวิธีการแก้ปัญหาที่คล้ายกันคือใช้เทคนิคการเดาคำศัพท์หรือบริบท เช่นประโยค “คุณนายจางอดทนกับกลิ่นของทุเรียนและปอกมันอย่างยากลำบากเพื่อให้สามีที่รักของเธอได้กินตามที่ต้องการ” ในกรณีนี้แม้นักศึกษาจะไม่รู้คำศัพท์คำว่า “ทุเรียน” แต่นักศึกษาสามารถเดาความหมายของคำศัพท์นี้จากบริบทได้ว่า “ทุเรียน” คือ คือคำนาม หมายถึง อาหารที่มีกลิ่น และมีเปลือกปกคลุม เป็นต้น

ในการพัฒนาทักษะการแปล กลุ่มตัวอย่างจะแปลโดยใช้ความรู้ทางด้านไวยากรณ์หรือคำศัพท์ที่เรียนมา และหากต้องแปลเป็นคำที่เป็นทางการหรือสละสลวยก็จะเปิดพจนานุกรมเพื่อดูความหมายและเลือกใช้คำ หรือเลือกใช้คำที่เคยเรียนรู้จากวิชาการแปล ด้านการเขียน กลุ่มตัวอย่างจะเขียนบทความโดยใช้คำหรือประโยคตามหลักไวยากรณ์ที่เรียนรู้อาจมาจากประสบการณ์ที่ตนเคยอ่านมานำมาเขียน และหากมีข้อผิดพลาดผู้สอนก็จะเป็นผู้แก้ไขและอธิบายเพิ่มเติม

กลุ่มตัวอย่างทั้งสองคนในกลุ่มที่ 2 มีลักษณะการเรียนรู้นอกห้องเรียนทักษะการฟังและพูดร่วมกันคือพยายามคบเพื่อนชาวต่างชาติทั้งจีนและชาติอื่นๆเพื่อฝึกภาษา กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 เลือกที่จะไม่พักเดียวห้องเดียวกันกับคนไทย ไม่ใช้ชีวิตและทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนคนไทยอย่างเด็ดขาด และจะทำกิจกรรมทุกอย่างในชีวิตเหมือนคนจีน โดยใช้ภาษาจีนเพื่อเป็นสื่อเพื่อเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีน เช่นออกกำลังกายแบบคนจีน รำดาบ รำไทเก๊ก ทำให้ตนรู้จักเพื่อนคนจีนมากขึ้นและไม่มีปัญหาขาดเพื่อนชาวจีน แม้เพื่อนชาวจีนที่เรียนร่วมชั้นเดียวกันมีจำนวนค่อนข้างน้อย กลุ่มตัวอย่างคนนี้เป็นคนเดียวที่สอบผ่าน HSK 6 ซึ่งเป็น HSK ระดับสูงสุด ส่วน

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 2 ยังคงมีเพื่อนร่วมห้องพักเป็นคนไทยแต่มีการตกลงให้ใช้ภาษาจีนเพื่อสื่อสารและมักจะจดคำศัพท์ ประโยคที่ปรากฏในภาพยนตร์ภาษาจีน เพลงจีน มาลองใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ยังพยายามเข้าร่วมกิจกรรม English Corner ที่มีการจัดขึ้นทุกสัปดาห์เพื่อหาเพื่อนชาวจีนให้มากขึ้น เพิ่มโอกาสการฝึกฝนภาษาจีนมากขึ้น เมื่อต้องการสนทนาแต่มีอุปสรรคคือไม่รู้คำศัพท์ กลุ่มตัวอย่างจะมีวิธีการแก้ปัญหาเหมือนกันคือค้นหาคำศัพท์ทันทีหรือพยายามหาอธิบายคำศัพท์นั้นเป็นภาษาจีนโดยใช้คำง่าย ๆ เมื่อคู่สนทนาพอเข้าใจความหมายที่กลุ่มตัวอย่างต้องการสื่อก็จะบอกว่าคำศัพท์คำนั้นพูดว่าอย่างไร ทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้ศัพท์มากขึ้น กลุ่มตัวอย่างทั้งสองคนรายงานว่าตนมีโอกาสใช้ภาษาจีนในการสื่อสารประจำวันในระดับมากที่สุดเมื่ออยู่ที่จีน เมื่อเทียบกับอยู่ที่ไทยซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีโอกาสในการใช้ภาษาจีนสนทนา น้อย นอกจากคุยกับอาจารย์ผู้สอนชาวจีนหรืออาสาสมัครของสถาบันขงจื่อ

สำหรับทักษะการอ่านและการแปล กลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองใช้เหมือนกันคือ พยายามอ่านสื่อที่อยู่รอบตัวเช่นป้าย ฉลากสินค้า หากไม่รู้ศัพท์ก็จะเดาก่อนที่จะเปิดหาคำศัพท์จากพจนานุกรมออนไลน์ ถามเพื่อนชาวจีน หรือถามอาจารย์ผู้สอน ในด้านการเขียน กลุ่มตัวอย่างจะเขียนบทความโดยใช้คำหรือประโยคจากประสบการณ์ที่ตนเคยอ่านมาหรือเคยเรียนมานำมาเขียน

สรุปแล้ว กลุ่มตัวอย่างทั้ง 6 คนให้ความสำคัญการเรียนภาษาจีนในประเทศจีนเป็นอย่างมาก เพราะการอยู่ในประเทศเจ้าของภาษา กลุ่มตัวอย่างมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อสารในทุกสถานการณ์ จึงทำให้เกิดการเรียนรู้และการพัฒนาภาษาได้จริง เป็นการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองที่จะใช้ภาษาจีนในการสื่อสารมากขึ้น และทำให้มีทัศนคติที่ดีขึ้นต่อการเรียนภาษาจีน ระยะเวลา 1 ปีในประเทศจีนกลุ่มตัวอย่างได้ใช้เวลาและโอกาสในการพัฒนาภาษาจีนอย่างเต็มที่ในทุกเวลาทุกโอกาส และเป็นปัจจัยหลักสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาภาษาจีนของตนเอง

การที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 6 คนได้ไปเรียนภาษาจีนในประเทศจีนและมีโอกาสได้ใช้ภาษาจีนบ่อยที่สุดไม่ว่าจะเป็นการเรียนในชั้นเรียน การพูดคุยนอกชั้นเรียนกับเพื่อนชาวต่างชาติด้วยภาษาจีน การไปซื้อของ การไปท่องเที่ยว ซึ่งทุกคนได้ใช้ทรัพยากรด้านภาษาจีนได้อย่างเต็มที่ จึงทำให้มีพัฒนาการด้านภาษาจีนอย่างเห็นได้ชัด ที่สำคัญกลุ่มตัวอย่างทั้ง 6 คนให้ข้อมูลว่าตนเองมีการพัฒนาภาษาจีนมากกว่าก่อนไปประเทศจีนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะทักษะการฟังและพูด โดยให้คะแนนความสามารถด้านภาษาจีนของตนเองก่อนไปประเทศจีนและหลังกลับมาดังนี้ ก่อนไปจีน กลุ่มตัวอย่างให้คะแนนตนเองอยู่ที่ร้อยละ 30-40 หลังกลับจากจีน กลุ่มตัวอย่างให้คะแนนระดับอยู่ในระดับร้อยละ 70-80

16. สรุปผลการศึกษาและการอภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปตามคำถามวิจัย ได้ดังต่อไปนี้

1. ในการประเมินระดับความมั่นใจของตนเองในทักษะการสื่อสารภาษาจีนและทักษะทางภาษาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด หลังผ่านไปหนึ่งปีการศึกษา กลุ่มทดลองมีระดับความมั่นใจสูงขึ้นมา มีผู้มีความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนของตนเองในระดับ *มาก* เพิ่มขึ้น ไม่มีใครมีความมั่นใจในทักษะการสื่อสารภาษาจีนของตนเองในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก* เหมือนการประเมินก่อนเดินทางไปประเทศจีนอีกเลย กลุ่มควบคุมมีพัฒนาระดับความมั่นใจทางการสื่อสารน้อยกว่ากลุ่มทดลอง ยังไม่มีผู้ประเมิน

ระดับความมั่นใจในระดับ *มาก* เพิ่มขึ้น ยังมีกลุ่มควบคุมจำนวนหนึ่งที่ประเมินความมั่นใจของตนเองในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก* นอกจากนี้ในการประเมินทักษะทางภาษาของตน กลุ่มทดลองส่วนใหญ่ประเมินความสามารถของตนเองดีขึ้น มีผู้ประเมินว่าตนเองมีความสามารถในระดับ *ดีมาก* เพิ่มขึ้นหลายราย และไม่มีใครที่ประเมินความสามารถของตนเอง ในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก* อีกเลย การประเมินทักษะทางภาษาของตนของกลุ่มควบคุมไม่ได้แตกต่างกว่าเดิมมากนัก ไม่มีผู้ประเมินความสามารถของตนเอง ในระดับ *ดีมาก* เลย นอกจากกลุ่มตัวอย่าง 1 คนที่ประเมินว่าตนเองมีความสามารถด้านการฟัง ในระดับ *ดีมาก* ทั้งก่อนเข้าศึกษาและจบชั้นปีที่ 3 และยังมีผู้ที่ประเมินความสามารถของตนเอง ในระดับ *น้อย* และ *น้อยมาก* ใกล้เคียงกับการประเมินครั้งแรกเมื่อเริ่มเข้าศึกษาในชั้นปีที่ 3

2. การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มที่ไปเรียนต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ไม่ไป

ในการทดสอบครั้งแรกคือก่อนที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจะเข้าศึกษาต่อในชั้นปีที่ 3 (pre-test) ด้านทักษะการพูด ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มควบคุมจีนมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มทดลองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการทดสอบครั้งหลังคือเมื่อก่อนที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มสำเร็จการศึกษาชั้นปีที่ 3 (post-test) พบว่าหลังกลับจากประเทศจีนกลุ่มทดลองสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ดีขึ้นจนมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมถึงแม้จะสูงกว่าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็แสดงว่าการไปศึกษาในประเทศจีนช่วยพัฒนาทักษะการพูดให้แก่กลุ่มทดลอง

ด้านทักษะการฟัง การอ่านและการเขียน พบว่าในการทดสอบครั้งแรก กลุ่มควบคุมมีคะแนนทักษะการฟัง การอ่านและคะแนนรวม HSK สูงกว่ากลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนการเขียนสูงกว่ากลุ่มทดลองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในการทดสอบอีกครั้งหลังจากกลุ่มทดลองเดินทางกลับมา พบว่าคะแนนทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและคะแนนรวม HSK ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่สอบ HSK ระดับเดิม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะกลุ่มทดลองมีความสามารถทางภาษาสูงขึ้นกว่าเดิม

3. การเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มตัวอย่างที่ไปจีนและกลุ่มควบคุม หลังกลุ่มตัวอย่างทั้งสองสำเร็จการศึกษาชั้นปีที่ 3

ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มทดลองมีพัฒนาการของทักษะการพูดสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในด้านทักษะการตอบคำถาม การบรรยายภาพและการแสดงความคิดเห็น ในด้านการฟัง การอ่าน การเขียนและคะแนนรวมของ HSK พบว่ากลุ่มทดลองมีพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มทดลอง 4 คนมีพัฒนาการก้าวกระโดด สามารถสอบผ่านระดับ HSK ในระดับที่สูงขึ้นและยากขึ้นหลังกลับจากประเทศจีน ขณะที่ไม่พบว่ามีใครสอบในระดับที่สูงขึ้นในกลุ่มควบคุม

ผลการวิจัยที่พบว่าการไปเรียนต่อในประเทศเจ้าของภาษาช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูด สอดคล้องกับงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ศึกษาทักษะการพูด เช่นงานของ Brecht et al. (1995) งานของ Collentine (2004) งานของ Du (2013) และงานของ Wright และ Zhang (2014) ซึ่งพบว่าการไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาช่วยพัฒนาทักษะการพูดให้แก่ผู้เรียน

ผลการวิจัยที่พบว่าทักษะการฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มทดลองเพิ่มสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Brecht et al. (1995) ซึ่งพบว่าผู้เรียนที่ไปเรียนต่างประเทศ มีพัฒนาการการฟังมากกว่าผู้ไม่ไป Sasaki (2011) ก็พบว่าผู้ไปเรียนต่างประเทศมีพัฒนาการด้านการเขียนดีกว่าผู้เรียนภายในประเทศ นอกจากนี้ Meara (1994) รายงานว่าผู้ที่ไปเรียนต่างประเทศจะสามารถพัฒนาทักษะการพูดและการฟังได้เป็นอย่างมาก ส่วนทักษะ

การเขียนและการอ่านก็มีพัฒนาการแต่ในระดับที่น้อยกว่า อย่างไรก็ตาม Baro และ Serrano (2011) ไม่พบความแตกต่างในทักษะการเขียนของผู้ไปเรียนต่างประเทศและผู้ไม่ไป ผู้วิจัยสรุปว่าเป็นเพราะว่าระยะเวลาที่ไปเรียนในต่างประเทศไม่นานพอสำหรับการพัฒนาทักษะการเขียน

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนกับคะแนนพัฒนาการทางภาษาพบว่า การได้ไปศึกษาต่อในประเทศจีน มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาทักษะการพูดและการฟังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า พื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนเดินทางไปมีความสัมพันธ์ในด้านลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพัฒนาการของคะแนน HSK กล่าวคือ กลุ่มผู้มีความสามารถภาษาจีนต่ำก่อนไปประเทศจีน จะมีพัฒนาการมากกว่าผู้ที่มีพื้นฐานความรู้สูง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลของงานวิจัยเกี่ยวกับการไปเรียนภาษาในต่างประเทศที่สำรวจโดย Freed และ Coleman (Freed, 1995, 1998 และ Coleman, 1997 อ้างถึงใน Tanaka & Ellis, 2003) ซึ่งพบว่า ผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาต่ำก่อนไปเรียน จะมีพัฒนาการทางภาษามากกว่าผู้ที่มีความสามารถสูง

งานวิจัยชิ้นนี้ไม่พบว่าการที่ผู้เรียนมีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรภาษาจีนมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษา กล่าวคือ การที่ผู้เรียนจะมีหรือไม่มีพื้นฐานภาษาจีนก่อนเข้าศึกษา ไม่ทำให้เกิดความแตกต่างในการพัฒนาทักษะการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนและคะแนนสอบ HSK แต่อย่างใด

17. ข้อเสนอแนะจากการศึกษาครั้งนี้

1. คณะและหลักสูตรภาษาจีนควรส่งเสริมให้นักศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน ได้มีโอกาสไปศึกษาภาษาในประเทศจีนหรือประเทศที่ใช้ภาษาจีนเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีทักษะภาษาต่ำ จะได้ประโยชน์อย่างยิ่ง
2. คณะและหลักสูตรภาษาจีนควรให้การสนับสนุนและส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ยังคงเรียนอยู่ภายในประเทศให้มีพัฒนาการทางภาษาที่สูงขึ้น เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มที่เรียนภายในประเทศมีพัฒนาการด้านการฟัง การอ่าน และการเขียนค่อนข้างน้อยและมีพัฒนาด้านทักษะการพูดลดลง
3. คณะและหลักสูตรภาษาจีนควรกำหนดให้นักศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน เข้ารับการทดสอบ HSK อย่างต่อเนื่องเพื่อดูพัฒนาการ
4. การที่ผู้เรียนที่จะเข้าศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน จะมีพื้นฐานมาก่อนเข้าศึกษาหรือไม่ ไม่มีผลต่อการพัฒนาทางภาษา ดังนั้นหลักสูตรยังคงสามารถรับผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษาจีนเข้าศึกษาในหลักสูตรได้ดังเดิม

18. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาพัฒนาการทักษะอื่นๆ เช่นการออกเสียง ความคล่องในการพูด ความรู้ทางไวยากรณ์ และคำศัพท์ของกลุ่มที่ไปศึกษาต่อต่างประเทศ
2. ควรมีการศึกษาพฤติกรรมในการเรียนและการใช้ชีวิตของกลุ่มที่ศึกษาต่อในต่างประเทศ เพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมใดทำให้เกิดการพัฒนาทางภาษา
3. ควรศึกษาสาเหตุที่ทำให้กลุ่มที่เรียนภายในประเทศ มีพัฒนาการทางภาษาน้อยหรือไม่ มีพัฒนาการเลยทั้งๆ ที่ผ่านการศึกษาเพิ่มแล้ว 1 ปี

19. เอกสารอ้างอิง

- Baro, A. L., & Serrano, R. S. (2011). Length of stay and study abroad: Language gains in two versus three months abroad. *RESLA*, 24, 95-110.
- Brecht, R., Davidson, D. & Ginsberg, R. (1993). *Predictors of foreign language gain during study abroad*. Washington D.C.: National Foreign Language Center.
- Brecht, R., Davidson, D., & Ginsberg, R. (1995). Predictors of foreign language gain during study abroad. In B. F. Freed (Ed.), *Second language acquisition in a study abroad context* (pp. 37–66). Amsterdam: Benjamins.
- Carlson, J. S., Barber, E. G. & Burn, B. B. (1991). Study abroad: The experience of American undergraduates in Western Europe and the United States. Center for International Educational Exchange. ERIC No. ED 340322.
- China Scholarship Council. (2013). China Update: Chinese Government to support 50,000 International Students in 2015. Retrieved December 8, 2015 from, <http://www.csc.edu.cn/laihua/newsdetailen.aspx?cid=208&id=2339>.
- Collentine, J. (2004). The effects of learning contexts on morphosyntactic and lexical development. *Studies in Second Language Acquisition*, 26, 227-248.
- Collentine, J. (2009). Study abroad research: Findings, implications, and future directions. In M. H. Long and C. J. Doughty (Eds.), *The Handbook of Language Teaching*. Wiley-Blackwell, Oxford, UK.
- Davidson, D. (2010). Study abroad: When, how long, and with what results? New data from the Russian front. *Foreign Language Annals*, 43(1), 6-26.
- DeKeyser, R.M. (1991). Foreign language development during a semester abroad. In B.F. Freed (Ed.), *Foreign language acquisition research and the classroom* (pp. 104- 119). Lexington, MA: D.C. Heath and Company.
- Dekeyser, R. M. (2007). Study abroad as a foreign language practice. In R. M. DeKeyser (Ed.), *Practice in a Second Language: Perspectives from Applied Linguistics and cognitive psychology* (pp. 208-226). Cambridge: Cambridge University Press.
- Dewey, D. P. (2004). A comparison of reading development by learners of Japanese in intense domestic immersion and study abroad contexts. *Studies in Second Language Acquisition*, 26(2), 303-327.
- Dewey, D. P. (2008). Japanese vocabulary acquisition by learners in three contexts. *Frontiers: The Interdisciplinary Journal of Study Abroad*, 15, 127-148.

- Díaz-Campos, M. (2004). Context of learning in the acquisition of Spanish second language phonology. *Studies in Second Language Acquisition*, 26, 249-74.
- Díaz-Campos, M. (2014). *Introducción a la sociolingüística hispánica*. Malden, MA: Wiley-Blackwell.
- Du, H. (2013). The development of Chinese fluency during study abroad in China. *The Modern Language Journal*, 97(1), 131-143.
- Freed, B. F. (1990). Language learning in a study abroad context: The effects of interactive and non-interactive out-of-class contact on grammatical achievement and oral proficiency. J. Atlatis (Ed.), *Linguistics, language teaching and language acquisition: The interdependence of theory, practice, and research* (459-477). Washington D.C. Georgetown University Press.
- Freed, B. F. (1995). What makes us think that students who study abroad become fluent? In B. Freed (Ed.), *Second Language Acquisition in a study abroad context* (pp. 123-148). Philadelphia, PA: John Benjamins.
- Freed, B. F. (1998). An overview of research in language learning in a study abroad setting. *Frontiers: The Interdisciplinary Journal of Study Abroad*, 4, 31-60.
- Freed, B., Segalowitz, N., & Dewey, D. P. (2004). Context of learning and second language fluency in French: Comparing regular classroom, study abroad and intensive domestic immersion programs. *Studies in Second Language Acquisition*, 26(2), 275-301.
- Freed, B. F., So, S., & Lazar, N. A. (2003). Language learning abroad: How do gains in written fluency compare with gains in oral fluency in French as a second language? *ADFL Bulletin*, 34, 34-40.
- Isabelli-García, C. (2010). Acquisition of Spanish gender agreement in two learning contexts: Study abroad and at home. *Foreign Language Annals*, 43(2), 289-303.
- Kinginger, C. (2011). Enhancing language learning in study abroad. *Annual Review of Applied Linguistics*, 31, 58-73.

- Lafford, B., & Collentine, J. (2006). The effects of study abroad and classroom contexts on the acquisition of Spanish as a second language: From research to application. In B. Lafford and R. Salaberry and (Eds.), *Spanish second language acquisition: From research findings to teaching applications* (pp. 103-126). Washington, D.C.: Georgetown University Press.
- Liu, J. J. (2010). Assessing students' language proficiency: A new model of study abroad program in China. *Journal of Studies in International Education*, 14(5), 528-544.
- Marqués-Pascual, L. (2011). Study abroad, previous language experience, and Spanish L2 development. *Foreign Language Annals* 44(3), 565-582.
- Meara, P. (1994). The year abroad and its effects. *Language Learning Journal*, 10, 32-38.
- Moyer, A. (2011). An investigation of experience in L2 phonology: Does quality matter more than quantity? *Canadian Modern Language Review/ La revue canadienne des languesvivantes*, 67(2), 191-216
- Renliang, L. (2015, July). Four-decade cooperation in education inheritances millennium brotherhood relationship. *The 4th Thai-Chinese Strategic Research Seminar, Xiamen, Fujian, People's Republic of China*.
- Sasaki, M. (2011). Effects of varying lengths of study-abroad experiences on Japanese EFL students' L2 writing ability and motivation: A longitudinal study. *TESOL Quarterly*, 45(1), 81-105.
- Tanaka, K., & Ellis, R. (2003). Study abroad, language proficiency, and learner beliefs about language learning. *JALT Journal*, 25(1), 63-85.
- Times Higher Education. (2002). Chinese benefits lure Thai students. Retrieved January 25, 2016, from <https://www.timeshighereducation.com/news/chinese-benefits-lure-thai-students/167605.article>
- Wright, C. (2013). An investigation of working memory effects on oral grammatical accuracy and fluency in producing questions in English. *TESOL Quarterly* 47(2), 352-374.
- Wright, C., & Zhang, C. (2014). Examining the effects of study abroad on L2 Chinese development among UK university learners. *Newcastle and Northumbria Working Papers in Linguistics*, 20, 67-83.

Xiao, L., Zuo, Y., & Honghua, Y. (2011). 初中级泰国留学生汉语学习策略调查分析与教学启示. *Journal of Shayang Teachers College*, 12(5), 35-39.

พัชนี ตั้งยืนยงและสุรีย์ ชุณหเรืองเดช. (2551). สรุปรายงานวิจัย การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย: ระดับอุดมศึกษา.[ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: http://www.thaiworld.org/upload/question/file_831.pdf/ (วันที่ค้นข้อมูล: 24ธันวาคม 2558).

ภาคผนวก 1: แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด

汉语口语访谈

(แบบทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาจีน)

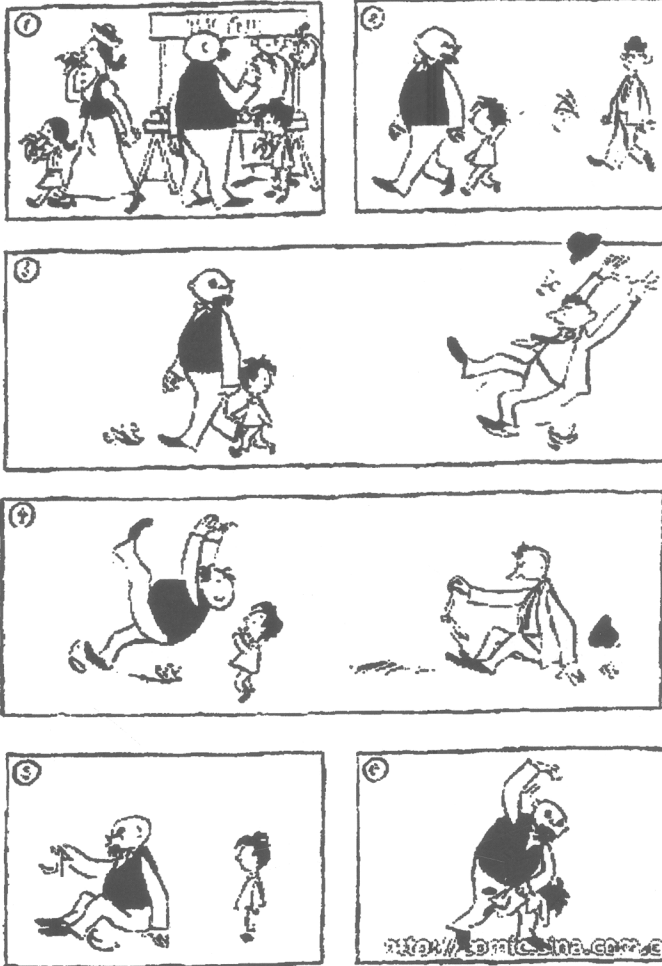
姓名		学号		性别		年龄	
ชื่อ-สกุล		รหัสนักศึกษา		เพศ		อายุ	
年级		学历		是否华裔		平时是否使用汉语	
ชั้นปี		ประวัติการศึกษา		มีเชื้อสายจีน		ใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน	

I 访谈口试 ตอนที่ 1 สัมภาษณ์

<p>一、请你自我介绍一下你自己和你家庭?</p> <p>แนะนำตัวเองและครอบครัว</p>	
<p>二、平时你有什么爱好?</p> <p>งานอดิเรกที่ทำ</p>	
<p>三、你喜欢旅行吗? / 你想去哪儿旅行, 为什么?</p> <p>เธอชอบท่องเที่ยวไหม / เธออยากไปเที่ยวที่ไหน เพราะอะไร</p>	
<p>四、有没有去过外国? / 去过哪儿? / 什么时候? / 能学到什么知识?</p> <p>เธอเคยไปต่างประเทศไหม / ที่ไหน / เมื่อไหร่ / ได้เรียนรู้อะไรบ้าง</p>	
<p>五、</p> <p>(一) 你为什么选读中文专业?</p> <p>ทำไมถึงเลือกเรียนวิชาเอกภาษาจีน</p> <p>(二) 三年级, 你在中国学习之间你觉得自己会能学到些什么东西?</p> <p>ในชั้นปีที่ 3 ระหว่างที่คุณเรียนอยู่ที่ประเทศจีน คุณคิดว่าคุณสามารถเรียนรู้อะไรบ้าง</p> <p>(三) 三年级, 你在泰国学习你觉得和在中国学的同学相比有什么不一样? 为什么?</p> <p>ในชั้นปีที่ 3 คุณเรียนที่ประเทศไทย คุณคิดว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนที่เรียนที่ประเทศจีนต่างกันอย่างไร เพราะอะไร</p>	
<p>六、对你个人来说你对中国、中国人有什么感觉? (好/坏)</p> <p>ความคิดเห็นทั้งแง่บวกและแง่ลบที่มีต่อคนจีน / ประเทศจีน</p>	
<p>七、如果有人问你“我应该选中文专业吗”你怎么回答?</p> <p>หากมีคนถามว่าควรจะเลือกเรียนวิชาเอกภาษาจีนหรือไม่ คุณจะตอบเขาอย่างไร</p>	

II 请你用简洁的语言解释漫画中出现的现象(3分钟)

ตอนที่ 3 บรรยายเรื่องราวตามภาพข้างล่าง(3นาที)

III 回答问题(5分钟) ตอนที่ 3 ตอบคำถามแสดงความคิด(5นาที)

一、毕业以后的打算是继续读书还是工作? 为什么?)

หลังจากจบการศึกษาแล้ว วางแผนว่าจะเรียนต่อหรือว่าทำงาน เพราะอะไร

二、如何决定去大公司还是小公司工作? / 有什么原因?

หากทำงานจะตัดสินใจทำงานกับบริษัทขนาดใหญ่หรือเล็ก / เพราะเหตุใด

ภาคผนวก 2: แบบสอบถามก่อนการทดลอง (pre-test)

แบบสอบถาม

วัตถุประสงค์ แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย เพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านภาษา ของ นักศึกษา

คณะศิลปศาสตร์ วิชาเอกภาษาจีน ที่ไปศึกษาต่อในชั้นปีที่ 3 ในประเทศจีน และนักศึกษาที่ยังคงศึกษาต่อใน ประเทศไทย ข้อมูลที่ได้จากนักศึกษา คณะวิจัยจะเก็บเป็นความลับและจะใช้เพื่อประโยชน์ของงานวิจัยเท่านั้น

***** คำตอบของนักศึกษาจะไม่ส่งผลใด ๆ ต่อผลการเรียนในรายวิชาภาษาจีน *****

ข้อแนะนำในการตอบแบบสอบถาม

เขียนเครื่องหมาย X ลงในช่อง ที่ตนเลือก หรือปฏิบัติตามคำแนะนำของคำถามในข้อนั้น ๆ

ข้อมูลส่วนตัวของผู้ทำแบบสอบถาม

ชื่อ-สกุล.....

1. ก่อนเข้ามหาวิทยาลัยนักศึกษา นักศึกษาเคยเรียนภาษาจีนมาก่อนหรือไม่

เคยเรียน ไม่เคยเรียน

หากตอบ “เคยเรียน” กรุณาตอบคำถามข้อ 2

หากตอบ “ไม่เคยเรียน” กรุณาข้ามไปตอบคำถามข้อ 3

2. หากเคยเรียนภาษาจีนมาก่อน นักศึกษาเรียนที่ใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

โรงเรียนมัธยม จำนวน.....วิชา หรือ จำนวน.....ชั่วโมง (โดยประมาณ)

สถาบัน/โรงเรียนสอนพิเศษ เป็นระยะเวลา.....เดือน/ปี หรือ จำนวน.....ชั่วโมง (โดยประมาณ)

สมาคมจีน เป็นระยะเวลา.....เดือน/ปี หรือ จำนวน.....ชั่วโมง (โดยประมาณ)

อื่นๆ (โปรดระบุ) .....

เป็นระยะเวลา.....เดือน/ปี หรือ จำนวน.....ชั่วโมง (โดยประมาณ)

3. เหตุผลที่นักศึกษาเลือกเรียนสาขาวิชาภาษาจีน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยเรียงลำดับความสำคัญ 1 = สำคัญที่สุด)

☐ ภาษาจีนเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารในระดับนานาชาติ	☐ ชอบและสนใจประเทศจีน
☐ อยากติดต่อสื่อสารกับชาวจีน	☐ คาดว่ามีประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต
☐ สนใจวัฒนธรรมจีน	☐ ต้องการศึกษาต่อในประเทศจีน
☐ เพื่อสืบทอดภาษาของบรรพบุรุษ	☐ เป็นความชอบส่วนตัว
☐ ทางบ้านสนับสนุน	☐ อื่นๆ (ระบุ..) .....

4. นักศึกษาใช้ภาษาจีนกลางในการสื่อสารกับคนในครอบครัว ใช่ ไม่ใช่

ถ้า “ใช่” ท่านใช้ภาษาจีนบ่อยแค่ไหน

- เป็นประจำ ปานกลาง น้อย

5. นักศึกษาสนใจจะไปเรียนที่สาธารณรัฐประชาชนจีนในชั้นปีที่ 3 หรือไม่ สนใจ ไม่สนใจ

หากตอบ “สนใจ” กรุณาตอบคำถามข้อ 6-9

หากตอบ “ไม่สนใจ” กรุณาข้ามไปตอบคำถามข้อ 10

ข้อ 6-9: เฉพาะนักศึกษาที่จะไปเรียนที่ประเทศจีนในชั้นปีที่ 3

6. เพราะเหตุใดที่นักศึกษาจึงเลือกไปเรียนต่อชั้นปีที่ 3 ที่ประเทศจีน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยเรียงลำดับความสำคัญ 1 =

สำคัญที่สุด)

☐ ได้โอกาสใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง	☐ ได้เพื่อนชาวจีน
☐ ได้เรียนรู้วัฒนธรรมจีน	☐ ได้ประสบการณ์ใหม่ๆ
☐ ต้องการมีโอกาสไปศึกษาต่างประเทศ	☐ เพื่อนสนิทไปเรียนที่ประเทศจีน
☐ เป็นความต้องการของครอบครัว	☐ อยากไปท่องเที่ยวประเทศจีน
☐ หาช่องทางการทำงาน-ธุรกิจ	☐ เป็นจุดเด่นของหลักสูตรสาขาภาษาจีน

- รุ่นพี่แนะนำ ค่าเล่าเรียนไม่สูง
- เชื่อว่าเรียนที่ประเทศจีนง่ายกว่าเรียนที่ประเทศไทย
- เชื่อว่าการเรียนภาษาจีนที่ประเทศจีนจะได้ผลดีกว่าการเรียนที่ประเทศไทย
- อื่นๆ (ระบุ) .....

7. สถาบันการศึกษาในประเทศจีนที่นักศึกษาสนใจเข้าศึกษา

- มหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมปักกิ่ง BLCU
- มหาวิทยาลัยฟู่ตัน
- มหาวิทยาลัยเสฉวน
- มหาวิทยาลัยครุวงวสี GXNU

8. เหตุใดนักศึกษาจึงเลือกสถานศึกษาในข้อ 12 (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยเรียงลำดับความสำคัญ 1 = สำคัญที่สุด)

- ค่าเล่าเรียนเหมาะสม มีชื่อเสียง
- มั่นใจในมาตรฐานของการศึกษา เชื่อว่าสะดวก ปลอดภัย
- รุ่นพี่แนะนำ สนใจเมืองที่มหาวิทยาลัยตั้งอยู่
- เป็นความต้องการของครอบครัว
- อื่นๆ (ระบุ) .....

9. นักศึกษามีความคาดหวังอย่างไรหลังจากกลับจากการศึกษาที่ประเทศจีน 1 ปีการศึกษา (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยเรียงลำดับความสำคัญ 1 = สำคัญที่สุด)

- ได้พัฒนาความรู้ทางภาษาจีน สามารถสื่อสารภาษาจีนได้คล่องแคล่วขึ้น
- มีเพื่อนชาวจีนมากขึ้น มีระดับผลการเรียนที่ดีขึ้น
- ได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ ได้รับโอกาสในการหางานที่ดีหรือการศึกษาต่อ
- มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนมากขึ้น

ข้อ 10: เฉพาะนักศึกษาที่ไม่มีความสนใจไปเรียนที่ประเทศจีนในชั้นปีที่ 3

15. นักศึกษาที่ไม่มีความสนใจจะไปเรียนที่ประเทศจีนในชั้นปีที่ 3 เพราะเหตุใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยเรียงลำดับ ความสำคัญ 1 = สำคัญที่สุด)

☐ เพื่อนสนิทไปเรียนที่ไทย	☐ เป็นความต้องการของครอบครัว
☐ ขาดแคลนทุนทรัพย์	☐ มีปัญหาสุขภาพ
☐ คิดว่าควรไปเรียนตอนปริญญาโท-เอก	☐ คิดว่าเรียนที่ไทยก็สามารถพัฒนาความรู้ภาษาจีนได้
☐ มั่นใจในมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนของ “หลักสูตรสาขาภาษาจีน”	
☐ เชื่อว่าเรียนภาษาจีนที่ประเทศไทยจะได้ผลเท่าเทียม/ดีกว่าเรียนที่ประเทศจีน	
☐ รุ่นพี่แนะนำ	☐ ค่าเล่าเรียนที่ประเทศจีนสูง
☐ ไม่มีสถานศึกษาที่อยากไปเรียน	
☐ อื่นๆ(ระบุ)	

ให้นักศึกษาทุกคนตอบคำถามข้อต่อไป

11. นักศึกษามีความมั่นใจในความสามารถของตนมากน้อยเพียงใดเมื่อต้องพูดสื่อสารเป็นภาษาจีน

- มั่นใจมาก   ปานกลาง   น้อย   น้อยมาก   ไม่มั่นใจเลย

12. ให้นักศึกษาประเมินความสามารถทักษะทางภาษาจีนของตนเอง

การพูด	☐ ดีมาก	☐ ดี	☐ พอใช้	☐ ยังต้องปรับปรุง
การฟัง	☐ ดีมาก	☐ ดี	☐ พอใช้	☐ ยังต้องปรับปรุง
การอ่าน	☐ ดีมาก	☐ ดี	☐ พอใช้	☐ ยังต้องปรับปรุง
การเขียน	☐ ดีมาก	☐ ดี	☐ พอใช้	☐ ยังต้องปรับปรุง
การแปล	☐ ดีมาก	☐ ดี	☐ พอใช้	☐ ยังต้องปรับปรุง

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือตอบคำถาม

ภาคผนวก 3: แบบสอบถามหลังการทดลอง (post-test)

แบบสอบถาม

วัตถุประสงค์ แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย เพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านภาษา ของ นักศึกษา

คณะศิลปศาสตร์ วิชาเอกภาษาจีน ที่ไปศึกษาต่อในชั้นปีที่ 3 ในประเทศจีน และนักศึกษาที่ยังคงศึกษาต่อใน ประเทศไทย ข้อมูลที่ได้จากนักศึกษา คณะวิจัยจะเก็บเป็นความลับและจะใช้เพื่อประโยชน์ของงานวิจัยเท่านั้น

***** คำตอบของนักศึกษาจะไม่ส่งผลใด ๆ ต่อผลการเรียนในรายวิชาภาษาจีน *****

ข้อแนะนำในการตอบแบบสอบถาม

เขียนเครื่องหมาย X ลงในช่อง ที่ตนเลือก หรือปฏิบัติตามคำแนะนำของคำถามในข้อนั้น ๆ

ข้อมูลส่วนตัวของผู้ทำแบบสอบถาม

ชื่อ-สกุล.....

ให้นักศึกษาทุกคนตอบคำถามข้อต่อไปนี้

1. นักศึกษามีความมั่นใจในความสามารถของตนมากน้อยเพียงใดเมื่อต้องพูดสื่อสารเป็นภาษาจีน

มั่นใจมาก   ปานกลาง   น้อย   น้อยมาก   ไม่มั่นใจเลย

2. ให้นักศึกษาประเมินความสามารถทักษะทางภาษาจีนของตนเอง

การพูด   ดีมาก   ดี   พอใช้   ยังต้องปรับปรุง

การฟัง   ดีมาก   ดี   พอใช้   ยังต้องปรับปรุง

การอ่าน   ดีมาก   ดี   พอใช้   ยังต้องปรับปรุง

การเขียน   ดีมาก   ดี   พอใช้   ยังต้องปรับปรุง

การแปล   ดีมาก   ดี   พอใช้   ยังต้องปรับปรุง

ข้อ 3-4: เฉพาะนักศึกษาที่จะไปเรียนที่ประเทศจีนในชั้นปีที่ 3

3. เพราะเหตุใดที่นักศึกษาจึงเลือกไปเรียนต่อชั้นปีที่ 3 ที่ประเทศจีน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยเรียงลำดับความสำคัญ 1 = สำคัญที่สุด)

☐ ได้โอกาสใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง	☐ ได้เพื่อนชาวจีน
☐ ได้เรียนรู้วัฒนธรรมจีน	☐ ได้ประสบการณ์ใหม่ๆ
☐ ต้องการมีโอกาสไปศึกษาต่างประเทศ	☐ เพื่อนสนิทไปเรียนที่ประเทศจีน
☐ เป็นความต้องการของครอบครัว	☐ อยากไปท่องเที่ยวประเทศจีน
☐ หาช่องทางการทำงาน-ธุรกิจ	☐ เป็นจุดเด่นของหลักสูตรสาขาภาษาจีน
☐ รุ่นพี่แนะนำ	☐ ค่าเล่าเรียนไม่สูง
☐ เชื่อว่าเรียนที่ประเทศจีนง่ายกว่าเรียนที่ประเทศไทย	
☐ เชื่อว่าการเรียนภาษาจีนที่ประเทศจีนจะได้ผลดีกว่าการเรียนที่ประเทศไทย	
☐ อื่นๆ (ระบุ)	

4. หลังจากกลับจากการศึกษาที่ประเทศจีน 1 ปีการศึกษา นักศึกษาได้รับการพัฒนาในด้านต่างๆดังนี้ มากน้อยเพียงใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดย เรียงลำดับความสำคัญ 1 = สำคัญที่สุด)

☐ ได้พัฒนาความรู้ทางภาษาจีน	☐ สามารถสื่อสารภาษาจีนได้คล่องแคล่วขึ้น
☐ มีเพื่อนชาวจีนมากขึ้น	☐ มีระดับผลการเรียนที่ดีขึ้น
☐ ได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ	☐ ได้รับโอกาสในการหางานที่ดีหรือการศึกษาต่อ
☐ มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนมากขึ้น	☐ อื่น โปรดระบุ _____

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือตอบคำถาม

ภาคผนวก 4: รายละเอียดการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 1 :

จุดมุ่งหมายในการเรียนและการให้ความสำคัญต่อภาษาจีน :

“คิดว่าภาษาจีนมีประโยชน์มากต่อการทำงานในอนาคต เพราะประเทศจีนมีอิทธิพลกับเศรษฐกิจในปัจจุบันเป็นอย่างมาก และภาษาจีนจึงมีความสำคัญมากขึ้นด้วย”

ความตั้งใจและความขยันเรียน:

“ตั้งใจเรียนมากคะ เพราะว่าค่าเทอมและค่าใช้จ่ายสูง จึงอยากตั้งใจเรียนให้มากที่สุด ให้คะแนนความตั้งใจ 8 คะแนน”

พฤติกรรมในชั้นเรียนและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนในชั้นเรียน:

“ส่วนมากจะอาศัยการพูดคุยกับเหล่าซือหรือเพื่อนต่างชาติ โดยเพื่อนชาวต่างชาติส่วนใหญ่ก็จะเพิ่งเริ่มเรียนภาษาจีน และส่วนมากก็จะพยายามใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร”

พฤติกรรมและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนนอกห้องเรียน :

“เวลาอยู่ที่หอจะชอบโหลดเพลง หรือหนังสือมาดู เพราะคิดว่าในหนังสือหรือเพลงจะมีคำศัพท์และประโยคที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะภาษาพูด สำหรับทักษะการอ่านและแปลมีโอกาสในการฝึกในห้องเรียนน้อยมาก ถ้าหากไปเจอข้อความหรือประโยคที่ไม่เข้าใจ ก็จะใช้เทคนิคการเดาคำศัพท์หรือบริบทที่เรียนมาสำหรับด้านการเขียนเวลาต้องเขียนบทความก็จะใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ที่เรียนมาในการเขียน”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 2 :

จุดมุ่งหมายในการเรียนและการให้ความสำคัญต่อภาษาจีน :

“ที่บ้าน บอกว่าภาษาจีนมีความสำคัญมากในการหางานทำ จึงคิดว่าถ้าอยากได้งานทำที่ดี ก็ต้องเรียนภาษาจีนให้ได้ดี เพื่อเพิ่มโอกาสในการทำงาน”

ความตั้งใจและความขยันเรียน:

“เนื่องจากค่าเทอมที่จีนค่อนข้างสูง รวมทั้งยังมีค่าหอพัก ค่าวีซ่า ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ซึ่งรวม ๆ แล้วก็ค่อนข้างสูง จึงอยากตั้งใจเรียนให้มากที่สุดให้คุ้มค่ากับที่ผู้ปกครองส่งเสียไป และจะตั้งใจเรียนเป็นพิเศษในรายวิชา

ที่ชอบเรียน และรายวิชาที่อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่สนุกก็จะยิ่งชอบและตั้งใจเรียน ให้คะแนนความตั้งใจเรียน 8 คะแนน”

พฤติกรรมในชั้นเรียนและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนในชั้นเรียน:

“ในชั้นเรียนก็จะมีโอกาสได้พูดคุยกับอาจารย์ผู้สอน และเพื่อนชาวต่างชาติ เช่น การตอบคำถามจากอาจารย์ หรือพูดคุยทั่วไปกับเพื่อนชาวต่างชาติ”

พฤติกรรมและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนนอกห้องเรียน :

“ชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนชาวต่างชาติ เพราะจะได้ฝึกพูด กิจกรรมที่ทำส่วนมาก เช่น ทำอาหาร เล่นเกมส์ ไปซื้อของ เที่ยวรอบเมือง”

“เวลาพูดคุยกับเพื่อนต่างชาติก็จะพยายามใช้คำศัพท์ง่าย ๆ ถ้าหากเกิดมีคำศัพท์ที่ไม่รู้จักจะเปิดหาความหมายจากโทรศัพท์ หรือเปิดหารูป และรู้สึกว่าการอ่านนอกห้องเรียนจะได้ใช้ทักษะการพูดและฟังเยอะ ส่วนการอ่านและการแปลค่อนข้างน้อย แต่ว่าก็ได้ฝึกทักษะการอ่านมากกว่าการแปล เช่น การอ่านป้ายโฆษณาต่าง ๆ และมีคำที่ไม่รู้จักจะใช้เทคนิคการเดารากศัพท์จากที่เรียนมา สำหรับด้านการเขียนเวลาต้องเขียนการบ้านหรือ บทความก็จะใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ หรือประโยคที่เคยเรียนมา”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 3 :

จุดมุ่งหมายในการเรียนและการให้ความสำคัญต่อภาษาจีน :

“คิดว่ามีคนจีนเข้ามาให้ประเทศไทยเยอะขึ้นภาษาจีนจึงเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญต่อการทำงานในอนาคต จึงให้ความสำคัญต่อภาษาจีนในระดับมากที่สุด”

ความตั้งใจและความขยันเรียน:

“เพราะทางบ้านไม่ได้มีเงินทองมากนักพ่อแม่จึงต้องประหยัดให้ตนมาเรียนที่จีนซึ่งมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าที่ไทยมาก จึงต้องมีความตั้งใจในการเรียนมาก โดยให้คะแนนความตั้งใจอยู่ที่ 7 คะแนน โดยมีความสนใจต่อรายวิชาที่เรียนแต่ละวิชาไม่เท่ากัน เช่นในรายวิชาที่อาจารย์สอนสนุกมีสื่อการสอนหลากหลายจะให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ”

พฤติกรรมในชั้นเรียนและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนในชั้นเรียน:

“เวลาอยู่ในห้องเรียนจะพยายามตั้งใจฟังอาจารย์ผู้สอนและพยายามตอบคำถามหรือโต้ตอบเมื่ออาจารย์ผู้สอนถาม นอกจากนี้จะพยายามนั่งเรียนข้างๆเพื่อนชาวต่างชาติเพราะอยากมีเพื่อนต่างชาติจะได้มีประสบการณ์ที่กว้างขึ้นจึง

หลีกเลี่ยงการนั่งข้างเพื่อนชาวไทย และการสื่อสารกับเพื่อนชาวต่างชาติจะใช้ภาษาจีนเป็นสื่อในการพูดกับเพื่อนชาวต่างชาติเพราะตนเองไม่ถนัดภาษาอังกฤษ”

พฤติกรรมและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนนอกห้องเรียน:

“เมื่ออยู่นอกห้องเรียนชอบดูซีรีส์ได้วันหรือเกาหลิที่ใช้ภาษาจีนในการพากษ์และมีซับไตเติ้ลเป็นภาษาจีน เพราะรู้สึกว่าจะพัฒนาทักษะฟัง-พูดได้ดีมาก เวลาอยู่นอกห้องเรียนหากต้องการสื่อสารภาษาจีนแล้วไม่รู้ศัพท์จะใช้วิธีการทำท่าทางหรือหารูปภาพในเน็ต ใช้แอปพลิเคชันต่างๆเป็นต้น สำหรับด้านการอ่านและการแปลนั้นได้ฝึกนอกห้องเรียนบ้างแต่น้อยกว่าทักษะฟังพูด ซึ่งถ้ามีอุปสรรคก็จะพิจารณาว่าต้องการอ่านแค่เอาความหรือแปลแบบสละสลวยหากต้องการแปลสละสลวยจะเปิดพจนานุกรมแล้วแปลจากนั้นให้เพื่อนจีนเช็คอีกที แต่หากเป็นการอ่านหรือแปลแบบแค่เอาความจะใช้การเดาศัพท์จากบริบทหรือใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ที่เรียนมา”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 4 :

จุดมุ่งหมายในการเรียนและการให้ความสำคัญต่อภาษาจีน :

“ตนเองคิดว่าหากมีความรู้ภาษาจีนพูดจีนได้จะหางานทำได้ง่ายกว่าและได้งานดีกว่า มีโอกาสในการประกอบอาชีพสูงกว่า แต่ภาษาอังกฤษก็สำคัญเหมือนกัน จึงให้ความสำคัญต่อภาษาจีนในระดับมาก”

ความตั้งใจและความขยันเรียน:

“คิดว่าไหนๆที่บ้านก็ส่งมาเรียนแล้วต้องตั้งใจหน่อย แต่ยังรู้สึกว่าการเรียนที่จีนมีความกดดันน้อยกว่าที่ไทยจึงให้คะแนนความตั้งใจ 6 คะแนน หากวิชาใดเป็นวิชาที่อาจารย์สอนไม่น่าเบื่อจะชอบมากและสนใจกว่ารายวิชาที่น่าเบื่อ เช่นวิชาที่อาจารย์มีกิจกรรมอธิบายละเอียดจะชอบมากเป็นพิเศษ”

พฤติกรรมในชั้นเรียนและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนในชั้นเรียน:

“การเรียนในชั้นเรียนพยายามฟังและพูดกับอาจารย์ผู้สอน และเพื่อนๆต่างชาติให้มากที่สุด”

พฤติกรรมและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนนอกห้องเรียน :

“การเรียนในชั้นเรียนพยายามฟังและพูดกับอาจารย์ผู้สอน และเพื่อนๆต่างชาติให้มากที่สุด และหาเวลาว่างไปช้อปปิ้ง เดินเที่ยวในเมืองกับเพื่อน ถ้าติดศัพท์จะอธิบายศัพท์ง่ายๆที่ตนรู้แทนศัพท์ยาก หรือทำท่าทางช่วยอธิบาย”

“ทักษะการแปลและอ่านนอกห้องเรียนได้ฝึกน้อยนอกจากการทำกรบ้านหรืออ่านป้ายประกาศต่างๆ ก็ต้องใช้การเปิดดิก เปิดแอปพลิเคชัน ทักษะการเขียนเมื่อต้องเขียนบทความจะใช้หลักไวยากรณ์ที่เรียนไปมาเป็นหลักการเขียน”

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 5 :

จุดมุ่งหมายในการเรียนและการให้ความสำคัญต่อภาษาจีน :

“เป็นคนรักภาษาจีนเพราะมีบรรพบุรุษเป็นชาวจีน และเห็นว่าภาษาจีนมีความสำคัญมากในการประกอบอาชีพในอนาคตไม่ต่างจากภาษาอังกฤษ จึงให้ความสำคัญต่อภาษาจีนในระดับมากที่สุด”

ความตั้งใจและความขยันเรียน :

“ผมตั้งใจเรียนทุกรายวิชาด้วยความมุ่งมั่นว่าจะต้องเก็บเกี่ยวความรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาจีนทั้งฟังพูดอ่านเขียนและแปลให้ได้มากที่สุด คุ่มค่าที่ผู้ปกครองออกค่าใช้จ่ายในการส่งไปเรียนที่จีน และให้คะแนนความตั้งใจเรียนของตนเอง 9 จากคะแนนเต็ม 10”

พฤติกรรมในชั้นเรียนและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนในชั้นเรียน:

“ผมไม่นั่งเรียนข้างเพื่อนคนไทยโดยเด็ดขาดเพราะคนไทยชอบคุยเยาะและพูดกันด้วยภาษาไทย ผมต้องการนั่งข้างเพื่อนชาวต่างชาติเพื่อจะได้เพิ่มโอกาสในการพูดจีน ผมจะแสดงความคิดเห็นในห้องเรียนเสมอเมื่ออาจารย์เปิดโอกาส และแม้ว่าจะไม่รู้ศัพท์แต่ก็สามารถอธิบายอ้อมๆด้วยศัพท์ที่เรารู้ได้เมื่อคนจีนฟังแล้วก็จะบอกศัพท์ตัวนั้นมา ทำให้ผมได้เรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคใหม่ๆเสมอ ถ้าหากในห้องเรียนมีข้อสงสัยผมจะยกมือถามอาจารย์จนกว่าจะเข้าใจ บางครั้งผมพูดผิดไปแต่อาจารย์หรือเพื่อนก็จะแก้ไขกลับมาให้ว่าประโยคที่ถูกต้องควรพูดอย่างไร ผมจึงไม่กลัวการพูดกับอาจารย์หรือเพื่อนต่างชาติครับ”

พฤติกรรมและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนนอกห้องเรียน

“พยายามคบเพื่อนชาวต่างชาติทั้งจีนและชาติอื่นเพื่อฝึกภาษา และไม่เลือกกลุ่มเมทที่เป็นชาวไทย และไม่ทำกิจกรรมหรือใช้ชีวิตนอกห้องเรียนกับเพื่อนชาวไทยเด็ดขาดเพราะคนไทยชอบพูดกันด้วยภาษาไทย ผมชอบใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ผมยังชอบทำกิจกรรมอื่นๆแบบชาวจีนเช่นออกกำลังกายแบบชาวจีนด้วยการรำดาบไทเก๊ก ทำให้ผมได้เจอเพื่อนชาวจีนแวดวงใหม่ ๆ มากกว่าเพื่อนในวัยเดียวกันที่เจอในห้องเรียน เมื่อต้องสนทนาและไม่รู้ศัพท์ก็จะพยายามใช้คำศัพท์ภาษาจีนที่รู้อยู่แล้วมาสื่อสารและอธิบายไปก่อน คู่สนทนาชาวจีนก็จะพูดคำศัพท์ที่ต้องการสื่อ้นออกมาหรือบางทีก็แก้ไขประโยคที่ผมพูดผิดไป ทำให้รู้ศัพท์เพิ่มมากขึ้น การอยู่จีนทำให้ได้มีโอกาสในการใช้ภาษาจีนในระดับมากที่สุด”

“สำหรับทักษะการอ่านและการแปลพยายามอ่านป้ายหรือฉลากสินค้า หากเจอคำที่ไม่รู้จักจะใช้เทคนิคการเดาคำศัพท์ที่เคยเรียนมาเช่นเดาจากรากศัพท์เป็นต้น ก่อนค้นหาคำตอบที่ถูกต้อง ส่วนในด้านการเขียนจะเขียนบทความโดยคำหรือประโยคที่เคยเรียนมาก่อนหน้ามาเขียน”

กลุ่มตัวอย่างคนที่ 6 :

จุดมุ่งหมายในการเรียนและการให้ความสำคัญต่อภาษาจีน

“รักและชอบภาษาจีน ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญมากในปัจจุบัน โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยต่างๆ ส่วนมากก็จะมีหลักสูตรภาษาจีน การทำงานต่างๆ ก็ต้องติดต่อกับจีนมากขึ้น จึงคิดว่าหากมีความสามารถด้านภาษาจีน โอกาสในการทำงานที่ดี รายได้สูงก็จะมากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งให้คะแนนความสำคัญของภาษาจีนในระดับมาก”

ความตั้งใจและความขยันเรียน

“การเรียนชั้นปี 3 ที่จีน ทำให้ต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมจากค่าเทอมที่ไทย และยังมีค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีกหลายอย่าง ซึ่งเป็นการเพิ่มภาระให้พ่อแม่ จึงอยากตั้งใจเรียนให้มากๆ ให้คะแนนความตั้งใจเรียนสำหรับตัวเอง 8 คะแนน”

พฤติกรรมในชั้นเรียนและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนในชั้นเรียน :

“เวลาเรียนจะนั่งเรียนกับเพื่อนต่างชาติ จะไม่นั่งข้างเพื่อนคนไทย จะได้มีโอกาสในการพูดภาษาจีน และจะพยายามตอบคำถามในชั้นเรียนเมื่ออาจารย์เปิดโอกาส ถึงแม้จะไม่รู้ภาษาจีนบางคำแต่ก็จะใช้วิธีการใช้คำศัพท์ง่ายๆ ที่เคยเรียนมาในการสื่อสาร หากมีคำถามก็จะถามอาจารย์ในชั้นเรียนทันที ไม่อายถ้าพูดผิด เพราะคนจีนจะแก้ไขให้”

พฤติกรรมและกลวิธีในการเรียนภาษาจีนนอกห้องเรียน

“พยายามคบเพื่อนชาวต่างชาติทั้งจีนและชาติอื่นเพื่อฝึกภาษา ยังเลือกเพื่อนรูมเมทที่เป็นคนไทยแต่มีข้อตกลงว่าจะใช้ภาษาจีนในกาสื่อสาร ชอบจดคำศัพท์จากหนังสือเพลงจีนมาใช้ในชีวิตประจำวัน พยายามเข้าร่วมกิจกรรม English Corner ซึ่งมีชาวจีนมาร่วมมากมายเพื่อหาเพื่อนชาวจีนเพิ่มเติมจะได้ฝึกภาษาจีน เมื่อต้องสนทนาและไม่รู้ศัพท์ก็จะค้นหาศัพท์ทันทีด้วยช่องทางต่างๆ บางครั้งพยายามใช้คำศัพท์ภาษาจีนง่ายๆ ที่รู้อยู่แล้วมาสื่อสารและอธิบายไปก่อน คู่สนทนาชาวจีนก็จะพูดคำศัพท์ที่ต้องการสื่อสารนั้นออกมาทำให้รู้ศัพท์เพิ่มมากขึ้น การอยู่จีนทำให้ได้มีโอกาสในการใช้ภาษาจีนในระดับมากที่สุด”

“สำหรับทักษะการอ่านและการแปลพยายามอ่านป้ายหรือฉลากสินค้า หากเจอคำที่ไม่รู้จักจะเดาก่อนเปิดพจนานุกรมออนไลน์ หรือถามเพื่อนหรืออาจารย์ ส่วนในด้านการเขียนจะเขียนบทความโดยคำหรือประโยคที่เคยเรียนมาก่อนหน้ามาเขียน”

**ภาคผนวก 5: ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยของกลุ่มตัวอย่าง
(Consent Form)**

ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย (Consent Form)

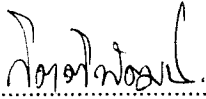
โครงการวิจัยเรื่อง: ประสบการณ์ต่างประเทศกับการพัฒนาความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ

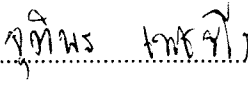
Study Abroad and Foreign Language Development

วันที่ให้คำยินยอม วันที่ 1 สิงหาคม 2557

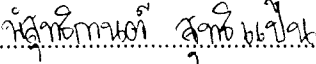
ข้าพเจ้าผู้มีรายนามดังข้างล่างนี้ขอรับรองว่า

1. ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมให้ทำการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย และมีความเข้าใจดีแล้ว
2. ผู้วิจัยรับรองว่าจะตอบคำถามต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัยด้วยความเต็มใจ ไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ
3. ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ที่จะบอกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ และเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้โดยสมัครใจ และการบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนั้น ไม่มีผลต่อคะแนนหรือเกรดของรายวิชาใดๆที่จะพึงได้รับต่อไป
4. ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเป็นความลับ จะเปิดเผยได้เฉพาะในรูปที่เป็นสรุปผลการวิจัย
5. ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นแล้ว และมีความเข้าใจดีทุกประการ และได้ลงนามในใบยินยอมนี้ด้วยความเต็มใจ

ลงนาม..... ..... ผู้ยินยอม
(นายกิตติพัฒน์ นุญถุฑ์)

ลงนาม..... ..... ผู้ยินยอม
(นางสาวจตุพร เพชรโก)

ลงนาม..... ศศิธร พลจรัส..... ผู้ยินยอม
(นางสาวศศิธร พลจรัส)

ลงนาม..... ..... ผู้ยินยอม
(นางสาวพิสุทธิกานต์ สุทธิแป้น)

ลงนาม..... ไชนันท์ ทองเดชะ .....ผู้ยินยอม
(นายบันเทิง ทองเดชะ)

ลงนาม..... ตาภาภรณ์ ใจดี .....ผู้ยินยอม
(นางสาวตาภาภรณ์ ใจดี)

ลงนาม..... วิภา บุญพันธ์ .....ผู้ยินยอม
(นางสาววิภา บุญพันธ์)

ลงนาม..... นายณัติพัฒน์ กวีโรจน์กุลภัก .....ผู้ยินยอม
(นายณัติพัฒน์ กวีโรจน์กุลภัก)

ลงนาม..... ทัญฉิธา รัตนอุไร .....ผู้ยินยอม
(นางสาวทัญฉิธา รัตนอุไร)

ลงนาม..... เมธาวี วรรณศรี .....ผู้ยินยอม
(นางสาวเมธาวี วรรณศรี)

ลงนาม..... อังคณา ทาราศรี .....ผู้ยินยอม
(นางสาวอังคณา ทาราศรี)

ลงนาม..... กุลกัญญา ปากลาว .....ผู้ยินยอม
(นางสาวกุลกัญญา ปากลาว)

ลงนาม..... ดวงกมล .....ผู้ยินยอม
(นางสาวดวงกมล เพชรเศรษฐ)

ลงนาม..... ชรินทร์ นาสิงห์ทอง .....ผู้ยินยอม
(นางสาวชรินทร์ นาสิงห์ทอง)

ลงนาม.....*ณัฐพร*.....ผู้ยินยอม
(นางสาวณมน หนูประสงค์)

ลงนาม.....*บุญพักตร์ แซ่โล่*.....ผู้ยินยอม
(นางสาวบุญพักตร์ แซ่โล่)

ลงนาม.....*สุทธกัญญา คงเพชร*.....ผู้ยินยอม
(นางสาวสุทธกัญญา คงเพชร)

ลงนาม.....*จันจิรา แซ่ชู*.....ผู้ยินยอม
(นางสาวจันจิรา แซ่ชู)

ลงนาม.....*พยาน*.....พยาน
(*ด.ม.ส.๒ ส.โง้งจ๊กลิ้ม*)

ลงนาม.....*ดร.ธัญภา พลานุกุลวงศ์*.....หัวหน้าโครงการวิจัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญภา พลานุกุลวงศ์)

ลงนาม.....*บุญทิศา จันทระเจริญ*.....ผู้ร่วมวิจัย
(นางบุญทิศา จันทระเจริญ)

ลงนาม.....*ณัฐพร แซ่เตี้ย*.....ผู้ร่วมวิจัย
(นางสาวณัฐพร แซ่เตี้ย)

ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย (Consent Form)

โครงการวิจัยเรื่อง: ประสบการณ์ต่างประเทศกับการพัฒนาความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ

Study Abroad and Foreign Language Development

วันที่ให้คำยินยอม วันที่ 1 สิงหาคม 2557

ข้าพเจ้าผู้มีรายนามดังข้างล่างนี้ขอรับรองว่า

1. ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมให้ทำการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย และมีความเข้าใจดีแล้ว
2. ผู้วิจัยรับรองว่าจะตอบคำถามต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัยด้วยความเต็มใจ ไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ
3. ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ที่จะบอกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ และเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้โดยสมัครใจ และการบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนั้นไม่มีผลต่อคะแนนหรือเกรดของรายวิชาใดๆที่จะพึงได้รับต่อไป
4. ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเป็นความลับ จะเปิดเผยได้เฉพาะในรูปที่เป็นสรุปผลการวิจัย
5. ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นแล้ว และมีความเข้าใจดีทุกประการ และได้ลงนามในใบยินยอมนี้ด้วยความเต็มใจ

ลงนาม..... *ปิณฑิลา ศิวิไล* .....ผู้ยินยอม
(นางสาวกชชัญ ศิวิไล)

ลงนาม..... *กชกร สุคเอนม* .....ผู้ยินยอม
(นางสาวกชกร สุคเอนม)

ลงนาม..... *กชติยา โชติมานพฤษ์* .....ผู้ยินยอม
(นางสาวกชติยา โชติมานพฤษ์)

ลงนาม..... *ฉวี วัฒนสิทธิ์* .....ผู้ยินยอม
(นายฉวี วัฒนสิทธิ์)

ลงนาม..... ปัญจวรรณ ฉายศิริพันธ์ .....ผู้ยินยอม
(นางสาวปัญจวรรณ ฉายศิริพันธ์)

ลงนาม..... สพ.ว) ศิยะ .....ผู้ยินยอม
(นางสาวสชילה ศิยะ)

ลงนาม..... สุชา สิริณี เตียวสกุล .....ผู้ยินยอม
(นางสาวสุชาสิณี เตียวสกุล)

ลงนาม..... วิมล ไร่ รุ่งเรือง .....ผู้ยินยอม
(นางสาวอภิสมัย รักษ์วงศ์)

ลงนาม..... เจนจิรา ศิริศักดิ์ .....ผู้ยินยอม
(นางสาวเจนจิรา ศิริศักดิ์)

ลงนาม..... ไฉริรัตน์ วิชาญบุรี .....ผู้ยินยอม
(นางสาวไฉริรัตน์ วิชาญบุรี)

ลงนาม..... จุฑารัตน์ วงศ์จันทร์ .....ผู้ยินยอม
(นางสาวจุฑารัตน์ วงศ์จันทร์)

ลงนาม..... สุนิศา กอบไส .....ผู้ยินยอม
(นางสาวสุนิศา กอบไส)

ลงนาม..... ชญา นันท์ ชาญสวัสดิ์ .....ผู้ยินยอม
(นางสาวชญานันท์ ชาญสวัสดิ์)

ลงนาม..... ชนิกา วนะถาวรชัย .....ผู้ยินยอม
(นางสาวชนิกา วนะถาวรชัย)

ลงนาม.....*ชดชนก กปิตถาญจน์*.....ผู้ยินยอม
(นางสาวชดชนก กปิตถาญจน์)

ลงนาม.....*ณัฐช สุวรรณโณ*.....ผู้ยินยอม
(นางสาวณัฐช สุวรรณโณ)

ลงนาม.....*พิชชาสินธุ์*.....ผู้ยินยอม
(นางสาวพิชชาสินธุ์ โชติเกียรติคุณ)

ลงนาม.....*อชิษฐ์ แก้วคำ*.....ผู้ยินยอม
(นายอชิษฐ์ แก้วคำ)

ลงนาม.....*สุธิตา เกราะแก้ว*.....ผู้ยินยอม
(นางสาวสุธิตา เกราะแก้ว)

ลงนาม.....*หทัยรัตน์ ศรีประยูรไพศาล*.....ผู้ยินยอม
(นางสาวหทัยรัตน์ ศรีประยูรไพศาล)

ลงนาม.....*จามีกร อินสว่าง*.....ผู้ยินยอม
(นางสาวจามีกร อินสว่าง)

ลงนาม.....*วิโรจน์ แซ่เจ็ย*.....ผู้ยินยอม
(นายวิโรจน์ แซ่เจ็ย)

ลงนาม สุวิมล อภิบาล .....พยาน
 (...ดร. สุวิมล อภิบาล...)

ลงนาม วิมล พลานุกูลวงศ์ .....หัวหน้าโครงการวิจัย
 (รองศาสตราจารย์ ดร.วิมล พลานุกูลวงศ์)

ลงนาม บุญทิศา จันทร์เจริญ .....ผู้ร่วมวิจัย
 (นางบุญทิศา จันทร์เจริญ)

ลงนาม ณัฐพร แซ่เต๋ย .....ผู้ร่วมวิจัย
 (นางสาวณัฐพร แซ่เต๋ย)

**ภาคผนวก 6: จดหมายตอบรับการตีพิมพ์และต้นฉบับบทความวิจัย
(Manuscript)**

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานวิจัย คณะศิลปศาสตร์ โทร.0-7428-6675 E - mail: waraporn.no@psu.ac.th

ที่ มอ 880/481๖

วันที่ 21 กันยายน 2559

เรื่อง ตอบรับการตีพิมพ์บทความ

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญภา พลานุกุลวงศ์

ตามที่ท่านได้ส่งบทความเรื่อง การเปรียบเทียบประสิทธิผลทางการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนที่ไปเรียนในประเทศจีนกับผู้เรียนในประเทศไทย เพื่อตีพิมพ์ในวารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ รายละเอียดทราบแล้วนั้น โดยบทความของท่านได้ผ่านการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิและกองบรรณาธิการวารสารศิลปศาสตร์ฯ เรียบร้อยแล้วและยินดีให้บทความของท่านลงพิมพ์ในวารสารศิลปศาสตร์ฯ ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม-ธันวาคม 2559 ทั้งนี้ กองบรรณาธิการวารสารศิลปศาสตร์ฯ จะจัดส่งวารสารไปยังท่านต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาลี สบายยิ่ง)

รักษาการในตำแหน่งรองคณบดีฝ่ายวิจัยและบัณฑิตศึกษา

การเปรียบเทียบประสิทธิผลทางการเรียนภาษาจีน
ของผู้เรียนที่ไปเรียนในประเทศจีนกับผู้เรียนในประเทศไทย

A Comparison of Learning Effectiveness in Chinese Language between
Outbound and Non-outbound Thai Students

ธัญภา พลานุกุลวงศ์¹

Thanyapa Palanukulwong

ณัฐพร แซ่เตีย²

Nattaporn Saetia

บุญทิวา จันทรเจริญ³

Bunthiwa Jantarajaroen

Abstract

A common belief among educators and language learners is that the best way to learn a language is to live in a country where the language is used (Tanaka and Ellis, 2003). This study aimed to investigate the effectiveness of study abroad on students' Chinese proficiency. The two subject groups consisted of 22 third-year students at the Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, majoring in Chinese who went to further their study in China for one year and 18 students of the same major who chose to further their study in Thailand. The research instruments included a test of speaking proficiency and an HSK Chinese proficiency test measuring listening, reading, and writing abilities.

The findings reveal the following: (1) the speaking, listening, reading, and writing abilities of the subjects who studied in China increased significantly higher than those of the students who studied in Thailand. In addition, there was a significant relationship between the study abroad experience and the subjects' gains in speaking and listening skills. There was a significantly negative correlation between the subjects' initial language proficiency and gains in listening, reading and writing scores and HSK scores as a whole, indicating that students with low initial language proficiency benefit more from the study abroad experiences than those with higher initial proficiency. The study, therefore, suggests that, in order to improve their language proficiency, learners of a foreign language, particularly low-proficient ones, go and live in the country of the target language.

---

¹รองศาสตราจารย์ ดร. อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

Associate Professor, Ph.D., Department of Languages and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus, E-mail: thanyapa.c@psu.ac.th

²อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

Lecturer, Department of Languages and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus, E-mail: nattaporn.s@psu.ac.th

³อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

Lecturer, Department of Languages and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus, E-mail: bunthiwa.s@psu.ac.th

Keywords: Foreign language learning, study in China, language skills

บทคัดย่อ

นักการศึกษาและผู้เรียนภาษาเชื่อว่าการได้ไปเรียนภาษาในประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆเป็นการเรียนภาษาที่ได้ผลที่สุด (Tanaka and Ellis, 2003) งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาประสิทธิผลของการไปศึกษาในประเทศจีน ต่อระดับความสามารถทางภาษาจีน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีนเป็นเวลาหนึ่งปี จำนวน 22 คน และกลุ่มที่ศึกษาต่อในประเทศไทย จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบทักษะการพูดและแบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK ใช้ทดสอบทักษะการฟัง การอ่านและการเขียน

ผลการวิจัยพบว่าความสามารถด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีนสูงกว่าความสามารถของกลุ่มที่ไม่ไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่าประสบการณ์ในประเทศจีนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพัฒนาการของทักษะการพูดและการฟัง พื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนไปศึกษาต่อ มีความสัมพันธ์ในด้านลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพัฒนาการของทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและคะแนนรวมของ HSK กล่าวคือผู้ที่มีพื้นฐานความรู้ต่ำก่อนไป จะได้ประโยชน์จากการไปศึกษาต่อมากกว่าผู้ที่มีพื้นฐานเดิมสูง ข้อเสนอแนะจากการวิจัยคือการสนับสนุนให้ผู้เรียนภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่มีพื้นฐานความสามารถต่ำ ได้มีโอกาสไปใช้ชีวิตในประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆ เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา

คำสำคัญ: การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ การศึกษาในประเทศจีน ทักษะทางภาษา

บทนำ

ในบรรดาภาษาต่างประเทศที่สอนในประเทศไทย นอกจากภาษาอังกฤษแล้ว ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีการสอนในทุกระดับการศึกษาและทุกภูมิภาค มีผู้เรียนมากเป็นลำดับสองรองจากภาษาอังกฤษ การเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบันเติบโตอย่างรวดเร็ว มีจำนวนผู้เรียนเพิ่มขึ้น จำนวนผู้เรียนภาษาจีนมีมากกว่า 800,000 คน (Renliang, 2015) นอกจากการเรียนภาษาจีนในประเทศไทย ผู้เรียนชาวไทยส่วนหนึ่งไปเรียนภาษาจีนในประเทศจีนในทุกระดับ จำนวนนักศึกษาชาวไทยที่ไปเรียนภาษาจีนในต่างประเทศมีมากขึ้นทุกปี ในปีพ.ศ. 2557 มีนักศึกษาต่างชาติจำนวนถึง 377,054 คนที่ศึกษาอยู่ในประเทศจีน ในจำนวนนี้มีนักศึกษาจากประเทศไทยถึง 21,296 คน นับเป็นจำนวนมากเป็นลำดับที่ 3 ของนักศึกษาต่างชาติ (Renliang, 2015)

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ เริ่มเปิดสอนครั้งแรกในปีการศึกษา 2548 มีการปรับปรุงเป็นหลักสูตรวิชาภาษาจีน ในปีพุทธศักราช 2554 ตั้งแต่เปิดหลักสูตรจนถึงปัจจุบัน หลักสูตรได้จัดการเรียนการสอนแบบ Program 3+1 กล่าวคือ นักศึกษาเรียน ชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ที่ประเทศไทย ณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ส่วนในชั้นปีที่ 3 นักศึกษาสามารถเลือกที่จะไปเรียนที่มหาวิทยาลัยในจีนหรือเลือกเรียนต่อในคณะศิลปศาสตร์ การจัดการเรียนการสอนเช่นนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สนใจที่จะพัฒนาความสามารถภาษาจีนของตน มีทางเลือกที่จะไปพัฒนาความสามารถทางภาษาในประเทศเจ้าของภาษา การจัดการเรียนการสอนทั้งในประเทศจีนและประเทศไทย เป็นไปตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2554 โดยมีรายวิชาและเนื้อหาเดียวกันหรือเทียบเคียงกันได้ แต่มีบริบทการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน

หนึ่งในปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ คือบริบทการเรียนของผู้เรียน บริบทในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ มีสามลักษณะ ลักษณะที่หนึ่งคือการเรียนภาษาในห้องเรียนในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาแม่ ผู้เรียนจะใช้ภาษาที่เรียนในห้องเรียนและในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิชาการเท่านั้น (Foreign-language classroom) ลักษณะที่สองเป็นการเรียนแบบซึ่มซับที่ผู้เรียนจะเรียนภาษาในประเทศของตนเอง แต่ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเรียนภาษาและจะใช้ภาษาที่เรียนเป็นหลักแทนการใช้ภาษาแม่ (Domestic Immersion) ลักษณะสุดท้ายคือการที่ผู้เรียนไปเรียนในประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆ เป็นการเรียนภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน (Study Abroad) (Collentine 2009, 218)

เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันทั้งจากนักการศึกษาและผู้อยู่ในวงการเรียนภาษารวมทั้งผู้ปกครองและผู้เรียนภาษาว่าวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพที่สุด ได้ผลที่สุดและเป็นวิธีการเดียวที่เป็นประโยชน์ที่สุดต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาแก่ผู้เรียนคือการได้ไปอาศัยอยู่และใช้ภาษาในประเทศที่มีการพูดภาษานั้นๆ (Baro & Serrano, 2011; DeKeyser, 2007) โดยทั่วไปผู้เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นผู้เรียนภาษาในห้องเรียนอยู่แล้ว แรงเสริมจากการได้มีโอกาสไปใช้ชีวิตและใช้ภาษาในประเทศเจ้าของภาษา เป็นการเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาออกชั้นเรียน การเรียนภาษาทั้งในห้องเรียนและนอกชั้นเรียนจึงเป็นปริบทการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพยิ่ง เพราะจะช่วยพัฒนาทั้งทักษะภาษาและทักษะทางวัฒนธรรม (Tanaka & Ellis, 2003; Baro & Serrano, 2011)

ความนิยมในการเรียนภาษาเพิ่มเติมในต่างประเทศมีมากขึ้นทั้งในอเมริกา ยุโรป (Baro & Serrano, 2011) และเอเชีย มีโครงการศึกษาต่างประเทศมากมายที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ไปเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษา ในสหราชอาณาจักรมีการบังคับให้นักศึกษาวิชาเอกภาษาต่างประเทศไปเรียนที่ต่างประเทศ (Lafford & Collentine, 2006) แต่ถึงแม้ความนิยมในการส่งเสริมให้ผู้เรียนไปศึกษาและใช้ชีวิตในประเทศเจ้าของภาษาจะมีมากขึ้น แต่งานวิจัยที่ศึกษาในเรื่องเหล่านี้ในช่วงแรก ยังมีปริมาณค่อนข้างน้อย (Baro & Serrano, 2011)

งานวิจัยงานแรกๆ ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาและการได้ใช้ชีวิตในประเทศเจ้าของภาษาและได้รับการอ้างถึงมากที่สุดคืองานของ Carroll (1967 อ้างถึงใน DeKeyser, 1991) ที่ศึกษาการไปเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาของนักศึกษาชาวอเมริกันจำนวน 2,782 คนที่เรียนวิชาเอกภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลีและรัสเซีย ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมทักษะการฟังคือ ระยะเวลาที่ผู้เรียนใช้ในต่างประเทศและอายุที่ผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ งานของ Carroll ทำให้เกิดความสนใจและมีงานวิจัยตามมาอีกมากมาย ทำให้เกิดความเชื่อว่าการเรียนภาษาในบริบทแบบธรรมชาติที่ไม่ใช่สภาพของห้องเรียนจะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาได้ (Tanaka & Ellis, 2003)

งานวิจัยเกี่ยวกับการไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษามีจำนวนมากขึ้น มีงานวิจัยที่สนับสนุนว่าการไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาช่วยพัฒนาศักยภาพทางภาษาของผู้เรียนมากกว่าการเรียนในชั้นเรียนในประเทศ (Du, 2013) Barber (2006, อ้างถึงใน DeKeyser, 2007) กล่าวว่า การเรียนในต่างประเทศเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ดีที่สุดที่จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งภาษาและวัฒนธรรม

การสำรวจผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาของ Freed และ Coleman พบว่าผู้เรียนที่มีโอกาสไปเรียนภาษาในประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆ จะสามารถพูดภาษาได้ถูกต้องกว่าและมีความซับซ้อนของโครงสร้างภาษามากกว่าผู้ไม่ได้ไป จะมีความคล่องแคล่วกว่า มีพัฒนาการทักษะการพูดมากกว่าทักษะไวยากรณ์ การฟังและการอ่าน มีความสามารถด้านคำศัพท์สูงกว่าผู้ไม่ไป นอกจากนี้ผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาต่ำก่อนไป จะได้ประโยชน์จากการไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษามากกว่าผู้ที่มีทักษะสูง (Freed 1995, 1998; Coleman, 1997 อ้างถึงใน Tanaka & Ellis, 2003) อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยที่ไม่พบว่าการเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้น ขณะที่การเรียนภาษาในชั้นเรียนจะช่วยเพิ่มความสามารถมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะทางไวยากรณ์ (Collentine, 2004; Kinginger, 2011)

ทักษะที่งานวิจัยเกี่ยวกับการไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาให้ความสำคัญมากที่สุดคือทักษะการพูด เนื่องจากเป็นทักษะที่เชื่อกันว่า ผู้เรียนที่ไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษาสามารถพัฒนาได้มากที่สุด (Baro & Serrano, 2011) ตัวอย่างเช่น Freed et al. (2004) ศึกษาผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส 3 กลุ่ม คือกลุ่มที่เรียนในประเทศฝรั่งเศส กลุ่มเรียนแบบซึมซับ (Immersion Setting) ในประเทศของตัวเองและกลุ่มที่เรียนในชั้นเรียนปกติ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มที่เรียนในชั้นเรียนปกติมีพัฒนาการน้อยที่สุดในด้านการพูดและกลุ่มที่เรียนแบบซึมซับมีพัฒนาการดีกว่ากลุ่มที่ไปเรียนในประเทศฝรั่งเศส ทั้งนี้เป็นเพราะว่ากลุ่มที่เรียนแบบซึมซับใช้เวลาในการฝึกเขียนและฝึกพูดมากกว่ากลุ่มที่เรียนในชั้นเรียนปกติและกลุ่มที่ไปเรียนต่างประเทศซึ่งจะใช้ภาษาเมื่อนอกห้องเรียนมากกว่าใช้ภาษาฝรั่งเศส ผู้วิจัยสรุปว่าผู้เรียนที่ได้มีโอกาสใช้ภาษาที่เรียนจะมีพัฒนาการในแง่ของความคล่องมากกว่าผู้ที่ใช้น้อยกว่า

ด้านการฟัง Brecht et al. (1995) ศึกษาพัฒนาการภาษารัสเซียของนักศึกษาอเมริกันที่ไปเรียนในประเทศรัสเซีย พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการด้านการฟัง มีผู้เรียนร้อยละ 40 ที่สามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดไปถึงระดับสูง ขณะที่ผู้เรียน

ในประเทศจำนวนน้อยมากที่สามารถพัฒนาไปในระดับนี้ได้และต้องใช้เวลาเรียนถึง 4 ปี ผู้เรียนเพศชายจะมีความเป็นไปได้มากกว่าเพศหญิงที่จะพัฒนาทักษะการพูดและทักษะการฟัง ผู้เรียนอายุน้อยมีพัฒนาการด้านการฟังมากกว่าผู้ที่มีอายุมากกว่า

มีงานวิจัยจำนวนน้อยที่ศึกษาทักษะการเขียน งานของ Sasaki (2011) ศึกษาพัฒนาการทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาญี่ปุ่นที่ไปเรียนในต่างประเทศและกลุ่มที่เรียนในประเทศ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มที่เรียนในต่างประเทศมีพัฒนาการดีกว่าในด้านกลยุทธ์การเขียนและรูปแบบการเขียน Baro และ Serrano (2011) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาชาวสเปนที่เรียนภาษาอังกฤษในประเทศสเปนและในประเทศอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการความคล่อง ความถูกต้อง การใช้คำศัพท์และความซับซ้อนทางภาษาไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยสรุปว่าระยะเวลาสองหรือสามเดือนที่ไปศึกษาในต่างประเทศไม่นานพอที่จะทำให้เกิดความแตกต่างในการพัฒนาทางภาษา

ในด้านการอ่าน Dewey (2004) ศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการอ่านของนักศึกษาชาวอเมริกันที่เรียนภาษาญี่ปุ่นแบบซึมซับภายในประเทศ (Immersion) และที่ไปเรียนในประเทศญี่ปุ่น ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนที่ไปเรียนในประเทศญี่ปุ่นมีความมั่นใจในด้านการอ่านมากกว่า

ถึงแม้ว่าจะมีงานวิจัยจำนวนมากเกี่ยวกับการไปเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษา ต่อการพัฒนาการทางภาษา แต่งานส่วนใหญ่ศึกษาภาษาในยุโรป มีงานวิจัยจำนวนน้อยที่ศึกษาภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ซึ่งเป็นภาษาที่มีความสำคัญในบริบทสังคมโลกในปัจจุบัน และจำนวนนักศึกษาต่างชาติในจีนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 180 ประเทศทั่วโลก (CUCAS, 2013) จีนประมาณการว่าในปี 2020 จะมีนักศึกษาต่างชาติในประเทศจีนถึง 500,000 คน (China Scholarship Council, 2013) จำนวนนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาจีนมีมากขึ้นทุกๆ ปี แต่งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาจีน รวมทั้งประสิทธิผลของการเรียนภาษาจีนในประเทศจีนยังมีน้อย (Wright & Zhang, 2014)

งานของ Du (2013) เป็นงานไม่กี่ชิ้นที่ศึกษาผลของการไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาจีนในประเทศจีนของชาวอเมริกัน ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีพัฒนาทักษะการพูดอย่างต่อเนื่อง Liu (2010) ก็พบว่าชาวอเมริกันที่ไปเรียนภาษาจีนในประเทศจีนมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มมากขึ้น ส่วน Wright & Zhang (2014) พบว่านักศึกษาของสหราชอาณาจักรที่ไปศึกษาในประเทศจีนเป็นเวลา 8 เดือน มีความสามารถด้านการพูดสูงขึ้น แต่ความสามารถด้านการเขียนเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย

การสำรวจงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ยังไม่พบว่ามีงานวิจัยชิ้นใดที่ศึกษาประสิทธิผลของการไปเรียนภาษาต่อในประเทศจีน การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาประสิทธิผลของการไปเรียนภาษาในประเทศจีนเป็นเวลา 1 ปีการศึกษา ต่อระดับความสามารถทางภาษาจีนของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบความสามารถและพัฒนาการด้านภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 กลุ่มที่เลือกไปเรียนในประเทศจีนและกลุ่มที่เลือกเรียนต่อในประเทศไทย เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ ที่สนใจจะไปเรียนต่อในประเทศจีนและเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับหลักสูตรภาษาจีนในสถาบันต่างๆทั่วประเทศ ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาประสิทธิผลของบริบทการเรียนภาษาต่างประเทศสองรูปแบบคือ บริบทการเรียนในห้องเรียน ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาแม่และผู้เรียนจะใช้ภาษาที่เรียนในห้องเรียนและในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิชาการ (Foreign-language classroom) และบริบทการเรียนภาษาที่ผู้เรียนไปเรียนและใช้ภาษาในประเทศเจ้าของภาษา เป็นการเรียนภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน (Study Abroad)

งานวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์กลุ่มที่ไปเรียนต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ไม่ไป
2. เปรียบเทียบพัฒนาการด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์กลุ่มที่ไปเรียนต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ไม่ไป
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนกับคะแนนพัฒนาการทางภาษา

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) ตัวแปรต้น (Independent variable) คือบริบทการเรียนภาษาจีนในประเทศจีนและในประเทศไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน หลักสูตรปรับปรุง 2554 เป็นเวลาหนึ่งปีการศึกษา ตัวแปรตาม (Dependent variable) คือระดับความสามารถภาษาจีนในด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของผู้เรียนทั้งสองกลุ่ม

1. ประชากรที่ศึกษา

ประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน หลักสูตรปรับปรุง 2554 ประจำปีการศึกษา 2557 จำนวน 86 คน

กลุ่มตัวอย่าง มีจำนวนทั้งสิ้น 40 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มนักศึกษาที่ไปศึกษาต่อในประเทศจีน จำนวน 24 คน (ต่อไปนี้ เรียกว่า กลุ่มที่ไปจีน) ต่อมาในภายหลังมีผู้ถอนตัว 2 คนเพราะปัญหาส่วนตัว ทำให้ไม่สามารถเข้ารับการทดสอบตามข้อกำหนดของการวิจัย ทำให้เหลือกลุ่มตัวอย่างเพียง 22 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 19 คน กลุ่มตัวอย่าง 2 คนเลือกไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมปักกิ่ง (Beijing Language and Culture University) ในกรุงปักกิ่ง ที่เหลือไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยฟู่ตัน (Fudan University) เมืองเซี่ยงไฮ้และมหาวิทยาลัยเสฉวน (Sichuan University) เมืองเฉิงตู มหาวิทยาลัยละ 10 คน

กลุ่มนักศึกษาที่ศึกษาต่อในประเทศไทย จำนวน 24 คนที่ได้จากคัดเลือกจากวิธีการสุ่มแบบง่ายจากนักศึกษาที่ยังคงศึกษาต่อในประเทศไทย (ต่อไปนี้ เรียกว่า กลุ่มที่ไม่ไป) ภายหลังมีผู้ถอนตัว 6 คน เนื่องจากปัญหาส่วนตัว ทำให้ไม่สามารถเข้ารับการทดสอบตามข้อกำหนดของการวิจัย เมื่อเสร็จสิ้นโครงการ มีนักศึกษาในกลุ่มนี้รวม 18 คนเป็นชาย 3 คน หญิง 15 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบทดสอบทักษะการพูดสร้างขึ้นโดยนักวิจัยตามแนวการทดสอบความสามารถด้านการพูดของแบบทดสอบ TOEIC ประกอบด้วย 3 ตอนคือตอนที่ 1 เป็นการพูดสนทนาทั่วไปเกี่ยวกับตัวผู้เรียน เช่น ครอบครัว กิจกรรมยามว่าง ความสนใจ ความคิดเห็นต่อประเทศจีนและคนจีน ตอนที่ 2 เป็นการบรรยายภาพที่มีเนื้อหาต่อเนื่อง 3 ภาพและตอนที่ 3 เป็นการถามความคิดเห็นว่าเมื่อจบการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะศึกษาต่อหรือทำงานและให้เหตุผลประกอบ เกณฑ์ในการให้คะแนนทั้ง 3 ตอนใช้เกณฑ์ของแบบทดสอบ TOEIC คือ ตอนที่ 1 และ 2 ให้คะแนนเป็นระดับ 0-3 และตอนที่ 3 ให้คะแนนเป็นระดับ 0-5

การทดสอบการพูดใช้เวลาประมาณ 10-15 นาทีต่อกลุ่มตัวอย่างหนึ่งคน ผู้สัมภาษณ์เป็นอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนชาวจีนสองท่านและชาวไทยหนึ่งท่าน

2.2 แบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (Hanyu Shuiping Kaoshi: HSK) ใช้ทดสอบทักษะการฟัง การอ่านและการเขียน แบบทดสอบ HSK แบ่งระดับความสามารถออกเป็น 6 ระดับ ตั้งแต่ HSK 1-HSK 6 โดย HSK 1-2 ทดสอบทักษะการฟังและอ่าน เกณฑ์ผ่านคือ 120 คะแนนจากคะแนนเต็ม 200 คะแนน ส่วน HSK 3-6 ทดสอบทักษะการฟัง การอ่านและการเขียน เกณฑ์ผ่านคือ 180 คะแนนจากคะแนนเต็ม 300 คะแนน

4. วิธีการเก็บข้อมูล

ระยะที่ 1 กรกฎาคม-สิงหาคม 2557 กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เข้ารับการทดสอบความสามารถด้านการพูดและการทดสอบ HSK (pre-test)

ระยะที่ 2 สิงหาคม 2557-กรกฎาคม 2558 กลุ่มที่ไปจีนเดินทางไปศึกษาต่อในประเทศจีน ส่วนกลุ่มที่ไม่ไปจีนเข้าศึกษาต่อชั้นปีที่ 3 ณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ระยะที่ 3 สิงหาคม 2558-มกราคม 2559 กลุ่มที่ไปจีน เดินทางกลับจากประเทศจีน กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เข้ารับการทดสอบความสามารถด้านการพูดและการทดสอบ HSK (post-test)

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติเชิงพรรณนาได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และใช้สถิติเชิงอ้างอิงได้แก่ Independent t-test เพื่อเปรียบเทียบความสามารถระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ใช้ Dependent t-test เพื่อเปรียบเทียบความสามารถภายในกลุ่มตัวอย่างและใช้ Pearson Product Moment Correlation เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนกับพัฒนาการด้านภาษา

6. ผลการศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับของวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ กลุ่มที่ไปเรียนต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ไม่ไป

2. เปรียบเทียบพัฒนาการด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ กลุ่มที่ไปเรียนต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ไม่ไป

3. ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนกับคะแนนพัฒนาการทางภาษา

1. การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มที่ไปเรียนต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ไม่ไป

1.1 ทักษะการพูด

ตาราง 1 เสนอผลการวัดทักษะการพูด ซึ่งแบ่งย่อยเป็นสามทักษะ การตอบคำถามและการบรรยายภาพให้คะแนนเป็นระดับ 0-3 และการแสดงความคิดเห็นให้คะแนนเป็นระดับ 0-5

ตาราง 1: ความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะการพูดก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง

ทักษะการพูด	ทดสอบก่อน (pre-test)				t-test	ทดสอบหลัง (post-test)				t-test
	กลุ่มที่ไปจีน (N = 22)		กลุ่มที่ไม่ไป (N = 18)			กลุ่มที่ไปจีน (N = 22)		กลุ่มที่ไม่ไป (N = 18)		
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
ตอบคำถาม	1.94	.58	2.04	.60	-521	2.14	.42	2.00	.55	.891
บรรยายภาพ	1.67	.63	1.96	.67	-1.438	1.77	.54	1.52	.57	1.442
แสดงความคิดเห็น	2.86	.79	3.13	1.00	-.939	2.85	.63	2.59	2.85	1.182
คะแนนรวม	6.47	1.88	6.76	1.49	-1.036	6.76	1.49	6.11	1.67	1.291

จากตาราง 1 จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ก่อนที่กลุ่มที่ไปจีนจะเดินทางไปประเทศจีน (pre-test) กลุ่มที่ไม่ไปมีคะแนนการพูดสูงกว่ากลุ่มที่ไปจีนในทุกๆ ด้าน ถึงแม้ว่าจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการทดสอบครั้งหลัง (post-test) หลังจากกลุ่มที่ไปจีนกลับจากประเทศจีน กลุ่มที่ไปจีนมีคะแนนการพูดทุกด้านรวมทั้งคะแนนรวมสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ไป ถึงแม้ว่าจะเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็แสดงถึงแนวโน้มว่ากลุ่มที่ไปจีนมีทักษะการพูดดีขึ้น โดยกลุ่มที่ไปจีนมีคะแนนสูงขึ้นในทุกทักษะ ขณะที่กลุ่มที่ไม่ไปมีคะแนนลดลงในทุกทักษะเช่นกัน

1.2 คะแนนสอบ HSK

ในการวิเคราะห์ผลการทดสอบทักษะการฟัง การอ่านและการเขียนโดยใช้แบบทดสอบ HSK ผู้วิจัยได้แยกวิเคราะห์ออกเป็นสองกลุ่มคือกลุ่มตัวอย่างที่เข้าสอบ HSK ระดับเดียวกันในการสอบครั้งแรกและครั้งหลัง และกลุ่มที่เปลี่ยนระดับการสอบ HSK ในการสอบครั้งหลัง เนื่องจากคะแนนของ HSK แต่ละระดับสะท้อนความสามารถที่ต่างกันและไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้

ในการสอบครั้งแรก กลุ่มที่ไปจีน 21 คนเข้าสอบ HSK 4 และหนึ่งคนเข้าสอบ HSK 5 ส่วนกลุ่มที่ไม่ไป 17 คน สอบ HSK 4 และหนึ่งคนสอบ HSK 5 ในการสอบครั้งหลัง กลุ่มที่ไปจีน 4 คน มีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้นหลังเดินทางกลับ จึงเข้ารับการทดสอบ HSK ในระดับที่สูงขึ้น โดย 3 คนเข้าสอบ HSK 5 และหนึ่งคนเข้าสอบ HSK 6 ขณะที่กลุ่มที่ไม่ไปจีนที่เหลือและกลุ่มที่ไม่ไปทุกคนยังเข้าทดสอบ HSK ระดับเดิม ผลการวิเคราะห์นำเสนอในตาราง 2

ตาราง 2: ความแตกต่างระหว่างคะแนน HSK ในการทดสอบก่อนและหลังของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เปลี่ยนระดับการสอบ HSK

HSK	ทดสอบก่อน (Pre-test)						ทดสอบหลัง (Post-test)					
	ระดับ	กลุ่มที่ไปจีน (N=18)		กลุ่มที่ไม่ไป (N=17)		t-test	ระดับ	กลุ่มที่ไปจีน (N=18)		กลุ่มที่ไม่ไป (N=17)		t-test
	ระดับ	4	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$		SD	4	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	
การฟัง	4	62.33	14.93	72.59	14.82	-2.038*	4	89.56	10.11	88.88	10.71	0.191
การอ่าน	4	57.39	21.03	74.82	17.96	-2.630*	4	82.71	12.72	86.88	10.72	-1.043
การเขียน	4	59.56	17.77	69.06	14.59	-1.724	4	76.44	8.99	77.59	11.53	-0.328
คะแนนรวม	4	179.28	38.43	216.47	44.27	-2.392*	4	248.72	28.83	253.35	27.79	-0.483
HSK		กลุ่มที่ไปจีน (N=1)		กลุ่มที่ไม่ไป (N=1)								
การฟัง	5	78	-	98	-		5	-	-	96	-	-
การอ่าน	5	84	-	98	-		5	-	-	94	-	-
การเขียน	5	78	-	81	-		5	-	-	91	-	-
คะแนนรวม	5	240	-	277	-		5	-	-	281	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$

ในการสอบครั้งแรก (pre-test) กลุ่มที่ไม่ไปมีคะแนนรวมและคะแนนแยกตามทักษะสูงกว่ากลุ่มที่ไปจีนเป็นอย่างมากและอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มที่ไม่ไปมีคะแนนรวม คะแนนทักษะการฟังและทักษะการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ไปจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนทักษะการเขียน กลุ่มที่ไม่ไปก็มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ไปจีน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หลังจากกลับจากประเทศจีน กลุ่มที่ไปจีนมีคะแนนรวมและคะแนนแยกรายทักษะสูงขึ้นกว่าเดิม จนมีคะแนนรวมและคะแนนทุกทักษะใกล้เคียงกับคะแนนของกลุ่มที่ไม่ไป จนไม่มีความแตกต่างระหว่างความสามารถของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง

2. เปรียบเทียบพัฒนาการด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ กลุ่มที่ไปเรียนต่อในประเทศจีนและกลุ่มที่ไม่ไป

การศึกษาความแตกต่างของพัฒนาการ (Development: D) จะเห็นได้ชัดจนถึงการเปลี่ยนแปลงและความแตกต่างของความสามารถของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ทักษะการพูด

ตาราง 3: ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการทักษะการพูดของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

ทักษะการพูด	กลุ่มที่ไปจีน (N=22)					กลุ่มที่ไม่ไป (N=18)					t-test
	ทดสอบก่อน		ทดสอบหลัง		D	ทดสอบก่อน		ทดสอบหลัง		D	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
ตอบคำถาม	1.94	.58	2.14	.42	.20	2.04	.60	2.00	.55	-.04	1.698
บรรยายภาพ	1.67	.63	1.77	.54	.11	1.96	.67	1.52	.57	-.44	2.884**
แสดงความคิดเห็น	2.86	.79	2.85	.63	-.01	3.13	1.00	2.59	2.85	-.54	2.338*
คะแนนรวม	6.47	1.88	6.76	1.49	.29	7.13	2.15	6.11	1.67	-1.02	2.862**

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

D = Development พัฒนาการ

ในภาพรวม กลุ่มที่ไปจีนมีพัฒนาการทักษะการพูดสูงขึ้น ขณะที่กลุ่มที่ไม่ไปกลับมีทักษะการพูดโดยรวม ลดลงจากเดิม การทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มที่ไปจีนมีพัฒนาการทางการพูดโดยรวมและทักษะการบรรยายภาพสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.862$, $t = 2.884$ โดยลำดับ $P < .01$) และมีพัฒนาการทักษะการแสดงความคิดเห็นสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ไปอย่างมีนัยสำคัญ ($t = 2.338$, $P < .05$)

2.2 คะแนนสอบ HSK

ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการของคะแนนสอบ HSK นำเสนอในตาราง 4-5 โดยตาราง 4 เป็นการเปรียบเทียบคะแนนของผู้ที่ยังคงสอบ HSK ในระดับเดิมทั้งการทดสอบก่อนและสอบหลัง ขณะที่ตาราง 5 แสดงพัฒนาการของผู้ที่สอบ HSK ในระดับที่สูงขึ้น

ตาราง 4: ความแตกต่างระหว่างคะแนน HSK ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองที่ไม่มีการเปลี่ยนระดับการสอบ HSK

HSK	กลุ่มที่ไปจีน (N = 18)								กลุ่มที่ไม่ไป (N = 18)								t-test
	ทดสอบก่อน			ทดสอบหลัง			D	t-test	ทดสอบก่อน			ทดสอบหลัง			D	t-test	
	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD			ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD			
การฟัง	4 (N=18)	62.33	14.93	4	89.56	10.11	27.23	7.887**	4 (N=17)	72.59	14.82	4	88.88	10.71	16.29	8.256**	2.749**
การอ่าน	4(N=18)	57.39	21.03	4	82.72	12.72	25.33	7.016**	4 (N=17)	74.82	17.96	4	86.88	10.72	12.06	3.864**	2.767**
การเขียน	4 (N=18)	59.56	17.77	4	76.44	8.99	16.88	5.473**	4 (N=17)	69.06	14.59	4	77.59	11.53	8.53	3.071**	2.006*
คะแนนรวม	4 (N=18)	179.28	48.43	4	248.72	28.83	69.44	9.311**	4 (N=17)	216.47	44.27	4	253.35	27.79	36.88	6.221**	3.392**
การฟัง	-	-	-	-	-	-			5 (N=1)	98	-	5	96	-	-2	N/A	N/A
การอ่าน	-	-	-	-	-	-			5 (N=1)	98	-	5	94	-	-4	N/A	N/A
การเขียน	-	-	-	-	-	-			5 (N=1)	81	-	5	91	-	10	N/A	N/A
คะแนนรวม	-	-	-	-	-	-			5 (N=1)	277	-	5	281	-	4	N/A	N/A

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ P <.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ P <.01

D = Development พัฒนา

กลุ่มที่ไปจีนจำนวน 18 คนที่สอบ HSK 4 ทั้งก่อนและหลัง มีพัฒนาการของคะแนน HSK สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในคะแนนรวมและทักษะการฟัง การพูดและการเขียน (Development = 69.44, 27.23, 25.33 และ 16.88 โดยลำดับ $P < .01$)

กลุ่มที่ไม่ไปที่สอบในระดับเดิมทั้งก่อนและหลัง คือ HSK 4 ก็มีพัฒนาการในคะแนนรวมของ HSK และมีคะแนนทักษะการฟัง การอ่านและการเขียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Development = 36.88, 16.29, 12.06 และ 8.53 โดยลำดับ $P < .01$) แต่มีพัฒนาการน้อยกว่ากลุ่มที่ไปจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่ไปจีนมีพัฒนาการด้านการฟัง การอ่านและคะแนน HSK รวม สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ไปที่ระดับ .01 ($t = 2.749, 2.767, 3.392$ โดยลำดับ) และมีพัฒนาการการเขียนสูงกว่าที่ระดับ .05 ($t = 2.006$)

เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีพัฒนาการในด้านการฟังมากที่สุด รองลงมาคือการอ่านและลำดับสุดท้ายคือการเขียน แต่กลุ่มที่ไปจีนมีพัฒนาการด้านการฟัง การอ่านและการเขียนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังได้กล่าวมาแล้ว

กล่าวโดยสรุป หลังจากจบการศึกษาชั้นปีที่ 3 กลุ่มที่ไปจีนมีการพัฒนาทักษะทางการฟัง การอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้นมาก ขณะที่กลุ่มที่ไม่ไปก็มีความสามารถเพิ่มขึ้นแต่ไม่มากนัก ทำให้คะแนนสอบ HSK ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองใกล้เคียงกันทั้งในรายทักษะและคะแนนรวม ทำให้ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเหมือนในการสอบ HSK ครั้งแรก ที่กลุ่มที่ไม่ไปมีคะแนน HSK รวม คะแนนทักษะการฟังและการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ไปจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ประเด็นที่น่าสนใจคือกลุ่มตัวอย่างหนึ่งคนจากกลุ่มที่ไปจีนและกลุ่มที่ไม่ไป ที่สอบ HSK 5 ในการสอบครั้งแรก (pre-test) ผู้ที่ไม่ไปได้คะแนนสูงกว่าผู้ที่ไปจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในคะแนนรวมและรายทักษะ โดยผู้ที่ไม่ไปได้คะแนนรวมถึง 277 คะแนน เกือบเต็มระดับ 300 ของ HSK 5 ขณะที่ผู้ที่ไปจีนได้คะแนนรวมเพียง 240 คะแนนและมีคะแนนในทุกทักษะต่ำกว่าผู้สอบที่ไม่ไป (ดูตาราง 4) ในการสอบครั้งหลัง (post-test) ผู้สอบที่ไม่ไป ยังคงสอบ HSK 5 เช่นเดิมและมีคะแนนทักษะการฟังและการอ่านลดลง แต่มีพัฒนาการดีขึ้นในด้านการเขียนและคะแนนรวม ขณะที่หลังจากกลับจากการศึกษาต่อในประเทศจีน ผู้สอบที่ไปจีนได้พัฒนาทักษะทางภาษาขึ้นมาในระดับมากเพียงพอที่จะเข้ารับการทดสอบและสามารถสอบผ่าน HSK 6 ได้ (ดูตาราง 4 และ 5)

ตาราง 5: เปรียบเทียบคะแนน HSK ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการเปลี่ยนระดับ HSK

HSK	กลุ่มที่ไปจีน (N = 3+1)								กลุ่มที่ไม่ไป (N = 0)					
	ทดสอบก่อน			ทดสอบหลัง			D	t-test	ทดสอบก่อน			ทดสอบหลัง		
	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD			ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD
การฟัง (N = 3)	4	67.33	11.72	5	77.00	3.61	N/A	N/A	-	-	-	-	-	-
การอ่าน (N = 3)	4	82.00	8.54	5	61.67	14.47	N/A	N/A	-	-	-	-	-	-
การเขียน (N = 3)	4	71.33	4.93	5	69.67	0.58	N/A	N/A	-	-	-	-	-	-
คะแนนรวม (N = 3)	4	220.67	22.19	5	208.33	17.67	N/A	N/A	-	-	-	-	-	-
การฟัง (N = 1)	5	78.00	-	6	70.00	-	N/A	N/A	-	-	-	-	-	-
การอ่าน (N = 1)	5	84.00	-	6	70.00	-	N/A	N/A	-	-	-	-	-	-
การเขียน (N = 1)	5	78.00	-	6	79.00	-	N/A	N/A	-	-	-	-	-	-
คะแนนรวม (N = 1)	5	240	-	6	219	-	N/A	N/A	-	-	-	-	-	-

D = Development พัฒนาการ

หลังจากกลับจากการศึกษาต่อ กลุ่มที่ไปจีนมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้นอย่างมาก กลุ่มตัวอย่าง 18 คนยังคงเข้าสอบวัดความสามารถ HSK ในระดับเดิมคือ HSK 4 และมีคะแนนสูงขึ้น ส่วนอีก 3 คนที่สอบ HSK 4 ก่อนไปประเทศจีน หลังกลับมาสามารถสอบผ่าน HSK 5 และหนึ่งคนที่เคยสอบ HSK 5 เข้าสอบ HSK 6 และสามารถสอบผ่านได้

จากตาราง 5 แม้ว่ากลุ่มที่ไปจีน 3 คนที่สอบ HSK 5 ในการสอบครั้งหลัง จะมีคะแนนการสอบในบางทักษะลดน้อยลง หากเปรียบเทียบกับสอบครั้งแรกที่เข้าสอบ HSK 4 แต่ในความจริงกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างมาก แต่การเข้าสอบในระดับที่สูงจึงมีความยากมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ HSK 4 ผู้สอบต้องสามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารในหัวข้อที่กว้างขวางและสามารถสื่อสารกับผู้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ได้อย่างคล่องแคล่ว เรียนรู้คำศัพท์มาแล้วอย่างน้อยเพียง 1,200 คำ ขณะที่ HSK 5 เป็นระดับที่ผู้สอบต้องสามารถอ่านเข้าใจภาษาจีนจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารจีนฟังและเข้าใจรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์จีนและสามารถพูดภาษาจีนในที่สาธารณะได้ เรียนรู้คำศัพท์มาแล้วอย่างน้อย 2,500 คำ

กลุ่มที่ไปจีนหนึ่งคนที่สอบผ่าน HSK 6 ซึ่งเป็นระดับสูงสุดของในการทดสอบ HSK และเป็นระดับสำหรับผู้สอบที่สามารถฟังและอ่านข่าวสารภาษาจีนได้อย่างดี สามารถสื่อสารความคิดเห็นของตนเองด้วยปากเปล่าหรือการเขียนเป็นภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน 5,000 คำขึ้นไป จึงเป็นระดับที่ผู้สอบต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนในระดับสูงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาจีนเพิ่มขึ้นอย่างเป็นที่ประจักษ์ จนสามารถเลื่อนระดับไปสอบในระดับสูงสุดได้

3. ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนกับคะแนนพัฒนาการทางภาษา

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนกับคะแนนพัฒนาการทางภาษา ได้ทำการทดสอบโดยใช้ Pearson Product Moment Correlation

ตาราง 6: ความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานความรู้เดิมและประสบการณ์ต่างประเทศกับการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน

พัฒนาการทางภาษา	พื้นฐานความรู้เดิม	ประสบการณ์ในประเทศจีน
ทักษะการพูด		
การตอบคำถาม	-.241	.266*
การบรรยายภาพ	-.191	.424**
การแสดงความคิดเห็น	-.212	.355*
คะแนนรวม	-.249	.421**
HSK		
การฟัง	-.326*	.284*
การอ่าน	-.418**	.162
การเขียน	-.388**	.198
คะแนนรวม	-.462**	.254

* ค่าสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .05$ ** ค่าสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P < .01$

การทดสอบพบว่าประสบการณ์ในประเทศจีนมีความสัมพันธ์กับคะแนนพัฒนาทักษะการพูดและการฟังของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่าประสบการณ์ต่างประเทศมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการบรรยายภาพและการพูดโดยรวมที่ระดับ .01 ($r = .424$ และ $.421$ โดยลำดับ) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทักษะการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นและการฟังที่ระดับ .05 ($r = .266, .355$ และ $.284$ โดยลำดับ)

พื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน วัดโดยคะแนนเฉลี่ยรวมรายวิชาภาษาจีน (Grade Point Average: GPA) เมื่อกลุ่มตัวอย่างสำเร็จการศึกษาชั้นปีที่ 2 ไม่มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทักษะการพูด แต่มีความสัมพันธ์เชิงลบระดับปานกลางและอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับคะแนนรวมของ HSK ทักษะการอ่านและการเขียน ($r = -.462, -.418, -.388$ โดยลำดับ $P < .01$) มีความสัมพันธ์เชิงลบในระดับต่ำกับพัฒนาการการฟัง ($r = -.326, P < .05$) กล่าวคือ ผู้มีพื้นฐานความรู้เดิมทางภาษาจีนต่ำก่อนไปศึกษาในประเทศจีน จะพัฒนาการคะแนนสอบ HSK ในภาพรวมและรายทักษะสูง ขณะที่ผู้มีพื้นฐานความรู้เดิมสูง จะมีพัฒนาการคะแนนสอบ HSK ต่ำกว่า แสดงว่าผู้มีพื้นฐานความรู้เดิมต่ำ จะมีโอกาสพัฒนาทักษะทางภาษามากกว่าผู้มีความสามารถสูง

สรุปผลการศึกษา การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยชิ้นนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของบริบทการเรียนภาษาจีนต่อการพัฒนาทักษะการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของผู้เรียน โดยกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มคือ กลุ่มที่ไปเรียนภาษาจีนในประเทศจีนและกลุ่มที่เรียนในประเทศไทย ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มที่ไปเรียนต่อในประเทศจีน และกลุ่มที่ไม่ไป

ในการทดสอบครั้งแรกคือก่อนที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจะเข้าศึกษาต่อในชั้นปีที่ 3 (pre-test) ด้านทักษะการพูด ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มที่ไม่ไปจีนมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มที่ไปจีนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการทดสอบครั้งหลัง คือเมื่อกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มสำเร็จการศึกษาชั้นปีที่ 3 (post-test) พบว่าหลังกลับจากประเทศจีน กลุ่มที่ไปจีนสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ดีขึ้นจนมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ไป ถึงแม้จะสูงกว่าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็แสดงว่าการไปศึกษาในประเทศจีนช่วยพัฒนาทักษะการพูดให้แก่กลุ่มที่ไปจีน

ด้านทักษะการฟัง การอ่านและการเขียน พบว่าในการทดสอบครั้งแรก กลุ่มที่ไม่ไปมีคะแนนทักษะการฟัง การอ่านและคะแนนรวม HSK สูงกว่ากลุ่มที่ไปจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนการเขียนสูงกว่ากลุ่มที่ไปจีนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในการทดสอบอีกครั้งหลังจากกลุ่มที่ไปจีนเดินทางกลับมา พบว่าคะแนนทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและคะแนนรวม HSK ของกลุ่มที่ไปจีนและกลุ่มที่ไม่ไป ที่สอบ HSK ระดับเดิมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะกลุ่มที่ไปจีนมีความสามารถทางภาษาสูงขึ้นกว่าเดิม

2. การเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มตัวอย่างที่ไปจีนและกลุ่มที่ไม่ไป หลังกลุ่มตัวอย่างทั้งสองสำเร็จการศึกษาชั้นปีที่ 3

ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มที่ไปจีนมีพัฒนาการของทักษะการพูดสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในด้านทักษะการตอบคำถาม การบรรยายภาพและการแสดงความคิดเห็น ในด้านการฟัง การอ่าน การเขียนและคะแนนรวมของ HSK พบว่ากลุ่มที่ไปจีน มีพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มที่ไปจีน 4 คนมีพัฒนาการก้าวกระโดด สามารถสอบผ่านระดับ HSK ในระดับที่สูงขึ้นและยกขึ้นหลังกลับจากประเทศจีน ขณะที่ไม่พบว่ามีใครสอบในระดับที่สูงขึ้นในกลุ่มที่ไม่ไป

ผลการวิจัยที่พบว่า การไปเรียนต่อในประเทศเจ้าของภาษาช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูด สอดคล้องกับงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ศึกษาทักษะการพูด เช่นงานของ Brecht et al. (1995) งานของ Collentine (2004) งานของ Du (2013) และงานของ Wright และ Zhang (2014) ซึ่งพบว่า การไปใช้ชีวิตและเรียนภาษาในประเทศเจ้าของภาษา ช่วยพัฒนาทักษะการพูดให้แก่ผู้เรียน

ผลการวิจัยที่พบว่า ทักษะการฟัง การอ่านและการเขียนของกลุ่มที่ไปจีนเพิ่มสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Brecht et al. (1995) ซึ่งพบว่า ผู้เรียนที่ไปเรียนต่างประเทศ มีพัฒนาการการฟังมากกว่าผู้ไม่ไป Sasaki (2011) ก็พบว่า ผู้ไปเรียนต่างประเทศ มีพัฒนาการด้านการเขียนดีกว่าผู้เรียนภายในประเทศ นอกจากนี้ Meara (1994) รายงานว่า ผู้ที่ไปเรียนต่างประเทศจะสามารถพัฒนาทักษะการพูดและการฟังได้เป็นอย่างมาก ส่วนทักษะการเขียนและการอ่านก็มีพัฒนาการแต่ในระดับที่น้อยกว่า อย่างไรก็ตาม Baro และ Serrano (2011) ไม่พบความแตกต่างในทักษะการเขียนของผู้ไปเรียนต่างประเทศและผู้ไม่ไป ผู้วิจัยสรุปว่าเป็นเพราะว่าระยะเวลาที่ไปเรียนในต่างประเทศไม่นานพอสำหรับการพัฒนาทักษะการเขียน

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ต่างประเทศและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนกับคะแนนพัฒนาการทางภาษา พบว่าการได้ไปศึกษาต่อในประเทศจีน มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาทักษะการพูดและการฟังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า พื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนเดินทางไปมีความสัมพันธ์ในด้านลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพัฒนาการของคะแนน HSK กล่าวคือ กลุ่มผู้มีความสามารถภาษาจีนต่ำก่อนไปประเทศจีน จะมีพัฒนาการมากกว่าผู้มีพื้นฐานความรู้สูง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลของงานวิจัยเกี่ยวกับการไปเรียนภาษาในต่างประเทศที่สำรวจโดย Freed และ Coleman (Freed, 1995, 1998 และ Coleman, 1997) อ้างถึงใน Tanaka & Ellis, (2003) ซึ่งพบว่า ผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาต่ำก่อนไปเรียน จะมีพัฒนาการทางภาษามากกว่าผู้ที่มีความสามารถสูง

เอกสารอ้างอิง

- Baro, A. L., & Serrano, R. S. (2011). Length of stay and study abroad: Language gains in two versus three months abroad. *RESLA*, 24, 95-110.
- Brecht, R., Davidson, D., & Ginsberg, R. (1995). Predictors of foreign language gain during study abroad. In B. F. Freed (Ed.), *Second language acquisition in a study abroad context* (pp. 37-66). Amsterdam: Benjamins.
- China Scholarship Council. (2013). China Update: Chinese Government to support 50,000 International Students in 2015. Retrieved December 8, 2015 from, <http://www.csc.edu.cn/laihua/newsdetailen.aspxcid=208&id=2339>.
- Collentine, J. (2004). The effects of learning contexts on morphosyntactic and lexical development. *Studies in Second Language Acquisition*, 26, 227-248.
- Collentine, J. (2009). Study abroad research: Findings, implications, and future directions. In M. H. Long and C. J. Doughty (Eds.), *The handbook of language teaching*. Wiley-Blackwell, Oxford, UK.
- CUCAS. (2013). 5 reasons to study in China. Retrieved January 3, 2016, from http://www.cucas.edu.cn/HomePage/content/content_126.shtml.
- DeKeyser, R.M. (1991). Foreign language development during a semester abroad. In B.F. Freed (Ed.), *Foreign language acquisition research and the classroom* (pp. 104-119). Lexington, MA: D.C. Heath and Company.
- DeKeyser, R. M. (2007). Study abroad as a foreign language practice. In R. M. DeKeyser (Ed.), *Practice in a second language: Perspectives from applied linguistics and cognitive psychology* (pp. 208-226). Cambridge: Cambridge University Press.
- Dewey, D. P. (2004). A comparison of reading development by learners of Japanese in intense domestic immersion and study abroad contexts. *Studies in Second Language Acquisition*, 26(2), 303-327.
- Du, H. (2013). The development of Chinese fluency during study abroad in China. *The Modern Language Journal*, 97(1), 131-143.
- Freed, B., Segalowitz, N., & Dewey, D. P. (2004). Context of learning and second language fluency in French: Comparing regular classroom, study abroad and intensive domestic immersion programs. *Studies in Second Language Acquisition*, 26(2), 275-301.
- Kinginger, C. (2011). Enhancing language learning in study abroad. *Annual Review of Applied Linguistics*, 31, 58-73.
- Lafford, B., & Collentine, J. (2006). The effects of study abroad and classroom contexts on the acquisition of Spanish as a second language: From research to application. In B. Lafford and R. Salaberry and (Eds.), *Spanish second language acquisition: From research findings to teaching applications* (pp. 103-126). Washington, D.C.: Georgetown University Press.

- Liu, J. J. (2010). Assessing students' language proficiency: A new model of study abroad program in China. *Journal of Studies in International Education*, 14(5), 528-544.
- Meara, P. (1994). The year abroad and its effects. *Language Learning Journal*, 10, 32-38.
- Renliang, L. (2015, July). Four-decade cooperation in education inheritances millennium brotherhood relationship. *The 4th Thai-Chinese Strategic Research Seminar, Xiamen, Fujian, People's Republic of China*.
- Sasaki, M. (2011). Effects of varying lengths of study-abroad experiences on Japanese EFL students' L2 writing ability and motivation: A longitudinal study. *TESOL Quarterly*, 45(1), 81-105.
- Tanaka, K., & Ellis, R. (2003). Study abroad, language proficiency, and learner beliefs about language learning. *JALT Journal*, 25(1), 63-85.
- Wright, C., & Zhang, C. (2014). Examining the effects of study abroad on L2 Chinese development among UK university learners. *Newcastle and Northumbria Working Papers in Linguistics*, 20, 67-83.